

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\FIKER Eduard_Fiker Eduard - Stráž na psí skále.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Eduard Fiker,
Stráž na Psí skále.

Vydal Albatros Praha, 2002.

Knihovna a tiskárna pro nevidomé K. Em. Macana
Ve Smečkách 15, Praha 1
2002
Připravila Dagmar Turková.

Vyhláška.
Vypisuje se odměna 200 dolarů za polapení nebo
jakékoli jiné zneškodnění Quinna Rackhama,
zloděje koní, který usmrtil rančera Lewise Parishe.
Jim Devey, šerif.

1.
Nat Murphy ani neslezl z koně, když přibíjel vyhlášku na jeden z mohutných kmenů v Údolí starců. Jen se trochu vzepřel v třmenech a naklonil se ke straně, když předtím odněkud vytáhl kladivo a podržel si hřebíky v ústech.
Ale Quinn Rackham ho pozoroval už delší chvíli z druhé strany stezky, ukryt za křovím. Quinn Rackham měl dobré důvody k tomu, aby si prohlédl lidi dřív, než mezi ně vstoupí. Nat Murphy byl sám. Svitek několika dalších vyhlášek stejného obsahu zastrčil za hrubou košili na prsou. Jimu Deveyovi dalo hodně práce, než tyto vyhlášky namaloval svým ohavně kostrbatým písmem. Určitě by bylo na místě připsat ještě poznámku, vybízející k opatrnosti a obezřetlosti vzhledem k Rackhamovu střeleckému umění. Ale bleskurychlost Rackhamova revolveru byla dostatečně známa po celém Coloradu.
Protože i Rackhamův kůň stál tiše deset kroků za svým pánem, Nathana Murphyho ani nenapadlo, že by ho někdo z křoví pozoroval. Teprve když zálibně přehlédl své dílo a vzdálil se na dva kroky od vyhlášky, Quinn Rackham vystřelil a Nat Murphy vymrštil obě ruce k nebi.
Podle zžitých zvyků této země byl pramalý důvod domnívat se, že ten, kdo střílí, žertuje. Nat Murphy raději kladivo pustil a jen šťastnou náhodou nespolk l hřebíky, které ještě svíral mezi zuby. Kladivo uhořelo jeho koně do hřbetu a zvíře zdvihlo přední nohy. Nat Murphy se udržel v sedle, a jak se otočil, pohlédl do tváře Quinna Rackhama, který vyšel z křoví. Z hlavně těžkého koltu se ještě slabě kouřilo a Quinn Rackham jen nelibě pohodil hlavou.
Nat Murphy znal kovboje, jimž se vždycky zachvěla ovčí kůže na kalhotách, jakmile zaslechli Rackhamovo jméno. Nat Murphy nebyl zbabělec, naopak v kraji byl znám svou tvrdostí, zejména v pěstních soubojích, a málokterá rvačka se obešla bez něho.

Ale za jeho čelem, jako z kamene vytesaným, vězel rozum. Pánem situace na této stezce mezi věkovitými, mlčenlivými stromy byl Quinn Rackham.

Údolí starců bylo vůbec tiché místo. Než tu postavili železnici, jezdily tudy poštovní vozy a lupiči toto místo kdysi pokládali za nejvhodnější k jejich přepadení. Stezka, vedoucí údolím, však už dávno ztratila na svém významu a byla tak málo vyhledávána, že Quinn Rackham tu zastihl opravdu jen náhodou Nathana Murphyho, přibíječícího na strom vyhlášku. Proč ji Nat přibíjel právě tady, kudy po celé týdny nepřešel jediný člověk, těžko říct. Bezpochyby to asi dost dobře nerozvažil.

Ted' když poznal Quinna Rackhama, svěsil opět ruce a uchopil nakrátko uzdu svého zneklidněného koně. Rackham byl střelec, to znamenalo, že nežádal na svém protivníkovi, aby zvedal ruce do výše. Pokud šlo o něj, mohl mít Nat Murphy palce třeba za opaskem, nebo mohl mít i dlaň položenou na pouzdru svého revolveru. Quinn Rackham si přitom mohl klidně kroutit cigaretu, a přece ještě vždycky stačil vytáhnout bouchačku dřív než ten druhý. Nat Murphy tohle věděl, a proto se zbytečně nerozčiloval, třebaže kulka Quinna Rackhama provrtala vyhlášku právě na šerifově podpisu.

Quinn Rackham byl mnohem mladší než Nat Murphy. Jak tam tak stál, lehce rozkročený a s revolverem v ruce, vysoký, pružný a s pevným pohledem, budil v Murphym i za těchto okolností dobrý dojem. Rackham měl klobouk se širokou střešou vmáčkнутý do čela a zdálo se, že má chuť vypálit po vyhlášce ještě jednou. Nat Murphy se měl na pozoru, aby ji nestínil svým tělem.

"Ta vyhláška lže, Nathane."

"No," řekl Nat Murphy umírněně, "já myslím, že nelže. Těch dvě stě dolarů bude opravdu vyplaceno."

"Zač?"

"Za vaši hlavu. Přečtěte si to sám."

V Údolí starců ležel stín stromů a mírně zvlhlý vzduch se příjemně dýchal. Přesto však pocity Nathana Murphyho nebyly jinak zvlášť příjemné. Kolmá vráska na Rackhamově čele se ještě víc prohloubila.

"Vyhláška lže," opakoval, "nikoho jsem nezabil."

"Nezabil jste starého Parishe?"

"Ne."

Murphyho kůň se uklidnil a stál, jako by byl všemi čtyřmi vrostl do země.

"Kdo říká, Murphy, že jsem zabil Parishe?"

Nat Murphy se upřeně díval na vyhlášku.

"Kdo ..." Pokrčil rameny. "Parishův správce vás viděl poblíž ranče."

"A to stačí?"

"Pro šerifa ano."

Quinn Rackham poněkud pozdvihl svou nebezpečnou zbraň.

"Dejte sem ty lejstra, Murphy!"

Nat Murphy se ani chvíli nerozpakoval.

"Dvě nebo tři už beztak visí," poznamenal a hodil papíry do Rackhamovy obratné levice.

"Kde?"

"V městě. Tam se sotva odvážíte."

"Kdo ví," odpověděl Quinn Rackham suše.

Město, o němž Murphy mluvil, byla neutěšená skupina ošklivých prkenných baráků. Od Údolí starců bylo vzdáleno asi deset mil. Bylo sídlem šerifa, byl tam bazar a samozřejmě saloon, kde se dobře popíjelo. A hlavně tam bylo dost lidí, kteří by byli určitě dokázali Quinna Rackhama i s jeho revolverem pořádně zmáčknout.

"Ted'," řekl Quinn Rackham, když roztrhal papíry na cáry, "ještě strhněte tamhleto. Pak vám dám pokoj."

"Jednáte proti zákonu, u sta hromů!"

"To vím. Někoho už cesta životem vede proti zákonu. Tak bude to?"

Nat Murphy zlostně popadl vyhlášku. Kolem hřebíků zůstaly jen útržky bílého papíru.

"A teď jedte svou cestou," řekl Quinn Rackham.

Jestliže byl znamenitým střelcem, nebyl ani o nic horším jezdcem. Hvízdnutím přivolal svého koně, vyskočil do sedla a obrátil ho na zadních nohou. Jak přitom padla rána z jeho revolveru, Nat Murphy nepochopil, třebaže se dobře díval a už leccos předtím zažil. Než se vzpamatoval, Quinn Rackham byl pryč a jenom po něm zbyla díra v Murphyho klobouku.

Nat Murphy klobouk sundal, a protože to byl ještě docela dobrý klobouk, hlasitě zaklel. Zadíval se směrem, jímž Quinn zmizel. Ale slyšel už jen tlumený dusot koňských kopyt.

Už dva roky byl život Quinna Rackhama životem psance, a to z těchto příčin: Quinn Rackham přišel před časem odněkud zdaleka a vstoupil do služeb Parishova ranče jako kovboj. Domácím lidem se jevil jako příjemný, i když trochu divoký mladík. O jedné výroční slavnosti se nejdéle ze všech udržel na hřbetě divokého koně a získal peněžitou cenu. Ale jestliže Quinn Rackham měl určité schopnosti, pak jiní měli rovněž svoje schopnosti a Quinn Rackham prohrál všechny získané peníze za tři hodiny v kartách. Až teprve ke konci přišel na to, že byl obehán falešně. Chytil podvodníka za rukáv a pořádně ho stiskl. Zdálo se, že svoje peníze dostane zpátky, ale nedostal nic. Ernest Malt, správce Parishova ranče, který hře přihlížel od začátku, křivě dosvědčil, že se hrálo poctivě. Sice za to inkasoval pořádnou ránu do brady, ale nic to nepomohlo, pokud šlo o Quinnyho peníze. Veřejné mínění se přiklonilo na správcovu stranu a Quinn Rackham tím okamžikem vyletěl ze služeb ranče.

Při kartách se muži domlouvali pěsti nebo revolvery každou chvíli, a proto to nemělo být nic zvláštního. Přesto se však o tomto případu mluvilo víc než o jiných podobných případech, protože Ernest Malt už dávno předtím nenáviděl Quinna Rackhama příliš okatě a byl zřejmě velmi spokojen s tím, že mohl Rackhama odůvodněně vyhodit z práce. Ernest Malt měl tenkrát pověst nejlepšího střelce v kraji, zatímco Quinn Rackham střílel jen prostředně. Možná že i pěsti Ernesta Malta byly tvrdší než Quinnyho. A přece Ernest Malt odešel ze saloonu městského "Grand hotelu" s oteklou bradou, aniž se revanšoval. Zdálo se, jako by mu stačilo, že Quinn Rackham zůstal bez peněz i bez práce.

A Quinn Rackham se už nikde neuchytil. I kovbojští předáci vyžadují bezpodmínečný respekt od svých hochů a správce ranče má právo i na úctu předáků. Rackhamova pověst byla tedy v kraji velmi špatná. A Ernest Malt dělal všechno, aby ji ještě zhoršil.

Šerif Jim Devey neopomněl proto často poklepat Quinnu Rackhamovi na rameno a říct mu:

"Chlapče, čím víc mil odtud urazíte, tím líp pro vás."

"Zůstanu tady," odsekl obvykle Quinn Rackham a ještě dodal:

"A vy si hleďte svého!"

Jim Devey byl obecně nazýván Švestka. Že úřad šerifa v krajích podobných tomuto je nevďěčná věc, dokazovala jeho smutná postava. Bylo to celkem pochopitelné. Jim Devey neměl po ruce armádu četníků, aby se mohl opřít o jejich sílu. Když měl být například pronásledován nějaký zločinec, shlukli se rančeři a jejich zaměstnanci v armádu spravedlnosti sami, a obvykle se našel někdo chytřejší, než byl Jim Devey, zvaný Švestka, který je potom vedl. Kromě toho se tu taky každý staral o svou spravedlnost většinou sám. Byla-li jeho věc spravedlivá, měl pak přirozeně na své straně všechny. V civilních sporech, kterých tu bylo ostatně málo, rozhodoval soud ve východním městě a šerif při tom zastával úlohu jen formální. Když podepsal nebo vydal nějaké prohlášení, nevyjadřoval tím svou vůli, ale vůli obecnou. Představoval zákon kraje, nic víc.

Brzy se poznalo, proč se Quinn Rackham nemá k tomu odejet z kraje. Cvičil se ve střelbě, aby pak mohl vyzvat Ernesta Malta

na souboj. Stal se z něho divoch a rváč. Poprvé mu dali na pamětnou tak, že se válel tři dny a noci v horečkách s prostřeleným ramenem. Podruhé už měl větší štěstí a za nějaký čas se už začala jeho obratnost uznávat. Nad nebezpečnými žerty s revolverovými kulkami Jim Devey odjakživa přimhuřoval obě oči, jestliže to náhodou neskončilo smrtí jednoho ze soupeřů. Ale protože vyvstávalo nebezpečí, že Quinn Rackham pomýšlí na Maltovu smrt, zastavoval ho Jim Devey stále častěji a důtklivě ho napomínal.

"Nechám Malta do smrti na pokoji," odpovídal Quinn Rackham, "když ho vsadíte do vězení pro jeho křivé svědectví."

"To je oslovský nápad!" zlobil se Jim Švestka.

"Dobrá," řekl Quinn Rackham a obrátil se k odchodu: "Když já jsem osel, tak vy mi můžete vlézt na hřbet!"

Ernest Malt byl informován o střeleckém vývoji Rackhama dost spolehlivě, ale tvářil se k tomu nevšímavě, neboť tak se to srovnávalo s jeho důstojností. Ale po čase už mnozí kroutili hlavami a prohlašovali, bůhví jak by to teď dopadlo, kdyby se ti dva znovu dostali do sebe.

Ale právě v době, kdy se Quinn Rackham Maltovi ještě vyhýbal a Ernest Malt se Quinnu Rackhamovi už začínal vyhýbat, tedy krátce předtím než oba uznali za vhodné se navzájem vyhledat, provedl Quinn Rackham onu hloupost se Železnou bábou.

Železná bába byla totiž nejcennější klisna Lewise Parishe. Byla sice hrozně nevzhledná, ale úžasně vytrvalá a byla matkou celé řady výborných potomků. U rančérů nebývá ničím zvláštním chorobná láska ke koním, a proto se nelze divit přísným trestům, které stíhají zloděje koní. Quinn Rackham se stal takovým zlodějem, protože ukradl Parishovu Železnou bábu. Udělal to nešikovně a tak mu byli hned v patách. Bába ochotně letěla prérii, řízená pevnou rukou, ale našlápla do dolíku, klopýtla a zlámala si obě nohy tak nešťastně, že nezbyvalo, než ji zastřelit. Quinna Rackhama chytli a dali mu pořádně za vyučenou.

Starý Lewis Parish strašně zuřil. Ernest Malt, jeho správce, se tvářil povýšeněji než obvykle a Quinn Rackham sám cítil, že svým činem nadobro pohřbil možnost se s ním utkat v řádném souboji. Zloděj koní nebyl důstojným protivníkem pro správce ranče. Jakákoli odplata za jeho křivé svědectví by se určitě považovala za něco zákeřného.

Na rozkaz rančera Parishe byl Quinn Rackham zmrskán složeným lasem a čekal ho ještě další trest. Podařilo se mu však uprchnout na jiném koni, rovněž kradeném, a to tak úspěšně, že ho marně pronásledovali po tři dny. A tak se stal Quinn Rackham psancem.

Nadobro však nezmizel. Občas se tu a tam objevil, aby vždycky podal důkaz svého střeleckého mistrovství.

Starý Lewis Parish přísahal, že se mu pomstí, jakmile se s ním setká. A patrně se s ním setkal, když jednoho dne vyjel ke svým vzdáleným pastvinám na úpatí hor. Našli ho tam potom s prostřeleným srdcem a Ernest Malt tvrdil, že přibližně v té době tam z dálky spatřil jezdce na ryzáku. Quinn Rackham tenkrát jezdil na ryzákově. A proto Jim Devey pracně sesmolil svou vyhlášku.

Úloha zloděje koní a vraha se však rozhodně pro Quinna Rackhama nehodila. Našli se lidé, poctiví a svým úsudkem směřovatní, kteří tvrdili, že jeho obličej nikdy nevzbuzoval špatný dojem. Že je prostě Quinna Rackhama škoda.

2.

Oněch deset mil, dělicích Údolí starců od dřevěného města, urazil Quinn Rackham na svém ryzáku bláznivým tempem.

Podle úsudku Nata Murphyho, který za ním vyjel z Údolí starců a sledoval ho chvíli zrakem, to bylo čiré šílenství. Ale

odpovídalo to dábelky odvážné povaze Quinna Rackhama, který nepochybně věděl, že dvě stě dolarů jsou velké peníze a že je v městě plno lidí ke všemu ochotných. I kdyby se později ukázalo, že Lewise Parishe opravdu zastřelil někdo jiný, Quinn Rackham se o tom může dovědět až na věčnosti.

Zatímco Nat Murphy, hnán vlastními myšlenkami, urazil necelou polovinu vzdálenosti, vjížděl už Quinn Rackham do dlouhé, zaprášené ulice dřevěných baráků. Ti, co ho spatřili, ho zřejmě hned nepoznali. Někteří kovbojové měli ostatně též zvyk vjíždět do města tryskem, s řemením uzdy v levici a s kloboukem, mrskajícím koňský zadek, v pravici. Slepice si už dávno zvykly hbitě odbíhat stranou a vrstvy prachu na vyprahlých prknech domků už nemohly být vyšší.

Bylo vedro. Jak dlouho už Quinn Rackham nebyl v městě? Ale nerozhlížel se po něm, jenom po lidech, které míjel. Ryzák ještě ani nestačil zastavit a Quinn Rackham už přeskočil zábradlí přizemní verandy rozlehlého domu. Tento dům, lehce nahnutý, jednopatrový a groteskně vyspravovaný novějšími prkénky, nesl pyšný název "Grand hotel". V hořejším patře bylo skutečně několik děr, v nichž se dalo s největším sebezapřením a po vyčerpávající únavě popřít i usnout na přišerně rozviklaných postelích. Dolejšek byl vyhrazen "saloonu" a nálevně. Quinn Rackham vrazil dovnitř otáčecími dveřmi, přitom polekal několik koní, uvázaných k zábradlí verandy a odstrčil několik zevlounů, povalujících se na chatrných židlích.

Taky uvnitř sedělo několik hostů. Quinn Rackham zostrčil zrak, aby je rozeznal, neboť uvnitř vládlo přitnutí. O hosty neměl "Grand hotel" nikdy nouzi. Každý, kdo zavítal do města, uznával za potřebné se na zpáteční cestu posilnit, a když to nebylo obzvlášť nutné, nespěchal.

Dveře za Rackhamovými zády se ještě komíhaly, ale všechny rozhovor rázem ustal. Zavládlo napjaté ticho. Quinn Rackham rázným, ale klidným krokem přistoupil k vysokému nálevnímu pultu v čele místnosti. Strnulý výraz číšníka v bílé zástěře, který přestal vymývat sklenice, prozrazoval, že nenadálý host byl poznán. Quinn Rackham odtud před časem uprchl jako mladík. Teď se však navracel mužnější, osmahlejší a s tvrdším pohledem. Avšak jako psanec, na jehož hlavu byla vypsána odměna.

Obrátil se k pultu zády a opřel se o něj lokty, takže měl před sebou celou velkou místnost, kde porůznu sedělo dvanáct lidí v menších skupinkách. A dveře se stále ještě komíhaly. Propustily muže a za ním dalšího. Ti, co až dosud seděli na verandě, vešli dovnitř, aniž se číšník za pultem vůbec pohnul. A stále ještě nepadlo jediné slovo. Vidina dvou set dolarů však zřejmě naplnila atmosféru, páchnoucí dřevem a lihovinami.

Než Quinn Rackham vešel dovnitř, zněl tu hlučný rozhovor a cinkot sklenic. Teď však všechno znehybnělo. Jeden z mužů sedících u stolu odsunul sklenici, jako by se k něčemu chystal. Jiný se zvolna napřímil, jak mu zřejmě hlavou prolétla jakási představa. Ale většinou Quinn Rackham, který se snažil mít na očích všechny v místnosti, viděl jen pootevřená ústa nebo podmrčené oči, údiv a očekávání něčeho rozhodujícího.

Návštěvníci v saloonu jako by nevěřili svým očím. Co město stálo, vydal šerif několikrát podobnou vyhlášku a s mužem, na jehož hlavu byla vypsána odměna, to vždycky skončilo špatně. Mohl se ubránit padesáti mužům, ale jednapadesátý ho nakonec dostal. Kraj byl neúprosný ve své spravedlnosti a každý byl ochoten stát se katem.

A tak ticho dostávalo ponenáhlu trhliny. Ozvala se i hrozba a zaklení. Překotila se židle. Kdosi vstal. Někdo bouchl pěstí do pultu. Ale Rackhamův revolver vyskočil ještě dřív, než nejbližší z mužů, chlap surové tváře, zajel dlaní k rukověti své zbraně.

Tím se zase všechno uklidnilo. Quinn Rackham zastrčil revolver

do pouzdra a vlídně požádal o sklenku whisky.

Snad dvacet mužů teď stálo proti němu tak, že tvořili frontu, již by se byla sotva protáhla kočka. Quinn měl za zády vysoký pult a číšníka, o němž věděl, že je neškodný. Ale nikde nezbývala díra k útěku. Quinn Rackham však na útěk nepomýšlel. Znovu se opřel lokty o pult. A jeho klid i jeho pověst byly tak znamenité, že se už nikdo další neodvážil opakovat pokus prvního muže.

"Je tu šerif?" zeptal se Quinn Rackham.

Šerif tu nebyl. Jim Devey býval málokdy přítomen událostem, při nichž se rozhodovalo o velkých věcech.

Dvě stě dolarů! Zdálo se, že nikdo v té chvíli nemyslí na nic jiného. A mužů bylo tolik. Zdálo se, že by nebylo těžké rozstřílet Quinna Rackhama na kusy, jenže odvážit se k první ráně znamenalo vystrojit si vlastní pohřeb. Polovina z přítomných neměla proti Rackhamovu revolveru nejmenší naději, a proto se ani netlačila do popředí. Druhá polovička neměla rovněž naději, ale mohla se snad trochu spoléhat na štěstí. Ale i Quinn Rackham věřil, třebaže poněkud odvážně, že ho štěstí neopustí. A dveře se komíhaly. Vešli noví dva nebo tři muži a zvenčí se ozvalo volání. Kdosi strčil do řady vzadu a muži vpředu zakolísali.

Ve skutečnosti existoval v celém kraji jen jediný revolver, který se rychlostí i přesností Rackhamovu revolveru vyrovnal, nebo jej snad dokonce předčil, a to byl revolver muže, který právě přicházel: Ernest Malt, správce Parishova ranče.

3.

Ernest Malt si liboval v černé barvě. Nosil černý široký klobouk, černou košili, tmavé kalhoty, vysoké černé boty a šosatý černý kabát. Pouzdro s revolverem mu viselo na opasku vpředu, protože v obvyklé kovbojské poloze u pravé kyčle by mu byly šosy kabátu překážely v rychlém uchopení revolveru. Jistotu ve střelbě a šosatý kabát považoval za první složky své správcovské důstojnosti. Bylo mu něco málo přes čtyřicet. Jako vlivný člověk dovedl své okolí přesvědčit, že takové stáří je pro muže nejvhodnější. Z jeho obličeje vynikal ostrý nos a energická brada, zatímco malá očka zapadala v neurčitým výrazu.

V této chvíli měl být vlastně vzdálen přes dvacet mil cesty, totiž na Parishově ranči. Nat Murphy se však pamatoval, že ho zahlédl poblíž města, kde Ernest Malt obstarával menší nákup v bazaru. Nat Murphy ho dohonil a vrátil se spolu s ním do města s poukazem na to, že si tam asi nebudou vědět rady s Quinnem Rackhamem. Ernest Malt tedy obrátil koně, aby jim poradil.

Quinn Rackham sražil obočí, pozoruje uličku, která se tvořila kolem přicházejícího Ernesta Malta. Proto obezřetně spustil lokty z pultu a připravil se na každou možnost. S Maltovou návštěvou Quinn Rackham nepočítal. Necítil před ním strach, ale v této situaci záleželo na první ráně. Ernest Malt by mohl inkasovat kulku dřív, takže jeho výstřel by přišel až jako druhý, a hlaveň revolveru, sražená nárazem první rány, by patrně neškodně zamířila někam mezi láhve. Ale i kdyby to dopadlo takhle šťastně, dal se v okamžiku očekávat třetí výstřel odjinud, a to dost neomalený, popřípadě do hlavy. Quinn Rackham věřil až do příchodu Ernesta Malta, že ke střelbě nedojde. A to proto, že kromě Malta by k tomu nikdo nenašel odvahu.

Teď však začal Quinn Rackham litovat své zaslepené ztřeštěnosti, s níž se odvážil do města. Dohnala ho sem náhlá zlost a touha po gestu, jímž by byl rázem přesvědčil kraj, že je z vraždy podezříván neprávem. Nevěřil tak docela ve svůj morální úspěch, ale byl přesvědčen, že se z případné tlačenice dostane. Očka Ernesta Malta, který konečně stanul před ním, však mluvila o něčem jiném.

Nat Murphy se dovnitř nedostal. Čekal venku s řadou ostatních a napínal sluch. Nikdo nepochyboval, že uslyší výstřely. Nebyli však zajedno v tom, kdo z těch dvou bude šťastnější.

Pozorovali se přimhouřenýma očima, aniž se jim ve tváři pohnul jediný sval. Muži kolem ustupovali, neboť žádný z nich netoužil slíznout Rackhamovu kulku, kdyby jí snad Ernest Malt dal jiný směr svým prvním výstřelem. Tak se stalo, že několik diváků, kteří stáli úplně vzadu, vypadlo na verandu, i když hlasitě protestovali.

Proč bych si měl nechat provrtat kůži chlapíkem, myslel si Quinn Rackham, který si to zaslouží sám?

A hlavou Ernesta Malta běžely představy o konečném zkracení tohoto drzého mladíka, který vždycky trestuhodně kašlal na správcovu důstojnost. Ernest Malt měl dojem, že znovu cítí na bradě někdejší ne něžný dotek Rackhamovy pěsti. A taky diváci, ztichlí a pozorní, si na to vzpomněli.

"Dejte mi svou zbraň!" řekl konečně Ernest Malt.

Souboj na revolvery je věc velmi zvláštní. Soudce, který by dal znamení k začátku, anebo svědkové, kteří by sledovali správný průběh souboje, nejsou k ničemu. Všechno totiž záleží jen na rychlosti postřehu a obratnosti. Znamení k zahájení přijde bez dlouhých řečí samo, a to podle druhu sporu. Pak už se to ovšem odbude velmi rychle. Každý se pravidelně snaží vystřelit dvakrát. Obyčejně však padnou jen tři rány. Ke čtvrté se poražený už málokdy dostane.

V tomto sporu se všeobecně očekávalo jako znamení slůvko, jež Quinn Rackham odpoví na Maltovu výzvu, aby mu vydal zbraň. Asi řekne "ne". A protože Ernest Malt poctivě uznával, že nemá právo střílet, dokud se Quinn Rackham nevyjádří, uvědomoval si každý z přítomných Rackhamovu výhodu. Quinn Rackham současně s otevřením úst mohl sáhnout po bouchače. Na Ernestu Maltovi pak bylo, aby rychlost jeho pohybu předčil. A proto Ernest Malt visel svýma myšima očkami na Rackhamových rtech, a Quinn Rackham se měl na pozoru jimi sebedívat pohnout.

"Vydát zbraň!" ozvalo se několik hlasů.

Ernest Malt stál nepohnutě. Když se Rackhamova ruka zvolna a neskrývaně zdvíhala ze své svislé polohy, každý věřil, že se Quinn Rackham vzdává.

Proto saloonem proběhla vlna vzrušeného uspokojení a Ernest Malt zdvihl svůj špičatý nos.

"Číšníku," zvolal, "nalejte přítomným gentlemanům za dvě stě whisky!"

Číšník vězel pod pultem. Jen docela maličko vystrčil hlavu a zaplavil ho hromový řev mužů. Každý chtěl vidět, jak divoký Quinn Rackham vydává svůj strašný revolver. Stoupali si na špičky, aby jim nic neuniklo.

Quinn Rackham vytáhl revolver za pažbu, tedy v poloze nevhodné ke střelení. Zvedl jej před sebe, pohodil pěští a vtom ústí revolveru zamířilo do pravého oka Ernesta Malta.

"Ruce vzhůru," řekl Quinn Rackham.

To byla výzva lupiče, odhodlaného ke všemu. A Ernest Malt bleskurychle uposlechl. Dokonce se vymrštilo i několik dalších párů rukou těch, kteří stáli u Malta nejbliž.

Shluk mužů se zakymácel. Ozvaly se hněvivé výkřiky.

"Tři kroky zpátky, Malte!"

Ernest Malt zaklel a opřel se rameny o muže za sebou. Hradba mužů se valila dozadu před hlavní Rackhamova revolveru. Udělali tři kroky a další část diváků, stojících vzadu, vyletěla na verandu.

"Ráčil byste udělat ještě další tři kroky zpátky, Malte?"

To, co Quinn Rackham udělal, bylo v očích přítomných zbabělou zradou na obecných zvycích. Quinn Rackham se vyhnul souboji a jednal jako stepní lupič.

"Stepherde," řekl Ernest Malt hněvivě jakémusi hrubci po svém

boku, "ať nikdo nestřílí."

"Zcela správně," odpověděl Quinn Rackham, postupuje proti němu, "vidím vás všechny, Malte. Tak hezky tři kroky, chlapi!"

Hradba vzadu povolila. Šest kroků stačilo. Schody vpravo, vedoucí do prvního patra hotelu, byly volné. Ale nikoho až do této chvíle nenapadlo, že by jich chtěl Quinn Rackham použít.

Rackham se k nim přiblížil nenápadně. Pozpátku vystoupil na druhý schod a ani na okamžik se černé ústí jeho kořtu neodchýlilo od Maltovy hlavy.

Rackhamova situace se poněkud zlepšila. Z vyvýšeného stanoviště schodů viděl teď přehledněji na zmítající se a řvoucí muže pod sebou. Současně ale byl pro ně lepším terčem, a kdyby se nebáli o správčův život, byl by už jistě padal hlavou dolů. Ale u dveří nastal velký zmatek. Několik mužů náhle pochopilo, že musí oběhnout dům, aby jim Rackham neutekl. Tlačili se však na křídlo dveří z obou stran a tak se nikdo z nich nemohl dostat ven. A ti, co byli venku, zas nevěděli, oč jde, a ve vřavě nerozuměli ani slovo.

Quinn Rackham toho využil a vystoupil o dalších několik stupňů, přidržuje se levicí zábradlí.

Když křídlo dveří prasklo a muži padali přes sebe, vyrazil Quinn Rackham prudkou ranou horní dveře. Nahoře v té době nikdo nebyl a na to právě Rackham spoléhal. A tak se jeho dosavadní hrozba změnila náhle ve splašený útěk chodbou hotelu. Této jediné ještě zbývající příležitosti Ernest Malt využil, jak uměl nejlíp. Jenže spustit ruce, trčící ke stropu, a vytrhnout revolver z pouzdra trvá věčnost, a tak se jeho kulka jen neškodně zavrtala do dřeva.

Vrhl se ke schodům a za ním ostatní. Tlačénice se uvolnila. Ernest Malt vyběhl s revolverem v ruce do poloviny schodiště a muži, kteří vyběhli ven, dospěli už k druhému rohu, když Quinn Rackham už seděl na okně, které vyrazil.

Pod ním, v hloubce asi pěti yardů, byla měkce nakypřená půda malé zahrádky. Okamžik váhal, ale pak seskočil. Až po kotníky se zabořil do měkké země. Při dopadu se prudce předklonil a ucítil bolest v holenních kostech. Ale ihned byl opět na nohou, přehoupl se přes nízký plot a uslyšel za sebou řev mužů. Protože správně předpokládal, že pronásledovatelé obíhají dům, aby ho obklíčili, pustil se vlevo, delším směrem. Tak se vyhnul hlavní smečce a zuřivý výstřel Ernesta Malta z okna ho už nedostihl.

Dvě stě dolarů poletovalo ve vzduchu, a přece by byl Quinn Rackham nedal v té chvíli za svůj život ani cent. Poplach se už zatím příliš rozšířil.

Quinn Rackham letěl jako vichřice. V prvním okamžiku nenarazil na nikoho, ale jakmile zahrnul za roh, uviděl muže, zdivočelého nastalým zmatkem. Muž s divokým výkřikem ucouvl a vypálil od boku. Naštěstí nepřesně, protože musel vystřelit příliš rychle. Muž klopýtl, a proto na něho Quinn Rackham nevystřelil. Šíleným tempem zmizel za dalším rohem, když se muž odhodlal k druhé ráně. Přesnost mu pokazili ti, co vyskákali z okna za Rackhamem, z nichž první dopadl muži málem na záda.

Zvířil se prach a třesklo několik nesmyslných výstřelů. Před průčelím hotelu odvažovali muži koně od zábradlí verandy a několik jezdců se sem právě z různých stran sjiždělo. Jak Quinn Rackham vyběhl, bezúčelnost hlučného zmatku se poněkud usměnila. První hlouček se Quinnu Rackhamovi podařilo rozehnat třemi výstřely. Tu a tam se vzeplal kůň a kolem Rackhamovy hlavy zafíčelo několik kulek. Jezdci, kteří právě dorazili, jen ještě víc zvířili hustá mračna prachu a koně, zneklidnění výstřely, bočili. Quinn Rackham vletěl do šedé clony prachu. Jezdce, který se škrabal do sedla, srazil ve skoku na druhou stranu. Tančící kůň ucítil na hřbetě jeho váhu, když ještě první jeho jezdec visel nohou ve tmě. Od země šlehl plamen a divoká kletba. Kůň poskočil a vrhl se do zvířeného prachu. Jak vyrazil kupředu,

uhodil někoho zadními kopyty. V několika vteřinách se vzduch před Quinnem Rackhamem vyjasnil. Quinn Rackham neležel na koni s hlavou skloněnou k jeho krku, neboť tak jezdí jen žokejové na travnatých závodističích. Bil koňský zadek kloboukem a vlasy i šátek kolem krku mu divoce vlály.

Jen ďábel věděl, jestli byl tento kůň nejlepší ze všech, kteří se dali toho dne do běhu. Na tom však teď záviselo všechno.

4.

Nebylo nic divného, že šerif Jim Devey, zvaný Švestka, chtěl vědět, o čem šlo.

"Quinn Rackham se objevil ve městě," řekli mu, "roztrhal vaše vyhlášky, prostřelil Murphymu klobouk a revolverem ohrožoval správce Malta. Teď je na útěku."

"Díky pronásledování?" odvětil šerif, který si potrpěl na formu.

"To se ví."

"Dobrá. Jedte! Dohoním vás."

Jim Devey se právě odněkud vrátil svou fordskou. Jim Devey nejedl na koni dobře, proto raději jezdil svou starou fordskou, třebaže vyhazovala víc než leckterý kůň. Jim Devey dostal už třikrát nabídku od továrny, aby svůj vůz prodal do továrního muzea. Neudělal to. Za těch patnáct let si na sebe oba už příliš zvykli.

Fordka tedy znovu vyskočila z kůlny, označené nápisem GARÁŽ. Prach, zvířeny ve městě, se už dávno rozptýlil a ulice byly skoro liduprázdné. Jim Švestka měl volnou cestu.

Chvilí uháněl po křivolaké silnici, kolem níž se ještě prach usazoval, a pak odbočil na drny prairie. Daleko před ním se pohybovaly černé tečky jezdců. A ještě kus před nimi šval koně Quinn Rackham.

V okolí města se prostírala neutěšeně rovná krajina. K lesům a skalám bylo nepříjemně daleko. Ale Quinn Rackham k nim musel dorazit, jestliže se chtěl dostat do bezpečí, a to záviselo jen a jen na jeho rychlosti.

Ze skupiny pronásledovatelů se brzy odpoutalo několik nejlepších koní. Ernest Malt byl v čele. Měl nejenom dobré zvíře pod sebou, ale i jezdecké schopnosti o nic menší, než byly schopnosti Rackhama. Střílet se zatím nedalo. Rackhamův náskok byl zatím dostačující.

Taky jeho kůň běžel znamenitě, bez známky únavy. Téměř se vyrovnal Rackhamovu ryzáku. Když se závodí o život, vydává přirozeně každý ze sebe všechny své síly. Rackhamův náskok se zvětšoval.

Slunce se pomalu sklánělo k západu. Po bocích zvířete stékal pot. Kdykoli se Quinn Rackham ohlédl, uviděl za sebou na obzoru zlověstné body rozptýlených jezdců. Proto ještě zvýšil rychlost.

Závod trval tři hodiny. Pak Rackhamův kůň poprvé klopýtl, třebaže běžel stále stejným tempem. Ale taky koně mužů, pronásledujících Rackhama, klopýtali vyčerpáním a někteří se zastavili. Body na obzoru prořídly. Ale Rackham nečekal.

Terén začal stoupat. Vlevo se obzor modral pásmem lesů a rovná čára se lomila výběžky skal. Quinn Rackham mírně odbočil a zamířil ke skalám.

Jel ještě čtvrt hodiny a bedlivě sledoval krok svého koně. Třebaže naděje v konečný úspěch vzrostla, musel běh koně zmírnit, aby unavený kůň nešťastně neupadl. Bez koně by bylo všemu konec. K lesům zbýval ještě pořádný kus cesty.

Jak se Quinn Rackham díval kupředu, uviděl něco, co ho na okamžik překvapilo, takže přitáhl uzdu. Byli to dva jezdcí, směřující přímo proti němu. Nespěchali. Ani patrně netušili, že je Quinn Rackham vidí. Možná že ani nevěděli o vyhláškách Jima Deveye, neboť podle všeho přijížděli zdaleka. Quinn Rackham se k nim pustil, neboť ho právě cosi napadlo. Zaťal rty, neboť

zpozoroval, že jeho kůň už neběží tak rychle jako až dosud. Dokonce běžel těžce a nereagoval na jeho zuřivé pobízení. Quinn Rackham se znovu ohlédl. Na obzoru ještě nevyskočil žádný bod signalizující jeho pronásledovatele.

Stoupání bylo nepatrné, ale Rackhamův kůň šplhal s námahou. Dva jezdci před ním jeli velmi líným krokem, a dokonce se zastavili, když uviděli, že proti nim přijíždí někdo, kdo má zřejmě naspěch.

Quinn Rackham poznal jednoho z jezdců. Taký jezdci ho poznali.

"Halo, Bene!" zvolal a zarazil koně těsně před nimi.

Stařík na vysoké kobyle se zadíval na Rackhamovu zarudlou tvář a na uřícené zvíře.

"Jsou vám v patách?"

"Ovšem," řekl Quinn Rackham a ohlédl se. Ale ještě byl obzor prázdný.

"Já nemám sílu vás zadržet, Rackhame," řekl stařík a zamračil se. "Ani tento hoch. Jeďte tedy svou cestou a Bůh vás ztrestej!"

Quinn Rackham se krátce zahleděl na druhého jezdce. Byl to mladý, asi patnáctiletý chlapec ušlechtilé tváře a pevného, statečného pohledu.

"Mám nejlepší úmysl pelášit dál, starý," řekl, "ale jak dlouho to ještě vydrží ta zchvácená herka pode mnou? Podívejte se na ni a řekněte mi: Neprohýbá se pode mnou?"

Benjamin Rumsey, drobounké postavy, ukázal místo odpovědi svou kostnatou pravici na hocha po svém boku.

"To je Illy Parish, Rackhame, syn starého Parishe!"

Quinn Rackham pokrčil rameny. Znovu se ohlédl.

"Moc mě těší, Bene. Proč mi to říkáš?"

"Přijel dnes vlakem. Copak jste mu nezabil otce?"

Quinn Rackham se vztekle ušklíbl. Ucoul s koněm.

"Poslyšte Illy, nebo jak se jmenujete. Nikdy jste neslyšel větší pitomost, než je tahleta. Nezabil jsem vašeho otce!"

Uchopil uzdu hochova koně a pevně ji přidržel. Potřetí se zadíval směrem, odkud přijel. Na obzoru vyskočil bod a pohyboval se ze strany na stranu.

"Nemám moc času," řekl Rackham netrpělivě.

"Když jsem střílel docela obstojně, Rackhame." poznamenal stařík, "ale teď už se mi ruka třese."

"Počítám s vaší neschopností," odsekl Quinn Rackham.

Vymrštil pěst a patnáctiletý jezdec vyletěl ze sedla. Dopadl na zem na bok, převalil se na záda u nohou Benovy vysoké kobyly a zůstal ležet se zavřenýma očima.

Na obzoru vyskočily další body a ty, které se objevily první, se už podstatně zvětšily.

Quinn Rackham se jediným skokem přehoupl na hřbet chlapcova koně. Zvíře ucítilo nového, zkušenějšího jezdce a zahrálo všemi čtyřmi.

Ben Rumsey hleděl pevně před sebe.

"Děláte ustavičně věci, které byste neměl dělat, Rackhame."

"To je ta má prokletá smůla," odvětil Quinn Rackham a vzápětí švihl koňský zadek svým kloboukem a cíp jeho šátku se třepetavě rozevlál. Za krátkou chvíli zmizel v ohbí cesty.

5.

Starý Benjamin se svezl na zem s tak pramalým spěchem, jako kdyby spatřil v trávě zajímavou květinu, a zatímco se dusot koně rychle vzdaloval, sehnul se nad mladým, bezvládným tělem.

Sundal klobouk a začal jím nad hochovou hlavou mávat.

"Hej, chlapče," řekl, "no tak!"

Poklekl a drsnou dlaní několikrát poplácal Illyho po bledém obličejí.

"Vstaň, chlapče," řekl, "snad ti zas tolik neublížil. Tady vypadají rány trochu jinak než ve škole, co? Podívej se do světla, no tak!"

Illy Parish se udiveně posadil. Ben Rumsey mu nepomohl. Nebyl přítelem mazení.

"Co je?"

"Spadl jsi z koně," řekl Ben Rumsey.

S Illym se znal už dlouho. Lewis Parish navštívil několikrát svého syna v koleji východního města a dvakrát vzal Benamina Rumseye s sebou. Benjamin Rumsey byl jakýmsi vzdáleným příbuzným Parishů. Na Parishově ranči dožíval v poměrném pohodlí svůj život. Za dobyt看em už nejezdil, neboť si plně zasloužil svůj odpočinek.

"Postav se na nohy, Illy. Blíží se lidé. Co by řekli o majiteli ranče, který leží na zemi a kouká před sebe jako mrtvý vepř?"

"Máte pravdu," řekl Illy a povstal.

Starý Lewis Parish říkal Illyho učitelům: "Nechci, abyste mi z chlapce vychovali pápěrku."

A Illy skutečně nebyl choulostivý pápěrka. Díky výchově a své tělesné zdatnosti vynikal v koleji nade všemi spolužáky.

A nejenom tělesně, ale i duševně.

"Dal mi pořádnou," řekl a kroutil ještě bradou.

"Pořádnou ti nedal, Illy," řekl Ben Rumsey laskavě, "kdyby ti dal pořádnou, nevstal bys."

"Kůň je pryč?"

"Nadobro."

Quinn Rackham jim už zmizel z dohledu. Bylo ostatně důležitější obrátit pozornost opačným směrem, odkud se řítily jezdcy s černě oblečeným správcem Maltem v čele.

"Ten Rackham, Bene," řekl Illy a zaťal pěsti, "zabil mého otce?"

"Říká se to, chlapče," odpověděl Ben Rumsey.

Jak stáli proti sobě, Illy už převyšoval starého Bena o jeden dva palce. Možná že by se mu dnes ještě Ben Rumsey vyrovnal, pokud šlo o výšku, jenže Benovy nohy byly do O, zohýbány podle nesčetných koňských boků.

"Podívej," řekl Ben Rumsey, "to je přece Ernest Malt, tvůj správce!"

Ernest Malt zuřivě pobízel unaveného koně a tak vlivem okolností nebyl první dojem, který v Illym vyvolal, nejpříznivější.

Maltova tvář byla zpitvořena vztekem. Černý oděv měl šedivý od prachu. Špičatý nos mu rovněž na kráse nepřidával a malá, zapadlá očka a upocená, zarudlá tvář působily odpudivě. Když Illy Parish vyrůstal z dětských střevíčků a přestával věřit v Mikuláše, začínal si právě tak, jak vypadal Malt, představovat skutečného ďábla, putujícího světem v přestrojení za člověka.

Ernest Malt vypadal běžně přijatelněji. Teď se vztekal proto, že si uvědomil štěstí Quinna Rackhama a pochopil, že se zatím musí vzdát dalšího pronásledování. Patnáct až dvacet mužů, kteří jeli těsně za ním, rovněž zastavilo a vzduch se naplnil jejich hrubými hlasy. Byl mezi nimi taky Shepherd. Někteří sestoupili, jiní v sedlech zůstali. Jejich neklidná zvířata utvořila pohyblivou, zmatenou skupinu v blízkosti Illa a Bena Ramseye.

Vzdálenost mezi nimi ušel Ernest Malt pěšky. Ben Rumsey, jehož klid byl vždycky až nápadný a měl v sobě cosi filozofického, ho nepohnutě očekával. Malt se nemusel na nic vyptávat a taky neuznal za vhodné něco vysvětlovat. Zastavil se a položil ruku na vyčnívající pažbu svého revolveru.

"Není v pekle dost ďáblů," zahučel, "kterých bych se chtěl dnes dovolat."

"Měl byste spíš mluvit o Bohu," odpověděl Ben Rumsey mírně, "když se poprvé setkáváte se svým novým pánem."

Ukázal na Illyho. Ben Rumsey byl široko daleko v okolí jediný, kdo dokázal mluvit se správcem ranče nenuceně, někdy dokonce i tak, že to nebylo Ernestu Maltovi příliš vhod. Nebožtík Lewis Parish, mrtvý už tři týdny, jim do jejich vzájemných vztahů nikdy nemluvil. Vážil si Bena jako nejstaršího člena rodiny a jediného příbuzného, především pro jeho poctivé smýšlení

s Parishí, a vážil si i Ernesta Malta jako muže svědomitého, přísného a pořádného. Každý, kdo ty dva znal, ovšem věděl, že se moc rádi nemají. Ale až dosud to nikomu nijak zvlášť nepřekáželo.

"Bůh dnes pomohl vrahovi," odsekl Ernest Malt surově. "Tohle je Illy Parish?" zeptal se ještě.

Ben Rumsey mlčel. Za jiných okolností by byl nemlčel. Život ho už dávno přesvědčil, že oné Věčné Spravedlnosti, která nakonec vždycky zvítězí, onomu poslednímu útočišti nešťastníků, jimž z těch či oněch příčin už není pomoci na tomto světě, se s opovržením posmívali jen lidé nevzdělaní, takoví, kteří ve svých ubohých hlavách mají Boha jen jako modlu a nechápou, že vousatý stařec v oblacích je jen zobrazením nepředstavitelné moci Přírody, jejíž zázraky si jistě zaslouží úcty.

"Illy Parish." opakoval Ernest Malt a díval se přitom tak, že Illyho nepříznivý dojem ještě vzrostl.

Illy pozapomněl na tupou bolest v bradě. Napřímil se a díval se hrdě. Nafoukanost byla Illymu vždycky cizí. Ale v této chvíli cítil, že musí vztyčit hlavu, i když přitom nezapomínal na to, že je mu teprve patnáct let. Větší stáří i postavení Ernesta Malta ho však neopravňovaly ke skrytému posměšku. I při tom však by přece jen bylo slušné, aby Ernest Malt aspoň sundal klobouk z hlavy.,

"Nu," řekl Malt, "tak vás tedy vítám!"

Jeho ledabylý tón se však Illymu nelíbil.

"Vy jste můj správce?" zeptal se.

"Co? Ach ano. Jsem váš správce. Koukněte se na to statečné klouče!"

Ernest Malt se poodvrátil a mávl rukou. "Rackhama vzal čert," dodal, spíš k Benovi, "a je to škoda, protože jsme ho už skoro měli v rukou. Illy Parish neví, zač má Rackhamovi být vděčen?"

"Vím to," řekl Illy a jeho hezké oči se přimhouřily. "Ben říkal, že vzniklo podezření, že ..."

Ernest Malt ho prudce přerušil:

"Jaképak podezření? Je to naprosto jisté, že Quinn Rackham zabil vašeho otce. Byl jsem na pastvinách, když se to stalo. Skoro jsem se s Quinnem Rackhamem srazil. Ujížděl na ryzáku od své oběti. Kdybych byl tušil, že za hodinu najdu mrtvolu Lewise Parishe."

Opět mávl rukou, tentokrát však prudce. "Vrátíme se!" rozkázal velkopansky.

Slunce už kleslo velmi nízkou. Ben Rumsey vylezl mlčky do sedla a Illy přistoupil ke koni, kterého tu Quinn Rackham zanechal.

"Nechcete pomoci?" zeptal se Ernest Malt.

"Děkuju," odvětil Illy chladně.

"Illy Parish nebude nikdy potřebovat stoličku, aby se vyšvihl nahoru, Malte," zabručel Ben Rumsey. "Illy je z rodu Parishů."

Ernest Malt neodpověděl, neboť za skupinou jezdců se náhle ozval táhlý řev jako z hrdla raněného zvířete a zapraskaly dva tři výstřely. Illy Parish, uvyklý klidnějšímu životu, prudce otočil hlavu k Benovi.

"Co je to?" řekl ostražitě.

Ben Rumsey si vtlačil lhostejně klobouk do čela. "To je šerif a jeho automobil," odvětil klidně.

6.

Pokud se Illy pamatoval (a měl dost zkušeností ze svých studií v Edmontonu), žádný automobil nikdy takovéhle zvuky nevydával. Ale nicméně musel Benu Rumseyovi věřit, neboť skutečnost to potvrzovala. Skupina divokých jezdců se s respektem rozdělila a mezerou mezi nimi svižně proskákala odřená fordka Jima Deveye.

Zvuky, které Illy pokládal za výstřely, vyluzoval nepokojný výfuk, a zvířecí řev pak vydávala trumpetka, namontovaná nepochybně před narozením Krista u Jericha a Jimem Deveyem po

generace děděná. Jim Devey trůnil za třaslavým volantem a držel se ho jako klíště. V ústech měl vyhaslý zbyteček doutníku a na prsou spoustu popele. Zdálo se, že se mu nepodaří rozběsněné vozidlo zastavit, a Ben rozumně odbočil stranou. Ale ozval se skřípot, podobný rámusu při srážce vlaků, a mašina zůstala stát, uváznuvši levým předním kolem v nějakém dolíku. Jim Devey rozvážně a důstojně vylétl.

"Tak co?" zvolal, "máte ho?"

"Ne," odsekl Ernest Malt.

Jim Devey to předpokládal, a proto nechal motor běžet. "Kdo umí střílet, ať rychle nasedne!" zvolal energicky. "Mých dvě stě sedmdesát koní tu práci dokončí!"

Illymu se to zdálo moc. Pohlédl na Bena Rumseye, ale Ben Rumsey motorům nerozuměl. Pro něj za něj mohla mít Švestkova fordka třeba milion koní, jemu byl milejší vlastní kůň. "Malte," pobízel Jim Devey, "nasedněte!"

"Za nic na světě," odvětil Ernest Malt, "jsem rád, že mám všechny kosti v pořádku."

"Copak nejste v koncích s dechem?"

"To jo, jenže Quinn Rackham nabral nový dech. Taký už bude co nevidět u skal. Jak tam za ním chcete bloudit s tím svým tankem, Jimmy?"

"Rackhamův kůň," řekl šerif a zalomil rukama.

"Stojí tady," přerušil šerifa Malt ostře, "a ostatně to nikdy nebyl jeho kůň. Vidíte tady toho chlapce v sedle? Je to Illy Parish. Rackham si vzal jeho koně."

Jim Devey sevřel doutník mezi prsty a virtuózně si přitom odplivl.

"Roztomilé poupě," řekl, "necht' je nám vítán."

Moudře pochopil, že z honby na zloděje koní nebude už pro dnešek nic, přistoupil k Illymu a natáhl pravici. Illy se zdvořile usmál, naklonil se z koně, aby statečnému šerifovi potřásl rukou, a hlava se mu přitom lehce zatočila.

"Jsem zákon," řekl šerif a znovu si odplivl. "Moje jméno je Devey. Moc mě těší."

Jim Devey chodil zásadně v promaštěném civilním obleku. Taký střizlivý civilní klobouk měl jaksepatří zamaštěný. Tím se pronikavě lišil od ostatních obyvatel kraje s jejich širáky, s jejich pobitými opasky a chrániči kalhot z ovčí kůže. Těžký revolver v pouzdře na jeho opasku se však k jeho mundúru právě moc nehodil, ale Jim Devey na to dbal právě tak málo jako na popel od svého doutníku, tvrdošíjně zažraný na jeho vestě.

"Někdo se zmítá ve vašem automobilu," řekl Illy, "asi by chtěl ven."

"Kdepak, to se zmítá samo," odvětil hrdě, "je v tom tři sta sedmdesát koňských sil."

"Ach tak," řekl Illy.

Brada ho tupě bolela. Zdálo se mu, že ji má hrozně oteklou, ale neměl. Nedal ovšem ani trochu znát, že by ho něco bolelo.

"To," řekl šerif, "co se tu děje, děje se pro vaši vlastní spravedlnost, Illy Parish."

Když se šerif obracel k Maltovi, znovu si odplivl.

"Užitečnost mých vyhlášek nelze popřít, Malte. Mnoho lidí dnes ví, co mají dělat, když se setkají s Quinnem Rackhamem."

"Jenže Quinn Rackham ví ještě líp, jak si má počínat při setkání s lidmi!"

"Dobrá. Nesložil jste vy sám dobrovolně do mé pokladny větší část odměny za dopadení vraha?"

"Eh," odfrkl Ernest Malt, pohlédnuv na Illyho.

V Illym to mělo nepochybně vzbudit dobrý dojem. Illy slyšel dobře, ale nedal na sobě nic znát.

"Rackhamova vina se musí roznést široko daleko," šerif opsal rukou vzdušný oblouk, "i tam, kde ho lidé neznají. Poslyšte, nemá Quinn Rackham v Tempting-City starou matku? A nemá matka jeho

fotografii, kterou tu před třemi roky vyrobil potulný fotograf?"

Tempting-City bylo dřevěné městečko, kde kdysi stával nějaký osamělý dům, snad hotel, nebo bazar, kolem něhož teprve později vznikly další stavby. Tempting-City bylo odtud vzdáleno dobrých sto mil. Rackhamova matka tam žila nuzně, vydělávajíc si sem tam nějaký ten peníz domácími pracemi. Jim Devey slíbil, že dá fotografii, kterou bezpochyby pečlivě uschovávala, nějakým způsobem rozmnožit na tištěné plakáty, a hned začal organizovat výpravu, která to měla obstarat.

Ernest Malt proti tomu nic nenamítal. Illy dobře vycítil, že Maltovo slovo tu má zřejmě velkou váhu. Šerif, když mluvil o svém plánu, občas zalétl pohledem ke správci, jako by se ujišťoval o jeho němém souhlasu.

Zatímco muži šerifa hádavě překřikovali, Ernest Malt se připojil k Illymu a Benovi. Zlost, která mu zohyždila tvář, už poněkud vyprchala a Illy se dokonce dočkal jakéhosi jeho úsměvu.

"Bezpochyby jste očekával důstojnější přivítání, co?" řekl Ernest Malt.

"Nejsem princ," odpověděl Illy.

"Jste však jediný majitel nejbohatšího ranče v kraji. A to tady znamená moc. Doufám, že budete spokojen. Ranč je ve výborném pořádku."

Pohládl si ostrou špičku svého nosu. Illy mu porozuměl.

"Protože to je asi vaše zásluha, pane," odpověděl, "děkuji vám."

"Říkejte mi prostě Malt."

"Milerád," řekl Illy a obrátil se k Benu Rumseyovi.

Z každého slova správce Malta číselo nepříjemné sebevědomí. Blahobyt ranče skutečně byl už po dlouhá léta v Maltových rukou, neboť starý Parish se na svého správce plně spoléhal. Neúnavný ve službě, přísný, dochvilný a bezohledný, takový byl Ernest Malt. Někdy zapomínal, že poroučí lidem. Často je považoval za zvířata a jednal s nimi jako s neživými věcmi.

Příchod Illyho Parishe na ranč nepokládal za nic významného. Illy byl ještě hoch, zatím se mohl zabývat jen seznamováním se svým majetkem a přijímat od správce moudré rady. Zcela nepředstavitelné bylo, že by do něčeho mluvil. A tato samozřejmost číselá z Maltova způsobu mluvy. Illy samozřejmě ještě nebyl schopen samostatného jednání, ani jeho vzdělání nebylo dokončeno, ale to už mělo být dál zařízeno podle přání starého Parishe, který obezřetně po sobě zanechal obšírnou závěť.

Illy Parish měl pevně srůstat se svým majetkem a jeho školou měl být nejenom úzký styk se životem na ranči, ale i moudrost učenců, uložená v knihách a tlumočená ke srozumitelnosti instruktorem, vybraným svědomitými učiteli koleje v Edmontonu. Po pravdě řečeno, starý Parish nemyslel, že zemře tak brzy. Ale ještě včas myslel na tuto možnost. V rodě Parishů se málokdo dočkal vysokého věku. První Parishové cestovali na Západ pod plachtami vozů, často seřazovaných v hradbu proti indiánským útokům. Několik Parishů už v útlém mládí vidělo, jak jejich otcové, průkopníci Západu, umírají pod kulkou nebo šípem divokých nepřátel. Tvrdý život je však zocelil a nezhýčkáni kráčeli k úspěchům. Síla těchto generací tkvěla i v Illym Parishovi, posledním potomku statečného rodu. Illy nemiloval změkčilé hry. Bylo to napsáno v jeho jasných očích, a když měl být Ernest Malt k sobě upřímný, musel si přiznat, že ho to poněkud dráždí. Neboť se dalo za pár let očekávat, že Illy Parish vyrostе v dobrého, statečného muže, který se bude řídit především svým vlastním rozumem.

Starý Parish byl v posledních letech svého života posedlý láskou ke koním a Ernest Malt se o všechno ostatní staral sám. Jinak se Malt o svou budoucnost nemusel obávat. Lewis Parish ocenil po zásluze jeho služby, neboť ve své závěti stanovil, že Ernest Malt nesmí být nikdy z ranče propuštěn, dokud by neodešel

dobrovolně sám. Vidělo se v tom nejenom uznání pro správce, ale i vlastní prospěch ranče.

Stejně nerozlučným byl i obstárlý Benjamin Rumsey, už proto, že se jako jediný příbuzný Parishů stal Illyho poručníkem. Lewis Parish si nemohl ani lepšího přát. Poctivý, zkušený a moudrý Ben, z něhož už dávno vyprchala kovbojská divokost, zanechavši po sobě jen důkladnou znalost důležitých věcí, měl Illyho vychovávat po stránce fyzické. Instruktor z Edmontonu, který se už chystal na cestu, byl vyzbrojen pro naplnění Illyho duše vědou. A tak nakonec Lewis Parish mohl zemřít celkem spokojeně, jestliže mu ovšem v posledních chvílích zbylo ještě dost času, aby si stačil promyslet i toto.

Illy se zatím cítil po Rackhamově ráně tak trochu jako ve snách. Z toho, co šerif dojednal s hlučícími muži, nevěděl skoro nic. Když se pak všichni vydali zpátečním směrem, přidružil se k němu Ernest Malt znovu. Šerifova fordka, která měla už asi dost věčného natřásání, škytla a zmlkla. Tak automaticky odpadla nebezpečná nabídka, že bude Illy svezen, a několik ochotnějších mužů pak střídavě točilo velkou klikou, přičemž Jim Devey svou fordku přidržoval, aby ji muži nepřevrhli.

Vzduch se už příjemně ochladil a žlutnoucí slunce pročíslu trávu prerie dlouhými, tenkými stíny. Illy jel krokem. Po levém boku měl Bena Rumseye, po pravém Ernesta Malta.

"První vaší myšlenkou tady," řekl Ernest Malt, "musí být pomsta za smrt vašeho otce, Illy."

Když mu Illy hned neodpověděl, popojel Malt pod jakousi záminkou kupředu. Illymu nemusel nikdo připomínat trudný konec jeho otce, neboť Illy na něj myslel dost sám.

Zůstal s Benem pozadu, a když je předjela i šerifova fordka, nebyl za nimi už nikdo. Ernest Malt se k nim nevrátil. Vpředu se vedlo mnoho řečí. Fordka se co chvíli zastavovala a občas ji i některý kůň, který se polekal jejího sténání, kopl do vrzajícího blatníku nebo zadku. Illyho nezajímala debata mužů. Dvakrát či třikrát se opřel pravicí o hrušku sedla, postavil se ve tmenech a ohlížel se. V dálce uléhaly modré závoje večera a vrcholky nízkých skal svítily v zapadajícím slunci. Tam někde zmizel v samotě a bezpečí Quinn Rackham, na jehož určenou tvář nemohl Illy stále zapomenout.

Psanec! Jaké hrozné slovo! Muž, který se musí lekat každého zvuku kolem sebe, jehož střeh je věčný a jehož spánek je pouhým bděním ve tmě. A jehož svědomí nepochybně děsí vzpomínka na ohavný zločin.

"S Quinnem Rackhamem je to tak, Illy," řekl Ben Rumsey, když chvíli jeli vedle sebe, "byl divoch, ale u nás je spousta divochů. Ne s každým to skončí špatně. Ale s ním ano. Nebyl zlý, když jezdil ve službách tvého otce, ale Malt ho nemohl ani cítit, bůhví proč. Až ho vyštval. Měli něco s kartami. Varuj se karet, Illy."

Illy pocítil v duši jakési nevysvětlitelné uspokojení, když uslyšel, jak kdysi Ernest Malt inkasoval ránu do brady toutéž rukou, která ho před chvílí srazila z koně. Jenže prý to byla rána daleko tvrdší.

"Uhodit správce Malta je stejná hloupost, jako kdybys píchl býka nožem do čenichu, Illy. Rackham byl vyřizen. Potom zbytečně řádl. Byl příliš malým pánem proti Maltovi," Ben Rumsey se ušklíbl, "ani koně se mu nikdo kvůli Maltovi neodvážil půjčit, když ho Rackham nutně potřeboval. Quinn Rackham se ptal tu i tam, prosil, a podle všeho i někde hrozil, hlupák jeden. Peníze neměl, toť se ví, a když tedy nevěděl kudy kam, vlezl v noci do ohrady a vyvedl Železnou bábu za ohlávku."

"K čemu tak nutně potřeboval koně, Bene?"

"Dostal zprávu," řekl Ben Rumsey, "že jeho matka těžce onemocněla."

Chytili ho a zbili. Měl proč nenávidět rančera Parishe a jeho

správce. Matka ve vzdáleném Tempting-City se uzdravila i bez Quinna Rackhama. Možná že to bylo Maltovo štěstí, neboť Quinn Rackham dnes střílí stejně dobře jako on. S Železnou bábou to byla ošklivá náhoda, našlápla do dolíku.

V životě Quinna Rackhama hrála tedy smůla skutečně velkou úlohu. To, že se setkal s Lewisem Parishem na pastvinách, bylo taky dílem jakési nešťastné náhody. Lewis Parish vyjížděl na vzdálené pastviny pod skalami velmi zřídka a před touto poslední vyjíždkou tam nebyl skoro rok.

"Je tedy lež, co tvrdil Rackham, Bene?" zeptal se Illy zasmušile.

"Co tvrdil?"

"Že nezabil mého otce."

"Asi to je lež. Malt je skálopevně přesvědčen, že to lež je."

Illy se ještě jednou ohlédl.

Stíny v dálce potemněly.

"Byl správce Malt onoho osudného dne na pastvinách?"

"Bývá tam velmi často," řekl Ben. "Pase se tam většina dobytka."

"A kdo ještě viděl, že Rackham zavraždil mého otce, Bene?"

"Nikdo. Ani Malt to neviděl. Ale trvá na tom, že to udělal Rackham."

"Stejným právem," řekl Illy zamyšleně, "by přece mohl Rackham označit za vraha Malta. Oba přece byli nablízku, když můj otec ..."

Ben Rumsey zvedl hlavu.

Pravda," přisvědčil, "ale to je ovšem nesmysl."

A pak už jeli dál mlčky.

7.

Bohatství Parishova ranče záleželo v rozlehlosti pastvin, schopných uživit deset tisíc kusů dobytka. Rovněž dobře zavedený chov koní slušně vynášel. Ale jinak se ranč reprezentoval dost skromnou, nevelkou, jednopatrovou budovou z cihel, starou přes sto let a sloužící Parishům za obydlí. V ní byla taky umístěna kancelář, byt správce Malta, pokoj Benjaminu Rumseye a dvě tři volné místnosti pro případné hosty. Všechno bylo zařízeno starodávně, s nevelkým přepychem a účelně. Kolem hlavní budovy stálo porůznu několik jiných staveb, většinou dřevěných, hospodářských i takových, v nichž Parishovi dělníci přespávali. Dál na západ bylo už jen několik dřevěných ohrad. Většinou tu nikdo nebyl, protože lidé pracovali na pastvinách a leckterý z nich se sem nedostal třeba celý měsíc.

Starý Lewis Parish určil původně svému synovi zcela jinou životní dráhu. Protože Illyho matka zemřela velmi záhy, svěřil dítě na vychování lidem ve městě. Jeho úmysl byl dobrý. Chtěl ušetřit syna tvrdé dřiny v zapadlém, drsném kraji. Jeden čas měl dokonce v úmyslu ranč prodat a rovněž se odstěhovat do Edmontonu. Ale neměl odvahu se s rančem navždy rozloučit. Když pak jednou syna navštívil, s překvapením a vlastně i s jistou hrdostí uviděl, že nejmladší Parish zdědil zájmy svých předků. Illy v sedmi letech nasbíral přes osm set hliněných střepů a pásl je na koberci dětského pokoje. Měl laso, dřevěného koně a dvacet prázdných konzerv s obtiskem kovboje na koni. A starý Parish pak o tom s Benem dlouho a mnoho rozjímali.

O prázdninách Illy vždycky cestoval v doprovodu moudrých lidí. Zajímalo ho celkem skoro všechno, ale když uviděl něco, co i jen málo nějak souviselo s povoláním jeho předků, loučil se s tím jen na přímý rozkaz a velmi nerad. A tak starý Parish tedy opatrně vyčkával, jestli Illyho zájem pro dobytkářství nebyl přece jen zálibou pouze dětskou. Illy si skutečně přestal hrát se střepy, ale jen protože dostával lepší rozum. Nakonec se mu odvážil starý Parish položit přímou otázku, jaké povolání by měl nejraději. Illy Parish se na to zatvářil udiveně. Pokládal odjakživa za samozřejmé, že bude rančerem.

Lewis Parish se usmíval. Ani trochu ho nemrzelo, že jeho syn

nebude trůnit někde na hlavní třídě v přepychové kanceláři jako advokát nebo něco podobného. Pohodlný velkoměstský život Illyho nelákal. A když si starý Parish dobře vzpomínal, pak si musel přiznat, že ani jeho nikdy takový život nelákal.

Moudře nahlédl, že až dosud vlastně vzdaloval kachně od vody z nesmyslné obavy, aby neshledalo vodu nepříjemně mokrou. A zatímco se Illy nesmírně těšil, jeho otec i Benjamin Rumsey se připravovali pečlivě studovat chlapcův zájem o rančerský život, neboť starý Parish choval až upřílišněnou úzkost o šťastnou budoucnost svého syna.

Náhla smrt Lewise Parishe však převrátila všechno vzhůru nohama a Illy vjel na pozemky ranče jen se zkušenostmi z pasení svých hliněných střepů na koberci.

"Je to hanba," řekl, když uviděl poprvé své dědictví, "že jsem tu ještě nikdy nebyl."

A Ben k tomu jen zakroutil hlavou.

"Má to své nevýhody," přisvědčil, "když se uváží současné okolnosti. Naštěstí jsi ještě mládě," krabatě se usmál, "a zachová-li mě Bůh, není nic zmeškáno."

Ranč (dá-li se tak nazvat rozptýlená skupina budov s ohradami v pozadí) se rozkládal v nudné, travnaté rovině, jen místy a nepatrně zvlněné. Mezi budovami, i v jejich nejbližším okolí, tráva už dávno zmizela. Sem tam to vydláždili kamením ze skal za pastvinami, ale slunce většinou pražilo do holé země s hrstkou uschlých drnů a se stopami všude rozdrobeného koňského trusu. Vzduch byl naplněn teplou vůní dobytčích těl a bučením zvířat v ohradách. To však Illy viděl, cítil a vnímal mnohem raději než lesk náprsenek, rozprašovaný parfém a hovory v edmontonských divadlech. Benu Rumseyovi, který ho nenápadně pozoroval, se v obličeji narovnal vrásky spokojenosti. A skoro se začervenal, hladě si rozpačitě starou bradu, když Illy dojatě ukázal na květiny, které bohatě zdobily každé okno obytného domu a tím jej odlišovaly od ostatních.

"Mám vzadu zahrádku," řekl Ben, když vyslechl s potěšením Illyho chválu.

Vně dvorce lemovaly nízké olše potok, klikatící se do nedozírna po pastvinách. V přístřeších a po stěnách visela sedla a smotaná lasa. Míhl se jezdec na koni a Ernest Malt, který trpělivě čekal, až se Illy nasytí pohledu, ho přivolal. Pak se shromáždil hlouček lidí a nemotorně se klaněli a smáli. Tím obratněji si však počínali, když je Ernest Malt houknutím rozehnal. Neměli času nazbyt. Ani teď, v nadcházejícím večeru; starost a práce trvaly.

A Illy v té chvíli pocítil hlubokou lítost, že nemůže pohlédnout do laskavých očí svého otce.

Starého Parishe pohřbili namísto, kde zemřel. Ze skal přivezli kamení a slepili je v nevelkou mohyly, o stopu či dvě vyšší než kůň s jezdcem, a přiměřeně širokou a dlouhou. Do největšího kamene v čele vytesali hrubě kříž, datum a jméno. Víc se s tím dělat nedalo. Na pět mil kolem dokola bylo mohyly vidět. Kromě tohoto hrobu se vědělo ještě o hrobu Illyho děda. Ale to bylo taky vše, neboť někdejší požáry prémie všechno sežehly, nebo kamení skal pod sebou všechno pohřbilo. Anebo nakonec vzdálenost byla tak velká a směr neurčitý, že lidská mysl na hroby už zapomněla.

Daleko od železniční trati, ještě dále od poslední elektrárny a nesmírně daleko od Edmontonu, pod tichými hvězdami strávil Illy první noc na půdě svého majetku. Usnul, trochu stísněn dojmem z nové situace a rozechvěn vzpomínkou na svého otce. Ale probudil se s pocitem síly a chuti k novému dílu.

Prvním jeho činem byla návštěva mohyly na pastvinách. Den, který k cestě tam a zpátky s Benem potřebovali, naplnil Illy počátečními zkušenostmi, neboť kladl Benovi otázky a zatím se ještě nevydali dál po pastvinách k hlavním stádům. Seznámil se

s deseti či dvaceti honáky, svými zaměstnanci, a obdivoval se odvaze, s níž vjížděli mezi hustě napěchované dobytčí hlavy, aby pak mezi nimi plavali jako na vlnách jezera. Prohlédl si koňské ohrady i stáda volně se pasoucích koní a smějící se muži mu na jeho přání chytali do lasa kteréhokoli koně, jehož si určil. Sledoval značkování telat železem, rozžhaveným v ohni, vtiskujícím na jejich kyčle se syčivým zápachem pálené srsti velké P. Poobědval kus hovězího masa, prostě uvařeného v osolené vodě. A v ničem ze svých dětských představ nebyl zklamán.

Volná prerie lákala k divokým vyjížděčkám. Illy už v Edmontonu pěstoval jízdu na koni, ale to nešlo vůbec srovnávat s jízdou na koni tady. Tam byly přísně vytčené cesty s hlubokým pískem, tady volnost na všechny strany světa. V Edmontonu to byly vysoké boty a nezbytná vázanka, tady pohodlný a praktický oděv kovbojů, širák, jehož střecha se ohýbala ve větru, a revolver, z něhož bylo možno kdykoli vystřelit do vzduchu, aniž se vzápětí nato objevil strážník nebo školník, připravený trestat za nevinnou ranku z dětské pistolky.

A hlavně žádné napominání a poroučení. Ben Rumsey jel klidně svou cestou a nechával Illyho kroužit kolem jako nepokojné štěně. Jen když mu odevzdával těžký kolt, řekl: "Nezapomeň, Illy, že tahle věcička zabíjí." A Illy víc nepotřeboval. Pak stříleli do kmene slabé olše a Illy dostával první lekce, jak se s koltem doopravdy zachází.

"Kolt," řekl Ben Rumsey, když dojížděli domů, "je v ruce poctivého a rozumného muže věc právě tak dobrá jako kterákoli jiná. V ruce darebáka a nerozváživce je nebezpečným i špendlík nebo sklenice."

Nat Murphy se přihlásil Illymu sám. Už devět let jezdil po Parishův ranč. Právem měl za to, že Illyho bude zajímat jeho příhoda v Údolí starců, a vyprávěl ji, poukazuje přitom na díru ve svém klobouku po Rackhamově kulce. Vysvětloval Illymu, že ho poslal správce Malt, aby šerifovi pomohl s rozvěšováním vyhlášek. Vůbec prý Ernestu Maltovi moc záleželo na tom, aby byl vrah dopaden. Ernest Malt byl starému rančerovi z duše oddán a je to dobrý chlap. Na kovboje je pravda trochu přísný, ale i s mladým to jistě myslí dobře, o tom ať nepochybuje.

Nat Murphy se nikdy nezabýval ničím jiným než jezděním za dobyt看em. Ostatní ho nezajímalo. Snad ani neuměl číst. A třebaže to byl jinak docela slušný chlapík, jeho duševní zaostalost mu až příliš hleděla z očí. Ale takových žilo na ranči víc a jen málokterý, když mu zbyl čas, si vzal noviny, aby si něco přečetl.

Illyho něco napadlo. Aniž se někoho zeptal na radu, dal rozhlásit, že si kdokoli může vypůjčit z knihovny starého Parishe, odpočívající už řádku let pod vrstvou prachu v koutě domu, kteroukoli knihu. Kdo by ji potrhal, zamastil, nebo dokonce ztratil, zaplatí pokutu.

Mnozí se tomu usklíbalí, ačkoli Ben Rumsey sám k tomu mlčel. Ernest Malt poznamenal jen cosi, co Illyho nápad odsuzovalo. Prohlásil, že nařídí hochům nosit slunečníky, bude-li si to Illy přát. Vznikla z toho podrážděná debata, v níž nakonec došlo k ostré výměně slov mezi Maltem a Illym Parishem. Illyho nechut' k jeho správci opět o něco vzrostla, když Ernest Malt nakonec a úšklebkem odešel. Vzal si pak Bena Rumseye stranou a něco mu vytýkal.

"Kluk je drzý jako roční býček," řekl mu, "když máte na starosti jeho výchovu, tak se o ni starejte pořádně!"

"Nic takového na starosti nemám," odvětil Ben Rumsey klidně, "jsem jen andělem strážným. A anděl strážný neříká svým svěřencům, co mají, nebo nemají dělat. Jenom nad nimi bdí."

"Marně hledám na vašem hřbetě," odsekl Ernest Malt podrážděně, "nějaká křídla, starý."

"Stejně tak marně," odtušil Ben Rumsey, "hledám já na vašem čele čertovský roh."

Illyho ochota půjčovat knihy se však nesetkala s valným zdarem. Jenom dva sentimentální milostné příběhy putovaly do kuchyně starého Eunice ke kuchařce, a Ben Rumsey s Illym pak pojídali připálené pečeně a přesolené polévky tak dlouho, dokud kuchařka romány nedočetla.

Že patnáctiletý hoch se stal majitelem nejbohatšího ranče v kraji, byla skutečnost sama o sobě dost pochopitelná. Illy však zaujal okolí víc, než se zpočátku předpokládalo. Někteří se pak vysmívali, jiní chválili a jiní jen kroutili hlavami.

V Benově doprovodu Illy navštívil některé rančery, kteří byli jeho nejbližšími sousedy. Počínal si přitom vážně jako dospělý muž, třebaže nezapomínal na skromnost svého mládí. Tam, kde očekávali dítě a připravili sladké pamlsky nebo hračky, dožili se zklamání. Illy jedl rád sladkosti, ale s mírou. Nad hračkami se pak shovívavě usmíval. Zanechával po sobě dojem rančera, nikoli dojem kluka. Tělo měl ještě chlapecké, ale jeho pohyby se už stávaly pohyby muže a byl pěkně urostlý, takže mu rančerský oblek dobře slušel. A říkalo se: "Ernest Malt dlouho pánem nezůstane. Illy je moudrý a samostatný hoch."

Ben, anděl strážný, většinou mlčel. Když mu Ernest Malt něco soukromě vytýkal, krčil obvykle rameny a říkal, že sám je s Illym spokojen. Časem ovšem poradil Illymu leccos moudrého. Illy to uvážil, pozorně naslouchaje, ale zanedlouho bylo přece jen znát, že Illyho instinkt se proti správci nepříjemně vyhroutil. Ben Rumsey Illymu jeho nechut' k správci nevytýkal, jen mu připomněl přání zemřelého otce, podle něž Ernest Malt nemá být nikdy propuštěn ze služeb ranče, pakliže by ovšem neodešel dobrovolně sám. Illy však na to myslel i bez Benovy připomínky.

"Nevím, jak to tu vypadalo dřív," říkal, "ale mám takový dojem, že největším pánem tu byl správce. Jeho vliv byl asi silnější než vliv mého otce. To bych však nechtěl, až dorostu."

"To je pravda," přisvědčoval Ben Rumsey, "ale aby ses mohl pořádně rozkřiknout, musíš svému povolání rozumět přinejmenším tak jako on."

A o to se Illy snažil ze všech sil. Od časného jitra až do pozdního večera byl na nohou a obeznamoval se se všemi hlavními odvětvími a složkami rančerství. Stával se oblíbeným, zejména v protikladu s neoblíbeností správce. Podařilo se mu už chytit divokého koně do lasa, i když při tom sám spadl, neboť divoký kůň trhal provazem, připoutaným u sedla Illyho koně, a Illy neměl ještě dostatek obratnosti, aby účelně táhl. Trefil bezpečnou ranou z revolveru klobouk vyhozený do vzduchu, a to výstřelem od boku. Počítal stáda a učil se znát směr jejich tažení, když tráva byla na místě spasena. Osmáhl v obličeji a svaly mu ztvrdly. Spával s kovboji pod širým nebem. A často otvíral tlusté knihy v malé kanceláři, třebaže se na to Ernest Malt mračil.

Jednou za Maltovy nepřítomnosti vzal tlustou knihu a vyhledal Bena, který právě zaléval svou zahrádku.

"Jestlipak jste ještě nezapomněl počítat, Bene?" zeptal se ho.

Ben Rumsey se narovnal a postavil konev na zem.

"Člověk nemůže nikdy zapomenout to, co nikdy neuměl," usmál se Ben.

Seděli chvíli na dřevěné lavičce a ukazovali si v knize prstem, přičemž Benův široký klobouk byl pošunut povážlivě dozadu a Ben Rumsey se škrabal na nose. Ernest Malt prodal pět set kusů dobytka chicagským jatcům a stržené peníze pečlivě zanesl. Jenomže dobytek prodal o celou polovinu laciněji, než se v ten čas dobytek všeobecně prodával.

"Bylo tak málo trávy, Bene, že prodal dobytek tak lacino?"

"Trávy je dost," odpověděl Ben Rumsey mrzutě.

Illy knihu sklapl a ještě toho dne si zavolal správce. Ernest Malt, v černém jako obvykle, mu naslouchal se staženým koutkem úst a s rukama založenýma na prsou.

"Nešlo to jinak, musel jsem podbízet," řekl konečně. "Zdá se mi, že tomu moc nerozumíte."

"Nemůžu rozumět podbízení o víc jak padesát procent," řekl Illy.

"Berete v úvahu dopravu dobytka až do Chicaga a ceny farmářů, jejichž pastviny jsou o tisíc mil blíž Chicagu?"

Vytáhl usmolený zbytek tužky a načmáral na papír spoustu číslic. Počítal rychle a Illy nestačil sledovat jeho vývody a odhady.

"K tomu," řekl Ernest Malt, "musíte připočíst ještě jednoho činitele obrovské ceny, totiž reklamu. Jste první rančer, který dodal z tohoto kraje do Chicaga pět set kusů. Víte, co to znamená pro další odbyt?"

Ernest Malt mluvil s velkou jistotou. Mohlo tomu být skutečně tak, jak říkal, a Illy zapochyboval, jestli Maltovi tentokrát nekřivdí. Správcovo postavení na ranči bylo pevné. Ernest Malt se teď díval na Illyho téměř pohrdavě.

"Objevíte ještě, že máme na pastvinách o několik set kusů méně, než se narodilo. I jiné věci objevíte. Vyložím vám milerád, proč to tak je, ale přál bych si, abyste moje čísla zbytečně nekontroloval. Nemá to cenu."

"A já bych si přál," odpověděl Illy, "abych věděl o každém obchodu, který uzavřete. To znamená, chci vidět všechny smlouvy a podobně."

"Na to máte právo," řekl Ernest Malt a výraz jeho malých, zapadlých očí byl nevyzpytatelný, "ale váš podpis při vašem věku neplatí nic. Uvědomujete si to?"

"Je tu ještě Ben, Malte. Děkuju vám."

Nebyla to jediná rozmluva mezi Illym a správcem. Jestliže Malt prodal pět set kusů dobytka laciněji, zdálo se, že objednávka sedel pro hochy na ranči přišla příliš draho. A Illy si už zvykl sedět aspoň půl hodiny denně v malé kanceláři, třebaže Ernest Malt rozhořčeně domlouval Benu Rumseyovi a tvrdil, že za časů starého Parishe se nic takového nedělo.

Illy se tak například dověděl, že sousednímu ranči má být prodán chovný hřebec za sedmdesát dolarů.

"To je nesmyslně nízká cena," řekl Maltovi po poradě s Benem.

"Je mírná," odpověděl Ernest Malt chladně, "a to proto, že náš dobytek zabíhá někdy na pastviny sousedního ranče. Dobrá vůle mezi sousedy je důležitá věc."

"Chlapci tedy budou líp hlídat," řekl Illy energicky. "Hřebec se ale neprodá pod sto padesát dolarů."

"Dobrá," řekl Ernest Malt a z prodeje sešlo.

A po čase se ukázalo, že sousední rančer nabízel za hřebce sto devadesát. Illy o tom neřekl Maltovi nic. Jenom promluvil s Benem, který povážlivě potřásl hlavou.

"Měl jsem vždycky dojem," přiznával Ben, "že se tvůj otec v Maltovi mýlil."

"Ale co dělat, Bene, když je Maltovo postavení otcovou vůlí tak zajištěno?"

"Co dělat?" Ben Rumsey pokrčil rameny. "Šlapat mu na paty, dokud si to neodvykne. Až dospěješ, vezmeš to do ruky sám. Jsou taky takoví správci, kteří mluví do věci mnohem míň než Malt. Malt má pověst bohatého člověka. Ale pokud vím, žádný zlatý důl nikde a po nikom nezdědil."

V té době dlel už na ranči Mr. Stubley, Illyho instruktor. Stubley se vyznal v matematice, chemii, římských dějinách, účetnictví i v jiných obtížných vědách. Illy s ním dvě hodiny denně sedával nahoře v pokoji nad knihami, neboť Mr. Stubley nedostal nikdo ven ani za sebekrásnějšího počasí. Tráva ho tlačila, když na ni usedl, a za pět minut se nachladil a onemocněl střevním katarem. Byl hubený, i když se sám domníval, že je stíhlý. Nosil silné brýle, jejichž obroučky byly jedinou mohutnou věcí na jeho těle. Chodil trochu shrben a nesnesl na rukávu svého čistého oděvu stébla slámy. Nat Murphy mu uličnický podtrhl nohy lasem, sotvaže ho poprvé spatřil, za což byl ovšem

přísně pokárán a musel se Mr. Stubleyovi omluvit. Když pak ti dva stáli proti sobě, neubráníl se Illy údivu, když porovnával jejich individuality. Mr. Stubley se zdál být typem člověka, jemuž je duševní stránka života nade všechno důležitá a který naprosto podceňuje schopnosti tělesné. Nat Murphy byl jeho pravý opak. Illy tento protiklad vycítil tak, že si z něho vzal poučení. Ani Stubley ani Murphy nebyli vinou své jednostrannosti pro život potřebně vyzbrojeni. Ukázalo se to na řadě příkladů, jimž se pak smál celý ranč.

Mr. Stubley, ještě mladý muž, s chudým strniskem vousů, které si pečlivě holil každý druhý den, si přivezl spoustu kufrů s podivným obsahem. Když jednou vytáhl před dům jakési těžké černé krabice, vzbudil zvědavost několika kovbojů, kteří neměli zrovna co dělat. Když se ho ptali na smysl těch podivných věcí, Stubley odvětil, že jsou to akumulátory pro rádiovou stanici, kterou tu hodlá zřídit, a že je bude nabíjet elektřinou pomocí dynamo, otáčeného proudem v potoce. Mezi zvědavci byl taky Nat Murphy a dobíral si Mr. Stubleye, jak s námahou tahá krabice na vhodné místo.

Mr. Stubley měl na mysli patrně důkladné elektrické zařízení, neboť akumulátorů byl větší počet a byly značně těžké. Nat Murphy, muž jinak dobrého srdce, Mr. Stubleyovi pomohl. Neodpustil si však poznámku, že všechna učenost je nanic, když učenec nemá taky dost sil, aby ty podivné krabice dopravil tam, kam je třeba.

Mr. Stubley zachoval klid, jemuž říkal minerální, to jest kamenný. Ale když plnil akumulátory zředěnou kyselinou sírovou, vyprovokoval Murphyho poznámkou, že by ani nedovedl podržet nádobu, v níž mísil kyselinu s vodou. Trochu se pohádali, načež Nat Murphy statečně uchopil dlouhou, úzkou sklenici a se smíchem ji Mr. Stubleyovi přidržoval. Mr. Stubley sklenici naplnil do poloviny vodou a začal dolévat kyselinou za řehotu diváků. Nikoho ani ve snu nenapadlo, že by silný Nat Murphy sklenici neudržel, a proto byli velmi udiveni, když Murphy se nejdřív přestal smát, pak kulil oči, nespouštěje je ze sklenice, a nakonec zaklel.

"Držte ji přece pořádně," nabádal ho Mr. Stubley, ale Nat Murphy zařval, aby přestal lít.

Mr. Stubley přestal a usmíval se bledými rty. Ale ani potom Murphy sklenici neudržel a nakonec ji postavil. Převrhla se a obsah se rozlil.

"Pálí to jako peklo," hromoval.

A Mr. Stubley pak dlouho nezištně vtloukal do tvrdých kovbojských hlav chemickou příčinu, z níž vzniká teplo při mísení kyseliny sírové s vodou.

Nat Murphy se zlobil.

"Ani vy byste to neudržel," láteřil, "a já jsem teď zrovna tak chytrý jako vy!"

Mr. Stubley odvětil, že o tom vážně pochybuje.

"Snadno udržím nádobu," řekl, "dokážete-li mi do ní nalít jen jedinou kapku."

"Cože?" zahřměl Murphy a vzteky zezelenal, "dejte to sem. Říkáte jedinou kapku? Naleju do té vaší roury celé vědro, když se pořádně namíchnu!"

Mr. Stubley však trval na jediné kapce, což podle všeho Nata Murphyho velmi ponižovalo. Mr. Stubley tedy podržel nádobku, do poloviny naplněnou kyselinou, a Nat Murphy do ní kápl vodu.

Prsklo to a zakouřilo se z toho tak ďábelsky, že Nat Murphy polekaně uskočil, poražen v tomto sporu na celé čáře. A Mr. Stubley se svým minerálním klidem vysvětloval, že je sice možno opatrně přilévat kyselinu do vody, ale nikdy obráceně, protože teplo pak vznikne tak náhle, že dojde k výbuchu.

Ale stalo se taky to, že mladý býček proháněl Mr. Stubleye, který si vyšel na kratší procházku, i s jeho učeností a

moudrostí tak dlouho, dokud Nat Murphy nevzal z hřebíku laso a obratným hodem nesmotal zvířeti zadní nohy tak, že upadlo. Říkalo se, že Nat Murphy pustil býčka z ohrady úmyslně, když si povšiml červeného svetru Mr. Stubleye, jenže dokázat to nemohl nikdo.

"Tenhle svetr," dušoval se pak vyděšený instruktor, "jsem dnes oblékl naposled!"

"Stejně já," řehonil se Nat Murphy, "nevemu už nikdy do ruky žádnou tu vaší skleněnou rouru!"

Ale pak společně pracovali na potoce, doplňovali se svými schopnostmi navzájem a výsledek byl nejenom docela pěkný poslech rádiových stanic z celé Ameriky, ale i několik malých žárovek v obytném domě, které za tmy vesele svítily. To byla jen hračka, ale jim to zatím stačilo a ani Ernest Malt neměl nic proti Stubleyovu nápadu postavit někde na potoce vhodnou turbínu, jejíž síla by zásobovala budovy ranče elektřinou ke svícení.

Šerif Jim Devey zavítal několikrát na ranč se svými zprávami. Vyhlaška o ceně, vypsáné na Rackhamovu hlavu, byla vytištěna a nesla skutečně v záhlaví Rackhamovu podobiznu. Po Rackhamovi ale jako by se zem slehla.

Když Illy dostal jeden takový plakát, poznamenal, že úsudek o Rackhamovi jako vrahu může být ukvapený, proti čemuž Ernest Malt podrážděně protestoval.

Jim Devey byl při tom, a protože se pokládal za společensky nejlépe vychovaného muže v celém kraji, vyňal nedopalek cigára z úst a virtuózně si odpívl.

"Někteří rodiče se opravdu dočkají špatných radostí na svých vyžlatech," pravil, "myslím Rackhamovu matku. Je prý moc nešťastná."

"Tomu rád věřím," odušil Ernest Malt tvrdě.

"Ke všemu prý ještě přišla o práci. Stařec, jemuž sloužila, zemřel. Shepherd říkal, že strašně lomila rukama, když na ní chtěl tu fotografii."

Po těchto šerifových slovech napadla Illyho odvážná myšlenka, jejíž uskutečnění jen podporoval tvrdý a bezcitný výraz Ernesta Malta.

Illy vyhledal Nata Murphyho a řekl mu:

"Murphy, zítra ráno zapřáhněte a pojedete do Tempting-City."

"Proč ne," řekl Murphy, "a co tam?"

"Vyhledáte paní Rackhamovou."

"Paní Rackhamovou?"

"Ano. A zdvořile, jak jen jste schopni, jí nabídněte zaměstnání tady na ranči."

"Hrome!" řekl Nat Murphy s údivem.

Po chvíli pak Illy ještě řekl Benu Rumseyovi:

"Jednak se Rackhamova matka ničím neprovinila, Bene, a jednak, prostě nevěřím, že Quinn Rackham zabil mého otce."

Ben Rumsey vypadal poněkud zaraženě, "proč tomu nevěříš, Illy?"

"Protože to tvrdí správce Malt," odvětil Illy pevně.

8.

Když paní Rackhamová přijela na Parishův ranč a podívala se poprvé do moudrých Illyho očí, vzlykla a dala se do pláče.

Byla to už suchá stařenka, staromódně ustrojená. Na hlavě jí seděl černý čepce, uvázaný pod bradou a vpředu ozdobený mohutným trsem umělých květin, takže když paní Rackhamová kráčela, nesl se trs kus před ní. Čepce dostala před čtyřiceti roky od svého nebožtíka manžela k svátku a ještě dnes se jí znamenitě hodil pro neděle a slavnostní příležitosti.

"Stojím tu před vámi," vzlykala, "já, stará osoba, a stydím se za svého syna, protože se stal koňským zlodějem a vrahem a moc vám ublížil."

Byla by padla na kolena, kdyby ji byl Illy nezadržel.

"Paní Rackhamová," řekl Illy vlídně, "krádež koně jsem vašemu

synovi odpustil, protože k tomu mám teď právo. A pokud jde o mého otce, nevěřím, že ho váš syn zabil."

"Jakže?" zvolala paní Rackhamová, "pane Parishí. vy taky nevěříte?"

"Kdo ještě nevěří?" usmál se mírně.

"Přece já, pane Parishí. Já, můj bože ..." A rychle pokračovala, netajíc se svou láskou k nešťastnému psanci: "Jednou někdo u nás zastřelil nějakého člověka, pane Parishí. Bylo to moc ošklivé. Quinn viděl toho zastřeleného, přišel ke mně a celý se třásl. -Maminko,- řekl mi, -myslím, že kdyby si takový vrah předem dovedl představit, jak bude jeho oběť vypadat, nikdy by se neodvážil vraždit. - - Každý tu představu nemá, synku,- řekla jsem mu a hladila ho po vlasech. A on, třebaže byl už tenkrát velký divoch, podíval se takhle do kouta a řekl: -Maminko, jen zvířata nemají představu a lidé, kteří se podobají zvířatům.

A každý člověk by se musel stydět, kdyby byl jako zvíře ..."

Illy ji poslouchal a skoro takovou maminku Quinna Rackhamovi záviděl. Sám svou matku nikdy nepoznal.

Chvíli mu trvalo, než paní Rackhamovou konečně odvrátil od záležitosti jejího syna, a pak s ní projednal podmínky jejího pobytu na ranči. Zavedl ji do kuchyně, oznámil jí výši platu, který bude dostávat, a vyslovil přání, aby se příliš nenamáhala. Její povinností bylo dohlížet v kuchyni, jak to sama uzná za dobré, případně ochutnávat, není-li polévka přesolena a podobně.

"Dobrá," souhlasila, "ale chtěla bych konečně vědět, jakou mi vlastně dáte práci?"

Každý, kdo se s ní setkal a poznal ji, prohlašoval, že je to milá stařenka. Jen správce Malt se jí vyhýbal. Za svého syna se prý celé noci modlila. Ve svém stáří už spánku tak mnoho nepotřebovala.

Illy ji uměl znamenitě utěšit. Jeho víra v nevinu Quinna Rackhama byla téměř tak silná jako její a Illy jí slíbil, že tu nešťastnou záležitost dá pořádně vyšetřit. Zatím však stál Quinn Rackham mimo zákon a každý ho mohl nejenom beztrestně zastřelit, ale kromě toho ještě získat odměnu dvou set dolarů. Illyho rozhovory se šerifem na celé věci nic nezměnily. Illy jen poznal, že zejména správce Malt naléhal na vypsání odměny a že nenáviděl Quinna Rackhama tak hluboce, že se to nedalo ani pochopit.

Murphy první pocítil na vlastní kůži, že Ernest Malt nesnáší přítomnost matky Rackhamové. Nat Murphy se jednou dostavil k Illymu do kanceláře a bědoval, že mu správce nedovolil zúčastnit se nedělní zábavy ve městě Buildingu.

"Už jsi byl jednou pryč, na výletě," řekl mu prý Ernest Malt, narážející na jeho cestu pro paní Rackhamovou, "a zas bys chtěl prohýřit noc v saloonu? Časně ráno v pondělí vyrazíš na pastviny. Nepotřebuju tam chlapa, který by se jenom válel v trávě a místo práce by jen spal!"

"Ale vždyť to bude docela slušná zábava," tesknil Nat Murphy, "revolvery se musí odložit v šatně, takže se ani nebude střílet. A nikomu nenalejou víc whisky, než kolik snese."

"Kolikpak snesete, Murphy?" zeptal se Illy obezřetně.

"Tolik, kolik snese má kapsa," odvětil Murphy, "a moje kapsa není moc hluboká."

Za chvíli vypadl radostně ven, neboť Illy zrušil správceův zákaz pod podmínkou, že se Nat Murphy neopije. Ernest Malt si to sice přišel s Illym vyřídit, ale nepochodil. Taky Ben Rumsey v úloze Illyho poručníka jen krčil rameny. A Mr. Stubley jako odpovědný vychovatel rovněž nic nezmohl.

"Jednou si vyšel Horatius na víno k úpatí Vesuvu," začal a Ernest Malt se rozzuřil.

"Kašlu na váš Vesuv," vykřikl.

"Kašlete dost vysoko," odvětil mu Stubley, "protože Vesuv má

nadmořskou výšku 1344 yardů."

Ernest Malt práskl dveřmi, a protože to udělal už několikrát dřív, Ben Rumsey mu příležitostně sdělil, že Illy nerad slyší bouchání dveřmi.

"Tak?" řekl na to Ernest Malt, "pozoruju, že se tu stávám velmi malým pánem."

"Kdekdo to pozoruje," přikývl Ben Rumsey.

Jednou odpoledne přijel odněkud kovboj, jemuž říkali Dolfy, a pravici měl omotanou kusem zakrvácené košile. Byl bledý a sotva seděl na koni. Pomohli mu dolů a Dolfy prohlásil, že ho postřelil Quinn Rackham sedm mil od ranče.

Zavolali Ernesta Malta a ten, když vyslechl Dolfyho, začal se zle usmívat.

"Rackhama láká jeho matka," vyjádřil se, "ať se propadnu, jestli co nejdřív nevleze do pasti."

Dolfy totiž spatřil Quinna Rackhama, jak jede korytem potoka směrem k ranči. Pokusil se ho vylákat ze zálohy, kryt křovím, ale Quinn Rackham byl čertův chlapík. Ve svalstvu Dolfyho ruky zely dvě díry, jen nepatrně od sebe vzdálené. Quinn Rackham sám Dolfymu rány ovázał.

"Příště uděláš líp," řekl mu prý, "když mě necháš projet a pošleš za mnou správce."

Ještě ten večer rozmístil Ernest Malt kolem ranče dvanáct mužů ozbrojených puškami. Za čtvrt hodiny se však všichni opět vrátili, neboť se o tom dověděl Illy a rozkázal, aby toho nechali.

Ernest Malt tedy vyslal nejzuřivějšího jezdce do dřevěného města, aby přivedl šerifa. A Rackhamově matce vzkázal, co se děje, a pak se jejímu zděšení jen šklebil.

Tato poslední věc Illyho nesmírně pohněvala. Ukázal ke dveřím a řekl Maltovi, že když okamžitě nezmizí, jednu mu vrazí.

A tak vlastně skoro pro nic vznikl na ranči zmatek a Mr. Stublely v něm pobíhal, ztrativ svůj minerální klid a netroufaje si pohlédnout na Rackhamovu matku, stojící opodál s nepopsatelným, tichým výrazem bolestného neštěstí.

Tentokrát však Illy svůj spor prohrál. Šerif, který co nejrychleji přihrkal na svém poskakujícím vozidle, schválil nejenom Maltův rozkaz, ale navíc ho ještě napadlo vyslat do kraje houf mužů. Šerif byl zákon, i když potřísněný doutníkovým popelem a příliš často se otáčející po pohledu myších očí černého správce. Muži ho uposlechli tím ochotněji, že žádný z nich dosud nezapomněl na dvě stě dolarů, vypsanych na hlavu Quinna Rackhama. Jenom Nat Murphy hlasitě protestoval, že to nemusí skončit Rackhamovou smrtí a že se ho pokusí dostat živého.

"K smíchu," řekl Ernest Malt, který byl připraven osobně vést výpravu, "nikdo přece nevěří, že by se Quinn Rackham dal chytit živ!"

A vyrazili.

Ben Rumsey k tomu shonu mlčel. Illy se staral o Rackhamovu matku, která se utěšila až k půlnoci, když se Maltova utrmácená výprava vrátila s prázdnými rukama. Potom odjel i šerif Švestka, když ho pořádně roztlačili, neboť jeho fordka už byla natě rozespálá a nechtělo se jí naskočit.

Dvanáct mužů s puškami zůstalo kolem ranče a paní Rackhamové nezbylo, než se modlit za synovo štěstí. Quinn Rackham byl už však uvnitř kruhu hlídkujících mužů, když do něho vnikl tím nejjednodušším způsobem na světě.

Se smělostí, kterou mohl snadno zaplatit životem, využil podvečerního šera a zvolna přicválal přímo k ohradě pro koně. Tou dobou se navracelo z pastvin víc honáků, které vystřídali jiní, a Quinn Rackham jen dbal na to, aby se k nikomu příliš nebezpečně nepřiblížil. Skutečně, těm, kteří ho v šeru spatřili všet sedlo na skobu a zahánět koně do ohrady, ani v duchu nenapadlo, že by snad nebyl jedním z nich. A tak tedy Quinn

Rackham využil vhodné chvíle, vlezl do jiné ohrady a uleh k jejímu pažení mezi pokojné krávy, zatímco na něho Ernest Malt v okolí pořádal honičku.

Ruch na ranči se dlouho neuklidňoval, ale Quinn Rackham neztrácel trpělivost. O půlnoci se dočkal návratu mužů a čekal ještě další hodinu, než se odvážil opatrně přelézt pažení a plížit se k budovám.

Noc byla tmavá a na deset kroků se už nedalo nic rozeznat. Quinn Rackham se však na ranči dobře vyznal, a proto kráčel bezpečně uličkami mezi ohradami. Zvuky, vyvolávané náhodnými pohyby ustájených zvířat, jen vhodně maskovaly jeho vlastní pohyby. Bez překážky se dostal až k prvním kůlnám. Ani tam nebyl patrně nikdo vzhůru a tak Quinn neslyšně prošel podle otevřených dveří příbytku, z něhož se ozývalo zdravé chrápání spících mužů. Nicméně matné světlo hvězd ho přece jen mohlo prozradit, a proto se vydal přes volnější prostranství s největší opatrností. Nakonec došel k hlavní budově a tak seznal, že jeho opatrnost byla opravdu na místě.

Ben Rumseyovy květiny v oknech spalý, lámající obrys budovy při pohledu ze strany v nepravidelnou linii. Nikdo tam nestál, zato ale před zadním průčelím se procházel muž z rozkazu Ernesta Malta. Chvillemi se zastavil a zadíval se na hvězdy jako na jedinou zajímavost kolem sebe. Quinn Rackham ho chvíli pozoroval, leže tiše na zemi, ale ve tmě nerozeznal, který z mužů to je.

Všechna okna budovy byla dokořán. Quinn Rackham s tím počítal, neboť znal zdejší zvyky. A protože za zadním průčelím budovy zívala už jen tma širé krajiny, nezdálo se být nijak zvlášť obtížné dostat se dovnitř, jakmile se mu podaří oklamat stráž.

Quinn Rackham nahmatal kámen a pak jím mrští podél průčelí přes hlavu hlídače. Kámen dopadl s dusivým úderem do trávy a nedbalý hlídač si toho ani nepovšiml. Při druhém hodu měl Quinn Rackham víc štěstí. Zvuk byl dobře slyšet, neboť kámen narazil na něco tvrdého a strážce se tím směrem otočil.

Proti temné obloze viděl Quinn Rackham strážcovu siluetu dost dobře. Úder dalšího kamene způsobil, že muž líně nadzvedl klobouk, poškrábal se na hlavě a přitiskl se ke zdi. Quinn Rackham hodil ještě jednou a hlídač se vydal, přitisknut ke zdi a s revolverem v ruce, na druhou stranu.

Teď tedy přišla vhodná chvíle a Quinn Rackham dvěma skoky dostihl otevřené přízemní okno. Věděl, že vede do chodby, rychle se vyšvihl na podezdívku, zachytil se hořejšího trámu a vytáhl nohy nad Ben Rumseyovy kytky. Pamatoval se, jak vysoko je dřevěná podlaha uvnitř, prohnul se v zádech, pustil se trámu a sjel do místnosti. Hbitě se otočil. Skryl se za květinami a vyhlédl. Muž na stráži se vrátil od rohu domu. Quinn Rackhamovi se zdálo, že zavrtěl hlavou a zív. Pak si začal kroutit cigaretu. Nebylo tedy třeba víc se o něho starat.

To, v čem se Quinn Rackham z vlastní vůle octl, mohlo se ovšem nazvat pastí. Ale právě podobné kousky založily jeho slávu.

Opatrně hmatl kolem sebe a plížil se krok za krokem k dřevěným schodům. Minul kancelář a místnost, v níž, jak věděl, spal správce Malt. Občas lehce zaskřípělo vyschlé prkno a Quinn Rackham se zastavil. Ale nic se nestalo.

Vystoupil do patra. Kdyby se byl dal vlevo, byl by přišel ke dveřím pokojíku, kde ještě bděla jeho maminka, upírajíc oči do temného stropu, s rukama sepjatýma na pokrývce a pohybující v modlitbě rty. Quinn Rackham byl od ní vzdálen necelých deset kroků. Ale místo k ní zamířil k vchodu ložnice Illyho Parishe, která bývala i ložnicí Illyho otce.

Quinn Rackham věděl o přítomnosti své matky právě tak málo jako ona o jeho příchodu. Quinn Rackham se sem vplížil s docela jiným úmyslem.

Opatrně a potichu stiskl kliku dveří.

9.

Illy Parish pomalu otevřel oči. Šerý záblesk hvězd spočíval na hlavní Rackhamova revolveru.

"Ani hlesnout," řekl Quinn Rackham tlumeně, "dokud nepoznáte, kdo jsem!"

Illy se posadil.

"Quinn Rackham?" vydechl.

"Ano. Vstaňte a zavřete okno!"

Illy se snažil rozeznat jeho obličej. Chvilí seděl nehnutě na lůžku, pak se svezl a přistoupil k oknu. Když se vrátil, seděl Quinn Rackham na okraji postele bez revolveru.

"Polekal jsem vás?"

"Ne," odvětil Illy krátce.

"Jste statečný chlapec. Moc mě mrzí, že jsem vám musel dát nedávno jednu do nosu. Byl to nešťastný omyl. Ale já nezabil vašeho otce."

Illy mlčel. Jen srdce mu mocně bilo. Ve tmě viděl zářit Rackhamovy upřené oči.

"Posadte se ke mně, Illy Parishi. Nemůžeme na sebe křičet. Myslíte, že bych se byl namáhal až sem, kdyby mi na té věci nezáleželo?" Hluboce si vzdychl a pokračoval: "To, co vám povím, není nic ukvapeného. Ale vašeho otce zabil správce Malt."

Illy se ani nepohnul.

"Nevěříte?"

"Věřím," řekl po chvíli Illy pevně a Quinn Rackham se na posteli lehce zavrtěl.

"Jak se zdá, tak jste toho darebáka prokouk."

Ted' teprve padla na Illyho pravá hrůza ze skutečnosti. Mimoděk se zachvěl a položil horkou dlaň na Rackhamovu svalnatou paži.

"Jak to víte, Rackhame? Máte důkazy?"

"Kdybych měl důkazy," odvětil Quinn Rackham mrzutě, "přestal by se Ernest Malt už dávno vytahovat. Ale posuďte sám. Tak za prvé, Ernest Malt krade váš dobytek a žene ho v pravidelných obdobích přes hranice. Byl nejdřív zlodějem, než se stal vrahem."

Ani tentokrát se Quinn Rackham nedočkal projevu překvapení.

"Vy to víte, Illy?"

"Nevím," řekl Illy, "ale nepřekvapuje mě to."

Quinn Rackham spokojeně zamručel.

"Výborně. Jste mládě s drobnými drápký. Musím tedy koukat, abych vám řekl něco, o čem ještě nemáte ani tušení."

A za takovou věc pokládal především příčinu svého odchodu ze služeb ranče.

"Nepotloukal jsem se po pastvinách s kartami v jedné a s lahví kofalky v druhé kapse, Illy. Měl jsem oči otevřené a jednou jsem jaksepatří prohnal dva Mexikány, kterým Malt o své újmě přepustil malé stádo tříletých krav. Pak jsem si správce půjčil na slovíčko, což byla ode mne troufalost. Malt mi vynadal pitomců a pohrozil mi vyhazovem. Měl jsem nejdřív sebrat důkazy, já hlupák. Správce z toho vyšel čistý jako slovo boží a Mexikány označil za zloděje. A po mně pak jezdil, darebák, až mě dohnal k tomu, že jsem ho dole v salooně praštil do palice."

Celý dům spal. Quinn Rackham mluvil šeptem.

A Illy jasně pochopil důvody nenávisti, kterou choval černý správce ke Quinnu Rackhamovi.

Quinn Rackham znamenal vážné nebezpečí pro Maltovy zlodějské spády. Proto ho Ernest Malt šikanoval a pronásledoval, a protože každé Rackhamovo slovo by ostatní přijímali za projev pomstychtivosti, Rackham mlčel. Propuštěný kovboj nestačil na mocného správce, který měl i značnou zásluhu na tom, že Quinn Rackham se stal po čase i zlodějem koní. Jenže Quinn Rackham se nevzdával. Podařilo se mu promluvit s Lewisem Parishem, ačkoli Lewis Parish ho měl pro smrt Železné báby v lásce tak, že Quinn

Rackham po celou dobu, co s rančerem mluvil, nesklonil ani na okamžik hlaveň svého koltu.

"Zlobte se jak chcete," řekl prý tenkrát starému Parishovi, "ale toho a toho dne se vypravte tam a tam a uvidíte to na vlastní oči."

"Táhni, darebáku," odpověděl mu prý Lewis Parish, který svému správci velmi důvěřoval.

Quinn Rackham tedy táhl. Kdyby byl Lewis Parish jen trochu vzal rozum do hrsti, byl by Quinn Rackham zůstal při něm, aby ho doprovodil. Ale takhle si člověk může jen domýšlet, co se pak přihodilo.

Lewis Parish asi o Rackhamových slovech přece jen uvažoval, neboť to byl celkem rozumný muž, jenom zaslepený láskou ke koním. Vypravil se na pastviny. Pravděpodobně se přesvědčil. Možná že i promluvil se svým správcem. Jeho smrt rozhodně stála Maltovi za to. Závěť, zavazující příštího majitele ranče k Maltovým službám, byla už dávno napsána. Okrádání vynášelo. A Ernest Malt nechtěl přirozeně o to všechno přijít.

Sám "našel" mrtvolu a přičinil se, aby svrhl vinu na Rackhama. Jak okolnosti vypadaly, bylo by bývalo směšné tvrdit, že Parishe zavraždil správce. Dvě stě dolarů odměny, pocházejících ze zlodějské kapsy Ernesta Malta, přinášelo další výhodu. Quinn Rackham měl být zastřelen, jakmile by se byl ukázal mezi lidmi.

A proto Quinn Rackham přišel k Illymu, aby se s ním proti černému správci spojil.

"Když obětujete trochu pohodlí, Illy, dopadneme ho v nejlepším. Ernest Malt má na nejzápadnějších pastvinách deset svých kovbojů, kteří jsou s ním spolčení a které nikdo nestřídá. V příštích dnech přijede přes hranice tlupa Mexikánů a za Maltovy přítomnosti převezmou kradené stádo. Vyslechl jsem to před pěti dny. Těch deset Maltových lotrů o tom žvanilo u ohně. Nikdo netuší, že o tom vím. Jestli se nebojíte nebezpečí, vypravíme se tam. A až se Ernest Malt vydá spokojeně na zpáteční cestu s penězi v kapse, zastavíme ho. To postačí. Potom se snad přizná i k výstřelu, jímž zabil vašeho otce."

Illy už chvíli svíral Rackhamovu ruku. Něco neznámého ho přesvědčovalo, že slyší čistou pravdu.

"Kdy vyrazíme?" zeptal se. "Ihned?"

Tma ustoupila šeru. Quinn Rackham seděl na okraji Illyho lůžka téměř hodinu, a protože sem přišel dost pozdě, ukazovaly starodávné hodiny na prádelníku půl třetí. Už šlo docela zřetelně rozeznat velké číslice na ciferníku.

"Dnes už je pozdě," řekl Quinn Rackham. "Někdo by mě mohl zpozorovat. Vyrazíme zítra v noci. Ukryju se přes den někde v domě. Můžu třeba zůstat tady u vás v ložnici. Nikoho nenapadne, aby mě tady hledal. Jde ale taky o vás."

"Proč?"

"Protože Ernest Malt je mazaný chlap. Už jste si všiml, že když odejde z ranče, že tady zůstane Shepherd? Shepherd totiž hlídá. Kdybyste se vzdálil na několik dní, snažil by se dovědět, kde jste, protože tentokrát jde o významný obchod."

"Mohu přece odjet za tou či onou záminkou, Rackhame."

"Vím něco lepšího," usmál se Quinn Rackham.

Osmahlou tvář měl zarostlou strniskem vousů, takže v nadcházejícím jitru vypadala divoce bledá.

"Unesu vás, Illy. Bude to mít určité výhody. Bylo by však dobře, kdyby nám pomáhal někdo, na koho bychom se mohli spolehnout. Například Ben Rumsey."

"V čem by pomáhal?"

"Vysvětlím vám to. Potřebujeme jen docela nenápadnou a nijak zvlášť namáhavou pomoc. Co říkáte, dalo by se s Benem počítat?"

Illy to nevylučoval, neboť dobře věděl o tom, jak se Ben Rumsey poslední dobou díval na činnost správce Malta.

"Oč by tu šlo, Rackhame?"

"Jenom o jeden dva výstřely do vzduchu a o vyhození revolveru z okna."

"Vaše matka by to nedokázala, Rackhame? Myslím, že by byla nejspolehlivější ze všech."

"Moje matka by to dokázala," odvětil Quinn Rackham s lehkým povzděchem, "ale co je to za nesmyslnou otázku, Illy?"

Teprve teď se Rackham dověděl, že jeho matka je už delší dobu na Illyho ranči.

10.

Jestliže Illy nepochyboval o lásce paní Rackhamové k jejímu synovi, pak se v příštích chvílích neodvážil zapochybovat ani o lásce Quinna Rackhama k matce. Quinn Rackham, střelec, smělý a klidný muž, jednající chladně uprostřed nebezpečí, ztratil podezřele hlavu, jakmile uslyšel o přítomnosti své matky. Zdrsněný obličej mu změkl pod maskou stínů, nashromážděných zkušenostmi psance, a Quinn Rackham by byl provedl hloupost, nebýt Illyho Parishe.

Illy ho přinutil ke klidu a sám probudil paní Rackhamovou, která konečně usnula s rukama sepjatýma na pokrývce. Vynaložil veškeré své umění, aby ji nepoplašil a připravil ji na vzácnou návštěvu. A když paní Rackhamová povstala z lůžka, Quinn Rackham tiše vstoupil, beze slova ji úplně schoval ve svém náruči, vyzdvihl ji jako pírkó a líbal ji vroucně na vrásčité tváře.

Illy se vrátil do ložnice, aniž za sebou zavřel dveře. Byl dojat jejich setkáním, a přitom cítil neklid z nebezpečí, které tu číhalo tak blízko.

Dům dosud spal a bude spát ještě dobrou hodinu. Illy povolil Quinnu Rackhamovi pouhých deset minut, pak opět vstoupil. Paní Rackhamová seděla v pokojíku, suchá a drobounká, a držela hlavu syna, klečícího u ní, na klíně.

"Jste skvělý chlapec, Illy," řekl Quinn Rackham, když vstal. "Mockrát vám děkuji."

Illy stiskl pravici, kterou mu Quinn Rackham podával.

"A skutečnost?" zeptal se.

Rozhovořili se o tom, co je čekalo.

Illy s obdivem pozoroval statečnost Rackhamovy matky. S tichým soustředěním naslouchala jejich slovům. Z revolveru vystřelí, to je samozřejmé. A snadno. Vždyť se narodila na Západě. Přidrží si zbraň oběma rukama, aby s ní náhodou nebacila o zem. Dvakrát? Dobrá, třeba desetkrát. Jen aby už tomu všemu byl konec. Co už se natrápila!

Potom uvažovali, jak by nejbezpečněji a co nejméně nápadně strávil Quinn Rackham v domě zbývající den. Ve všech místnostech se po ránu uklízelo, až na jedinou. A to byla ta, kterou obýval Mr. Stublej, který v ní měl tolik lahviček a skleněných rourek, že se tam prostě děvče s koštětem neodvážil vpustit a uzamykal dveře na dva západy, jakmile se musel jen na okamžik z pokoje vzdálit.

Illy soudil, že Mr Stublej se může jejich plánu zúčastnit. Byl to vzdělaný muž a uměl držet jazyk za zuby.

Probudil ho, když několikrát zaklepal na dveře a Mr. Stublej vriskavě zvolal, co se děje. Když konečně otevřel, navlečen do pyžama tak pruhovaného, že se podobal trestanci, zeptal se, jestli nehoří. Naštěstí je lidský spánek k ránu nejhlubší a tak se nikdo jiný v domě nevzbudil.

Přítomností Quinna Rackhama a jeho plánem byl tak vyděšen, že mu spadly brejle do klína a nedokázal si je znovu nasadit. Byl daleko míň statečný než paní Rackhamová a trvalo dlouho, než ho přemluvili, aby přijal Quinna Rackhama jako hosta.

Mr. Stublej byl už dvojnásobným doktorem a připravoval se ještě ke zkouškám z veškerého lékařství.

"A zaručujete se mi, že mi tu nic nerozbije," dodal, "ani že se mi nebude hrabat v knihách?"

"To poslední určitě ne," řekl Quinn Rackham pobaveně.

"Tak tedy dobrá. Pomůžu vám ve vašem zápase proti panu Maltovi. Že by to byl takový darebák? Souhlasím s vámi, že je drzý. Odvážil se včera kašlat na Vesuv, který vévodil nejslavnějším dějinám Říma ..."

Quinn Rackham se rozloučil se svou matkou a šel za Mr. Stubleym. V jeho pokoji pak odstranili z pohovky spoustu všelijakých věcí a teprve pak se mohl Rackham natáhnout, aby si odpočal.

"Taky revolver byste si mohl odložit," řekl Mr. Stublej.

"To by bylo poprvé, co bych jej odložil," odvětil Quinn Rackham nedbale.

Ve svém zaprášeném obleku, v těžkých botách a s opaskem, plným nábojů, vypadal mezi učenostmi Mr. Stubleye jako křemen ve vatě. Když se Mr. Stublej opět uložil na lůžko, nemohl dlouho usnout a co chvíli ustrašeně pokukoval po odpočívajícím Rackhamovi.

Ptáci ještě nezačali zpívat, když všechno zase utichlo. Správcův strážce zřejmě pochopil neúčelnost své hlídky, ležel v trávě s obličejem přikrytým kloboukem a spokojeně chrápal.

Když se Mr. Stublej v osm ráno na lůžku pohnul, vyskočil Quinn Rackham a vytrhl revolver, neboť i za spánku měl neobvykle citlivý smysl pro pohyby nejbližšího okolí. Mr. Stubleje jen náhodou neranila mrtvice.

"Honil mě tu už jednou rozzuřený býk," huboval, "taky mi podtrhli nohy lasem, takže jsem se velmi bolestivě praštil do brady, a byl jsem už ohrožován revolverem. To je na tak krátkou dobu, co jsem tady, ažaž."

Pak se ustrojil.

"Přinesu vám něco k jídlu," řekl, "ale u snídani se trochu zdržím. Když budete mít dlouhou chvíli, vezměte si pro její ukrácení tuhle knížku. Je to výběr Virgilových básní ve znamenitém překladu."

"Děkuju," řekl Quinn Rackham, "ale nemusel jste to tahat z Edmontonu až sem kvůli mně."

Mr. Stublej byl jediný ze všech přítomných, který byl po celý den neklidný. Naštěstí lidé na ranči se už přestali divit zvláštnostem jeho povahy a nespatovali v tom nic divného. Paní Rackhamová pobíhala jako jindy, jen občas vzhledla zvenčí k oknu, za nímž se skrýval její syn.

Ernestu Maltovi se Illy raději vyhýbal. Viděl v něm teď s naprostou jistotou vraha svého otce a nemohl za sebe ručit, kdyby se s ním setkal. Ben Rumsey časně zrána odjel do Buildingu a Illy byl tomu povděčen. Neměl tolik odvahy, aby něco před tímto poctivým člověkem skrýval, ale zároveň se obával, že by Ben Rumsey nesouhlasil s jeho výpravou spolu s Rackhamem. To přece jen znamenalo značné nebezpečí, proti němuž nebyl svými zkušenostmi ještě dost vyzbrojen. Kromě toho Illyho víra v Rackhama nemusela být ještě vírou Bena Rumseye. Nápadná a početná výprava za zloději dobytka samozřejmě neměla smysl. Tak, jak to navrhoval Quinn Rackham, se to zdálo být opravdu moudřejší.

Ernest Malt se prý vyptával mužů, kteří v noci hlídali, jestli se nestalo nic podezřelého. Odpovědi vyzněly záporně a Illy, když o tom uslyšel, neubrnil se zlostnému úsměvu. Ernest Malt rozkázal, aby hlídky opět nastoupily, jakmile se zešeří. Ale Quinn Rackham s tím počítal a tak na to byli připraveni.

Illy využil mezi dnem příhodné chvíle, aby mohl kápnout trochu oleje na zámky všech dveří v domě a zastrčit do nich klíče zvenčí. Nebývalo tu zvykem se na noc uzamykat a dalo se očekávat, že ani tuto noc se zvyklosti nezmění. Paní Rackhamová vsunula s odhodlanou tváří pod polštář nabitý revolver. A Quinn Rackham skutečně listoval ve výběru Virgilových básní, třebaže se přitom

tvářil jako skalní orel na drobnohled.

Už za tmy se Ben Rumsey vrátil. Vypadal unaveně a šel si brzy lehnout. S Illym vyměnil jen pár slov.

Illy se opět vyhnul Ernestu Maltovi, který se provokativně staral o noční stráž. Ernest Malt pevně věřil, že se Quinn Rackham pokusí vlíznout se do domu. Ale jen Illy, paní Rackhamová a vyděšený Mr. Stubley správcovu prozíravost náležitě ocenili.

Když všechno ulehlo, připevnil si Quinn Rackham opasek a utáhl boty, odhodiv Virgilovy básně nemilosrdně do kouta. Mr. Stubley stál u dveří a nohy se mu viditelně třáslly. A Illy, který byl už oblečen, vyšel tiše ze své ložnice.

Akce začala někdy kolem půlnoci. Té noci se matka Quinna Rackhama nemodlila, neboť upínala své smysly k jiným věcem. Jen občas pohnula rty v prosbě, aby všechno dobře dopadlo. A v rukou držela těžký revolver.

Když Illy Parish otočil všemi klíči ve dveřích kromě svých vlastních dveří a dveří paní Rackhamové tak, že lidé uvnitř byli uzamčeni, zaklepal tiše na dveře pokoje Mr. Stubleye a Quinn Rackham vyšel. Pak uzamkli taky Mr. Stubleye, bledého a celého se třesoucího, a dali znamení paní Rackhamové.

Paní Rackhamová pohlédla na hodiny, aby měla jistotu, kdy uplyne deset určených minut, a vzala z Illyho ruky klíče, které Illy ze dveří vytáhl. Pak Quinn Rackham a Illy sešli po schodech a opustili dům. Illy šel první. Neviděl nikoho, neboť Maltova stráž si všimla spíš zadního průčelí domu. Oba se pak skryli ve stínu přístřešku, stojícího stranou obvyklého ruchu.

Po deseti minutách otevřela paní Rackhamová dveře a kráčela chodbou do ložnice Illyho Parise. Ve tmě se tam na stole bělal papír popsaný rukou Quinna Rackhama. Byla to slova, která měla správce Ernesta Malta oklamat tak, aby ho ani ve snu nenapadlo myslet, že jeho obchod s Mexikány je ohrožen podobným způsobem, jakým byl ohrožen tenkrát, když Lewis Parish vyjel naposledy k pastvinám.

Paní Rackhamová pevně stiskla bezzubé dásně a pak dvakrát stiskla spoušť revolveru, přidržujíc pažbu oběma rukama. Ještě než dým po ohlušujících ranách narazil na stěnu, vyhodila revolver otevřeným oknem a za ním hrst klíčů, které jí Illy dal. Pak spěchala co nejrychleji zpátky do své ložnice. Vešla, uzamkla za sebou, vytáhla klíč a i ten vyhodila z pootevřeného okna. Pak sklesla na postel s bušícím srdcem, zcela vyčerpána.

Vzápětí se začali ze všech stran sbíhat Maltovi muži. Výkřiky a dupot rozrušily ticho ještě víc než dva výstřely matky Rackhamové. A zatímco praskaly uzamčené dveře zuřivým tlakem a ranami zvnějšku i zevnitř, pádili Quinn Rackham a Illy volnou cestou ke koňské ohradě.

Rychle, ale bez překotného spěchu osedlali dva nejlepší koně a byli už daleko na pastvinách, když Ernest Malt s revolverem v ruce hledal Quinna Rackhama ještě po domě.

Odpověď na vyhlášku

Dostavím se za týden od tohoto dne do města Buildingu, abych se obhájil veřejně proti nařčení z vraždy Lewise Parise. Žádám šerifa, aby byl přítomen. Illy Parish je mým rukojmím, neboť jedině takto mohu ubránit svůj život a svobodu.

Quinn Rackham, psanec

11.

Papír koloval z ruky do ruky. Několik dveří v domě bylo vyraženo nebo vyvráceno. Před domem se našel odhozený revolver a porůznu rozházené klíče.

"Quinn Rackham je ďábel," říkalo se.

Jak jen to dokázal? Určitě ještě není příliš daleko. Řada lidí

se rozběhla ke koním, aby ho pronásledovala. Jen Ernest Malt stál hněvivě na místě.

"Tady ho vidíte v pravém světle," řekl Benu Rumseyovi, který měl na sobě jen to, co na sebe stačil naházet, "nechá Illyho klidně zahynout někde ve skalách, když se mu teď šerif odváží položit ruku na rameno."

"Dobrá," odpověděl Ben Rumsey, který si zapínal kalhoty, "a co když opravdu nezabil? Tím, že Illyho unesl, našel jediný způsob, jak se bez nebezpečí postavit ukvapeným soudcům tváří v tvář a říct jim své."

"Já jsem o jeho zločinu pevně přesvědčen, Bene."

Na ranči vzrůstal shon. Několik mužů se vrátilo.

"Povedete nás, Malte?"

Ernest Malt zlostně máchl pravicí. Byl jen ve vestě, bez bot a bez klobouku.

"Nepovedu žádnou bláznivou hordu," vykřikl, "pojedu na vlastní pěst. Kde je Shepherd? Mého koně, Stepheerde!"

Ben Rumsey pokrčil rameny a obrátil se na svých křivých nohou.

"Pojedu s vámi, hoši," řekl, "někdo ať zpraví šerifa!"

Nebylo přece možno složit ruce v klín. Quinn Rackham musel být stíhán. Má-li s sebou břemeno v podobě zajatce, nebude moci určitě jet příliš rychle.

Ernest Malt mu však položil ruku na rameno a zadržel ho.

"Vy věříte v zázraky, Bene?" zeptal se.

"Kde je tu jaký zázrak?" opáčil Ben Rumsey.

Ernest Malt se zachmuřil.

"Je tu zázrak," odpověděl, "udělaný Rackhamem. Výstřely přilákaly všechno k domu jako světlo pitomé mýry. Quinn Rackham s klukem byli už venku. Cesta byla volná."

"Cože?" zamračil se Ben Rumsey.

"Namáhejte svůj starý mozek, Bene! Někdo tu střílel, a nebyl to ani Rackham ani Illy. A pak vyhodil revolver oknem."

"Kdo by střílel?"

"Rackhamova matka," odsekl Ernest Malt.

Rázně vykročil a Ben Rumsey, poškrábav se na bradě, šel za ním. Vyděšeně poskakující Mr. Stubleby se jim připlétl do cesty a Malt ho hrubě odstrčil.

Rumsey dostihl Malta u dveří ložnice paní Rackhamové, jejíž klikou vztekle cloumal.

"Taky je uzamčena," řekl Ben Rumsey, "váš nápad s jejím střílením je nesmyslný. Revolver našli na druhé straně."

"Klíč," houkl Ernest Malt, nevšímaje si jeho řeči.

Opřel se vši silou do dveří. Pak do nich kopl, aniž si uvědomil, že je bos. Zařval a začal láteřit. Pak dveře přece jen kolem zámku praskly, neboť se proti nim zuřivě rozběhla proletěl do pokoje.

Už se lehce rozednilo a tak uviděl paní Rackhamovou, jak odpočívá na lůžku s očima otevřenými, s hlavou opřenou temenem o pelest a se suchými rukama, sepjatými na pokrývce.

"Vstaňte!" houkl na stařenku.

Ale Ben Rumsey stál za ním.

"Naopak, zůstaňte ležet," řekl důrazně, "můžete mluvit i tak. Je to stará a slabá žena, Malte."

Ernest Malt zaťal pěsti.

"Pomáhala jste svému synovi, co?" zařval, "měla jste revolver? U všech čertů, mluvejte!"

Dívala se na něj nevýraznými očima a mlčela.

"Neslyšela jste, co jsem se vás ptal? Mluvejte!"

Ale neřekla nic.

Ernest Malt přistoupil blíž. Vztáhl ruku, asi proto, aby uchopil stařenu. Ben Rumsey však přiskočil s obdivuhodnou obratností na svých křivých nožkách, obrátil se k Maltovi a odstrčil ho oběma rukama.

"Nedotýkejte se jí," rozkřikl se, "je to stará matka a má pro

své dítě právo i lhát. Odejděte. Přikazuji vám, abyste odešel!"

Ernest Malt ucouvl. Z očí mu zíralo deset tisíc ďáblů. Založil ruce na prsou.

"Vy tedy nechápete, Bene, že se svědomitě starám o osud toho mizerného, nevďěčného kluka?"

"To není jen svědomitě," řekl Ben Rumsey pevně, "to je dokonce až dojemné. Táhněte odsud, Malte, než uděláte něco, co by vás mrzelo do nejdelší smrti."

Ve vylomených dveřích se tlačilo několik mužů. Volali:

"Vyjíždíme. Jedete s námi, Bene?"

Ernest Malt se otočil. Ustoupili před ním, když procházel.

"Dostanu ho," zahrozil, "ani ta stará bába ho neuchrání před zaslouženým trestem."

Ben Rumsey ještě chvíli otálel, i když ho naléhavě pobízeli.

"Klid, paní Rackhamová," řekl. "Bůh se sám postará o spravedlnost."

Sotva znatelně přikývla. Nevypadala, jako by ji Ernest Malt příliš vyděsil. Věřila, a proto byla silná.

"Co dělá Malt?" zeptal se Ben Rumsey, když vyšel na chodbu.

"Obouvá si boty," odpověděli.

"Taky si je obuji," řekl Ben Rumsey.

Ernest Malt vyšel ze svého příbytku už úplně oblečen. Shepherd venku držel jeho koně.

"Pojeď," zvolal na Shepherd, když naskočil do sedla.

V určité vzdálenosti se zastavili. Ruch v domě a kolem domu za nimi utichl.

"Nejste přece padlý na hlavu, Stepheře. To je pitomá chytačka. Už jednou se něco takového stalo. Rackham taky přivedl starého Parishe, aby se podíval, jak ženeme jeho dobytek přes hranice. Teď chystá tohle divadlo jeho synovi. Jenže to skončí právě tak, jak to skončilo se starým, ať jsem jinak proklet!"

"Abyste pak opravdu nebyl proklet," řekl Shepherd a ohlédl se, "tentokrát je u toho Quinn Rackham osobně."

"To škvvrně je od počátku při Rackhamovi. Sázím krk, že s ním jelo dobrovolně. Byla by to pěkná brynda, ksakru. Rackham by se případně opravdu vrátil a za jeho zády by mu Illy dělal ochotně rukojmí. Tomu se musí zabránit. Bez milosti!"

Ernest Malt soutil vzteky. Jeden z jeho největších zlodějských obchodů, pečlivě přichystaný, byl ohrožen. Všechno bylo ohroženo. Jenže jak to bylo průhledné! Copak by byl Quinn Rackham i se svou pekelnou odvahou, obratností a silou dokázal odvléci toho klacka proti jeho vůli? A nepozorovaně? Bez jediného výkřiku? Ernest Malt se nedal jen tak lehce oklamat.

"Kam jedete?" zeptal se Shepherd.

"Dozadu na pastviny. Copak to nechápeš, hlupáku? Rackham s tím frackem tam mají namířeno. Připravím své chlapce pořádně na jejich příchod. Postačí jen trochu štěstí a dvě rány z revolveru a vše bude vyřízeno. Ani Quinn Rackham, ani Illy Parish se už ze svého výletu nevrátí. A jejich konec bude ještě míň nápadný, než byl konec starého Parishe. Dávej tu pozor. Kdyby se stalo něco neočekávaného, vyjeď mi naproti. Vráť se třetí den."

"Bůh vás provázej," řekl Shepherd a odstoupil.

Od kopyt správce koně vyletěla obloukem hlína. Shepherd za ním hleděl k západu, který byl ještě šedý.

Deset minut nato vyrazila skupina jezdců s Benem Rumseyem v čele rovněž k západu. A Mr. Stubleby seděl zatím na okraji lůžka paní Rackhamové.

"Zdá se," řekl, "že jsme měli úspěch, paní Rackhamová. Vůbec jsem se nevyspal. Vy ano? Váš syn mi trochu potrhál Virgilovy básně. Zajímavé. Západ prý už ztratil romantiku. A zatím, jen sem člověk vleze, je v jednom kole dobrodružství. Zdraví vám slouží, paní Rackhamová? Ukažte tep. Výborně. Záviděníhodný kořínek."

Nat Murphy jel k šerifovi. Protože věděl, že Jim Švestka to

nevytrhne, nespěchal. Válek se v sedle a klátil nohama. Quinn Rackham a Illy Parish letěli na svých znamenitých koních k severozápadu. V polovině cesty se Quinn Rackham chtěl obrátit v pravém úhlu doleva. Oklika, kterou podnikali, vedla zčásti po pastvinách ranče, zčásti po sousedových pozemcích a z největší části po neplodné, zvlněné planině, kde kamenný prach požíral sporou travu a do popředí už vystupovaly skupinky skal. Když se zpočátku vyhnuli několika stádům černajícím se na obzoru jako veliké louže, mohli jet přímo k planině bez obav, že by se s někým setkali.

Ernest Malt hnál koně přímo po travě. Stádům se nevyhýbal. Naopak se několikrát zastavil a honákům sděloval, co se stalo. Když nastal večer, jel ještě po pastvinách Illyho ranče. Přespál u ohně s pěti pastevci a ráno vyrazil směrem, který změnil, jakmile zmizel z dohledu. Ještě stále byl v oblasti Illyho pastvin. Ernest Malt znal přibližnou polohu stád v těchto místech a začal se jim vyhýbat. Pak už se tráva vytratila a přiblížily se skály. V cestě se válely menší a větší balvany. Terén stoupal. Ale ještě jednou se svážil do širokého, mělkého údolí, jímž protékala bystřina. V údolí střežili větší stádo čtyři divocí muži. A i když bylo toto stádo ještě vedeno v evidenci v knihách ranče, tito čtyři muži už patřili k zlodějské tlupě Ernesta Malta a ze stáda byla zásobována poslední stanice pod skalami, o níž v knihách nestálo nic a odkud se dobytek podle potřeby zaháněl do rukou Mexikánů. Stádo v údolí s bystřinou Ernest Malt doplňoval ze stád na předních pastvinách. A takhle to dělal už pěknou řádku let.

Sjel po mírném svahu na určeném koni a už zdálky volal. Semknuté stádo se při okraji zavlnilo, ustupujíc s naučeným respektem před tryskem se ženoucím jezdce. Tři osedlaní koně stáli klidně opodál ve stínu stromů, odhánějíc jen občas dotírající mouchy svými ocasy nebo prudkým zdvihnutím nohy. Čtvrtý kůň s jezdce právě před sebou hnál zpět ke stádu zatoulanou krávu. Ostatní tři muži se váleli v travě.

"To je Ernest Malt," řekl jeden z nich líně.

Tady se žilo náramně. Nikdo skoro nic nedělal. Ernest Malt však přinášel práci.

"Nechte stádo stádem," řekl bez pozdravu a seskočil z koně.

Něco se dělo. Muži se zvedli z trávy a čtvrtý se rychle přiblížil. Ernest Malt se s uspokojením rozhlédl po jejich divokých obličejích. Pak si setřel pot z čela.

"Quinn Rackham a Illy Parish jsou na cestě ke skalám," řekl.

"Dobrá," odpověděl chlap, jehož pokrevnoství s Luciferem nešlo popřít, "uvaříme tedy kafe."

"Je třeba se jich bezpodmínečně zbavit."

"Zase se nám někdo plete do kšeftů?"

"Ano."

Luciferův příbuzný se poškrábal za uchem.

"Poradte tedy, Malte. Jak vidím, tak to chcete po nás. Ale vy jste opravdu jediný, kdo by se mohl proti Quinnu Rackhamovi postavit s nadějí na úspěch."

Ernest Malt však při tom nechtěl asistovat. Dalo mu kdysi hodně práce, aby od sebe odvrátil podezření z vraždy starého Parishe. Teď by to bylo ještě horší.

"Vrátím se na ranč. Potřebuju mít aspoň trochu alibi."

"Co je to? Proč jste tu věc nevzal hned s sebou?"

"Blbče," vyštěkl Ernest Malt. "Alibi, to je mít důkaz, že jsem s tím nic neměl společného. Jste tu čtyři. Před soutěskou je vás ještě šest. Tedy celkem deset. Deset dobrých chlapů že by nestačilo na jednoho muže a nedospělého kluka?"

Opsal rukou oblouk.

"Jeden z vás vyleze na Psi skálu a bude se dívat k severu. Quinn Rackham s tím klukem přijedou odtamtud, protože jedou oklikou, a právě na to chci vsadit všechno, co mám. Od kraje skal k hraniční

soutěsce je šest hodin jízdy mezi skalami. Kdo by šel pěšky, mohl by do skal vlézt kdekoli, ale koňmo to může udělat jen na třech místech."

"Na více místech, Malte."

"Uvaž přibližný směr, jímž přijedou, pitomče. Snad si nemyslíš, že budou hledat vchod do skal sto mil vlevo nebo vpravo? Poslouchejte mě. Mám naspěch. Ty." ukázal na nejmladšího, "pojedeš k soutěsce. Řekneš kamarádům, aby co nejrychleji vyrazili k Psí skále. Všichni. Stádům se nic nestane, ani tady, ani před soutěskou, a čert ať vezme pár kusů, které se zaběhnou. Jakmile uvidíte Rackhama a toho mizerného kluka přijíždět po planině, snadno uhodnete, ke kterému vchodu do skal mají namířeno. Budete mít dost času dostat se tam před nimi a čekat. Kolik máte pušek?"

"Sedm," řekl chlap, "dohromady."

"To stačí. Postřílíte je shora. Začnete střílet bez vyzvání."

Dali se do chechtotu.

"Máme je pak pohřbít, Malte?"

"Pohřbíte je se vším všudy. U koho z vás bych později našel jen jediný jejich náboj, odebere se na věčnost za nimi. Jejich hrob nesmí nikdo najít. Spoléhám se na vás."

Luciferův příbuzný, který byl podle všeho vůdcem ostatních tří, pokývl zarostlou bradou a ohlédl se po koních ve stínu stromů.

"Je to jednoduché jak rána pěstí," pochválil, "můžete klidně nastoupit cestu zpátky."

Ernest Malt se napil vody z bystřiny. Než si otřel ústa, seděli už všichni čtyři muži v sedlech. "Hod'te sebou!" pobídl je a rovněž naskočil do sedla.

Stádo se znovu zavlnilo. Muži zmizeli podél bystřiny v záhybu a Ernest Malt přiměl patami koně zpátky do svahu údolí.

12.

Šerif Jim Devey natočil v potu tváře svůj vehikl a rozjel se na Murphyho vyzvání na Parishův ranč. Tam popadl papír, popsany Quinnem Rackhamem, a silně se rozhořčil.

"Proč mě k tomuhle voláte?" řekl hněvivě, "co se stalo, stalo se a nejde to změnit. Za darebákem se vyjelo a já sám bych sotva nařídil něco jiného. Co s tímhle?" tloukl do papíru hřbetem ruky! "Co s tím? To mohl vzít Murphy hned s sebou. A já si pro takovou pitomost jedu deset mil automobilem."

"Čím?" zeptal se Nat Murphy.

"Au-to-mo-bilem," řekl Jim Švestka. "Hlídky přece dům střežily. Museli to být náramní chytráci, když jim Quinn Rackham proklouzl sem i zpátky jako užovka."

Na ranči zbylo málo lidí, kteří jen krčili rameny, a Jim Devey jim nepoložil ani jednu otázku, která by stála za řeč. Ale Shepherd ho popostrčil moudrostí, kterou získal od Ernesta Malta.

"Poslyšte," řekl, "všimněte si Rackhamovy matky. Ona mu pomáhala. My tu nejsme žádní hlupáci. Tady to sice praskalo, ale hořelo někde jinde."

Shepherd měl raději mlčet, k čemuž došel až po chvíli. Zatím byl však svým vyjádřením spokojen.

Jim Devey projevil notnou zvědavost. Museli mu dvakrát vyložit, že není možné, aby několik vteřin po výstřelech střelec zmizel z domu jako duch, a dal si pak zavolat Rackhamovu matku.

"Jak to bylo?" vyhrkl.

Paní Rackhamová se nedala. Shepherd si však vzpomněl na klíč od jejích dveří, nalezený nedaleko jejího okna, na pootevřené okno, které pravidelně nechávala na noc zavřené, a protože měl dost času rozvážit si Maltovu domněnku, zkonstruoval si vše v duchu skoro přesně tak, jak se to opravdu odehrálo. Na účast Mr. Stubbleye, přihlížejícího s pootevřenými ústy a polykajícího zděšeně naprázdno, ovšem nepřišel. Už proto ne, že se nevědělo,

jak pohodlně strávil Quinn Rackham v domě celý den.

Jim Devey zahnal staříčkou matku důkladně do úzkých. Stála před ním, nepatrná hromádka kostí a kůže, a Jim Švestka, který seděl rozkročmo na židli a hryzal nedopalek doutníku, ukazoval na ni co chvíli prstem a říkal: "Vy tedy tvrdíte." Nebo: "Vy tedy popíráte."

A matka Rackhamova se nakonec přiznala. Neřekla ani slůvko víc, než musela, a Mr. Stubley si hlasitě oddechl, když seznal, že na něho už nedojde. Jim Devey skutečně povstal ze židle, přejel si zbytečně dlaní po vestě, zašpiněné od popele, a řekl:

"Dobrá, tak jsme s tím hotovi."

Tvářil se nesmírně záslužně a zchytrale. Shepherd za jeho zády rozhořčeně pokyvoval hlavou. Nat Murphy se tvářil mrzutě.

"Ale co s vámi, paní Rackhamová?" řekl Jim Švestka starostlivě, "pro vězení se mi zdáte přece jen dost stará. To se ví, krev není voda, jenomže přece jen ..."

"Nejsme s tím hotovi," přerušila ho paní Rackhamová rázně.

"Jakže?" podivil se, "že bychom nebyli? Řekl jsem přece, že jsme. Lituju, paní Rackhamová, ale musím vás obžalovat ze spoluviny na únosu Illyho Parishe."

"Illy odešel s Quinnem dobrovolně, šerife," řekla paní Rackhamová jasně a Shepherd se neurčitě polekal.

Tato novinka doslova přikovala Jima Deveye k zemi, třebaže jí hned neuvěřil. Taky Shepherd ochráptěle prohlásil, že je to nesmysl. Ale paní Rackhamová spustila, divže jí suchá bradička neklapala. Řekla rovnou, proč si její syn pro Illyho přišel. Řekla prostě všechno, co věděla. Že Ernest Malt krade dobytek a že zabil starého Parishe a že by zabil i Illyho, kdyby mohl.

Paní Rackhamová byla ovšem už velmi stará osoba a staré osoby obvykle mívají své rozmary a umíněnosti, někdy nepochopitelné. To, co si troufla říct, by se těžko odvážil říct někdo jiný.

Taky Quinn Rackham by s tím asi nebyl souhlasil, ale už to bylo venku a Nat Murphy, snad zpola bezděčně, přiložil svoje polínko.

"Hrome," ozval se, "Malt vyrazil docela sám. Je to pravda, Stepheře? Vem čert Quinna Rackhama, prostřelil mi klobouk, ale co bude s Illym?"

"Proč vyjel Malt sám?" otočil se Jim Devey.

"Co já vím?" odsekl Shepherd a měl na sebe zlost.

"Věřte mi," řekla paní Rackhamová rozčileně, "že správce touží po Illyho smrti, šerife! Chce ho zabít, tak jako zabil jeho otce. Zabraňte tomu. Zabraňte vraždě!"

Tu nastal zmatek. I když nikdo příliš nevěřil, že by Malt chtěl zabít Illyho, nikdo už nepochyboval, že by Quinn Rackham ublížil Illymu Parishovi. Illy znamenal pro Rackhama záruku jeho vlastní bezpečnosti. A kromě toho opravdu nikdo nikde nespátroval příčinu, proč by mu měl Rackham ublížit. Jestliže choval Quinn Rackham smrtelnou nenávist, pak se týkala jenom Lewise Parishe kdysi a Ernesta Malta nyní. Illy až nápadně několikrát obhajoval Quinna Rackhama přede všemi, a proto nepřipadalo nesmyslným ani tvrzení, že s ním odjel dobrovolně.

A teď, dejme tomu, by byl Illy nalezen někde s prostřelenou hlavou. Shepherd při pomýšlení na to až zesinal. Hrubě odstrčil chudáka Dolfyho, který trpělivě čekal, až mu Mr. Stubley ošetří poraněnou ruku, a vyšel před dům.

Shepherd byl přesvědčen, že Ernest Malt je natolik chytrý a odvážný k tomu, aby dokázal Illyho zabít, zvláště když mu v tom pomůže jeho deset lotrů na zadních pastvinách. Ale zřejmě tuhleť věc nerozvážil dost dobře. Je třeba ho okamžitě varovat, a proto Shepherd okamžitě vyrazil směrem k pastvinám, aniž se staral o to, co se dělo na ranči.

Psí skála získala své jméno plným právem. Podobala se skutečně obrovitému psu, sedícímu na zadku a zdvihajícímu čenich k nebi. Po hřbetě tohoto psa se dalo s nevelkými obtížemi vyšplhat až nahoru a odměnou byl daleký výhled zpátky do změti skal i dopředu, severním směrem, po kamenité planině. Tady taky stál

jeden z Maltových mužů a ostražitě se rozhlížel. Ostatních devět se rozdělilo na tři skupiny, které střežily tři různě vzdálené vchody do skal. Muž na Psí skále měl sehnat všechny muže tam, kam Quinn Rackham s Illym zamíří. Pak už se to všechno vyřídí lehce, dřív než si Quinn Rackham vůbec vzpomene na svůj obávaný revolver.

Ernest Malt znal krajinu tak dokonale, že mohl uhodnout, jak a kudy ti dva jedou. Ten, kdo se chtěl dostat na tato místa skal, musel mít neustále na očích Psí skálu jako vodítko. Taky Quinn Rackham se po ní ustavičně rozhlížel. Jakmile však zahlédl na obzoru její špici, zastavil koně a Illy následoval jeho příkladu. Bylo právě poledne.

Vyprahlá, kamenitá půda, jen místy porostlá chudým křovím nebo spálenou trávou, pálila. Obyčejný poutník by byl přečkal polední vedro ve stínu někde u vody. Ale Quinn Rackham měl naspěch.

"To je Psí skála," ukázal, "když Mexikáni přijíždějí pro kradený dobytek, posílá tam nahoru Ernest Malt muže, aby střežil krajinu. Ernest Malt je velmi opatrný darebák. Mexikáni přijedou až za dva dny. My však musíme být právě tak opatrní. Budeme se držet opodál."

A tak muž na skále se zbytečně rozhlížel. Quinn Rackham jel podél skal k západu a přitom dbal na to, aby špice Psí skály byla stále vidět nad obzorem, ale aby nevylezla ani o píd' výše. Když zmizela vzadu, Quinn Rackham opět zastavil. Chýlilo se kvečeru.

"Teď pojedeme přímo ke skalám," řekl a otočil koně.

Illy byl už trochu unaven. Ale nenařikal. Vůbec spolu mnoho nemluvili. Quinn Rackham mu ostatně slíbil, že si tuto noc důkladně odpočinou.

Jak se blížili ke skalám, šikmo ozářeným zapadajícím sluncem, kopýta koní co chvíli uklouzla po velkých plochých kamenech, a občas museli objet balvanovité hromady, které se před dávnými časy od skal odvalily.

Terén stoupal. Kamení, na prach rozdrcené, se zvedalo pod krokem koní. Jeli teď však už tak daleko na západě, že je nikdo z Maltových lidí nemohl spatřit.

Nezastavovali se. Konečně se octli u rozervaných boků skal a Quinn Rackham se chvíli rozmýšlel, hledaje stezku. Našel ji o míli dál vpravo. Klikatila se esovitě, vytvořena jen mezerou mezi dvěma mohutnými skalisky. Vjeli na ni už za soumraku a koně se sami vyhýbali kamenům a přeskakovali dolíky a strouhy.

"Ještě čtvrt hodiny, Illy," řekl Quinn Rackham.

Po čtvrt hodině seskočil z koně do trávy malé kotlinky, která se před nimi otevřela. Tady už ležely hluboké stíny večera. Chladný vzduch osvěžoval vyprahlé plíce a ústa se mohla ochladit studenou vodou studánek. Oba koně začali spásat svěží travu. Quinn Rackham začal lámat suché výhonky křoví, aby rozdělali oheň, a Illy mu vydatně pomáhal. Ohřáli si masitou konzervu, jichž měli několik s sebou, najedli se a natáhli se na záda pod nebem, na němž už vyskakovaly hvězdy. Unaveni cestou brzy usnuli. A spali až do východu slunce.

Illyho probudil jitřní chlad, který Quinn Rackham prohlásil za nejlepší budiček poutníka v pustinách. Znovu trochu pojedli ze svých skromných zásob, ale na koně už nevsedli. Quinn Rackham rozhodl, že tu zvířata zůstanou. Jen je připoutal nadlouho lasem. Další cesta se změnila v pěší túru. A Illy se brzy přesvědčil, že s koňmi by tu nedokázali nic.

Jakmile se vyškrábali z kotliny, museli přelézat spousty skal a kamení, takže po hodině se Illy v té spoustě balvanů a skalisek cítil úplně ztracený. Zato Quinn Rackham se ubíral vpřed s neochvějnou jistotou. Chvillemi ovšem kráčeli pohodlněji, po trávě, nebo přírodní stezkou, hluboko pod čely hrozivých skal. Jindy se jen s námahou udržovali ve výši, kdy opatrně nakračovali jen na kamenité výstupky. Quinn Rackham neustále

střežil polohu slunce. Často pokývl hlavou a řekl, že jdou správným směrem. Illymu se však zdálo okolí často jedno a totéž a domníval se, že už tudy jednou šli. Dobrou hodinu putovali taky po hřebenu pustého vrchu, plného ostrých výčnělků. Tu a tam rostl osamělý strom, křovisko nebo hrst trávy. Ale většinou se oči unavovaly barvou skal, šedivou a žlutou, na níž sluneční světlo kreslilo plastické stíny v nezvyklém tichu přírody.

V poledne chvíli odpočívali. Pak vyrazili na další cestu. Skály prořídly a mezi nimi se rozprostíraly větší koberce trávy uchycené kořínky v zemi, splavené k nejnižším místům. Když překročili rychle tekoucí říčku, podle níž se orientovali, skály vzrostly a měly divoký vzhled. Údolí se prohlubovala v rokli a tráva opět zmizela.

"Až znovu narazíme na říčku, Illy," řekl Quinn Rackham, "budeme už blízko našeho cíle. Pak už na mě nevolejte, protože tam bude šest mužů, ochotných střílet."

Po namáhavé pouti, už kvečeru, uviděli říčku znovu. Quinn Rackham ji zahlédl mezerou mezi dvěma skalisky a ukázal vpravo. Tam se měli teď vydrápat.

Voda jednotvárně šuměla. Quinn Rackham přiložil dlaň k uchu a naslouchal. Illy zpočátku neslyšel nic než zpěv vody. Ale pak se zahleděl na Rackhama a zeptal se:

"Byl to hlas krávy, Rackhame?"

"Ovšem," řekl Quinn Rackham. "Pojďme."

A šli. Vlastně lezli. Ta půlhodina připadala Illymu z celé jejich cesty nejhorší, neboť si museli pomáhat, aby se vůbec dostali nahoru po nepravidelných stupních obrovských balvanů. Pod nimi vzrůstala propast, děsivá při pohledu dolů. Ale nahoře byla dost rovná planinka. Kráčeli po ní, upocení a utmácení, až Quinn Rackham Illyho zadržel. Pak poklekli na kolena a lezli. Potom se zastavili a ulehli na prsa. Okraj planinky byl od nich vzdálen necelých deset yardů.

"Je to vysoko," řekl Quinn Rackham přidušeně, "ale vystrčte hlavu opatrně. Mohli by se podívat sem nahoru. Postačí to, co uvidíme odtud. Myslím, že by bylo zbytečné plížit se až k nim."

Illy z přílišné opatrnosti ani nedýchal, vystrčil hlavu přes okraj a spatřil obraz, za nímž tak namáhavě putoval. Hluboké, úzké a nepřítliš dlouhé údolí, otevřené k jedné straně, bylo sevřeno na protější straně dvěma vysokými, příkrými skalami, jež tvořily patrně onu soutěsku, za níž už přestával být Illyho dobytek jeho majetkem. Že se tu děje něco nekalého, bylo vidět už podle neutěšeného stavu velkého stáda, stěsnaného tak, že některé kusy stály i v mělké vodě tekoucí středem údolí. Po trávě tam nebylo nikde ani stopy. Dobytek tu prostě čekal na přepravu soutěskou. Při pohledu shora se podobal pohybující se vrstvě malých bobulí. Občasné žalostné zabučení stoupalo vzhůru, až se došplhalo ozvěnou po bocích hrozivých skal až k Illyho sluchu. Illy zaťal pěsti.

"Kde jsou ti chlapi, Rackhame?" zeptal se.

Quinn Rackham svažil obočí.

"Vždycky bývají tamhle," odpověděl a ukázal jistým směrem.

A Illy si povšiml, že Quinn Rackham je překvapen jejich nepřítomností.

13.

Tma se už šplhala po úbočích skal vzhůru, ale dosud se ještě nikdo neukázal. V očích Quinna Rackhama se zračila nejistota.

Byla to přece jen nebezpečná hra a okamžiky bezradnosti se mohly stát osudnými. Quinn Rackham se odplížil kus zpátky. Pozorně se rozhlížel. Vysoká plošina, kde byli, byla porostlá z jedné strany hustým křovím, rozervaným a zohýbaným divokými vichřicemi. Quinn Rackham prohlédl křoví, ale nikdo se v něm neskryval. Uprostřed křovin se skála zrádně lámala do propasti,

takže Quinn Rackham musel dávat velký pozor, když tudy prolézal. Pak pohlédli dolů i z druhých stran, nezapomenuvše ani na onu, kterou se sem dostali. Nikde nic. Všude ticho a mrtvo. Všude jen neživě a hrozivě čnící skály s chudobným porostem a večer, který nemilosrdně a zvolna kladl své modravé stíny. Tesknost opuštěnosti, kouskovaná jen slabými, zkreslenými zvuky stáda dole před soutěskou.

"V tom něco vězí," řekl konečně Quinn Rackham, "a týká se to určitě nás dvou."

"Nás?" zeptal se udiveně Illy.

"Krk na to dám. Připravili se na nás. Ale jak, Illy?" Přemýšlel.

"Možná že nás čekají někde vpředu. Ještě dobře, že jsme se vyhnuli tak daleko."

"Pak se nás tedy nedočkají," řekl Illy, "a to je dobře."

"Bylo by to dobré, kdybychom se nemuseli obávat něčeho jiného."

Illy necítil strach. Jenom jakési zklamání nad něčím, co považoval za nezdar.

"Čeho se musíme obávat, Rackhame?"

"Jejich návratu."

"Vždyť se vrátí tam dolů."

"Ano," ukázal Quinn Rackham, "ale odtamtud. To znamená, že přijdou-li ve dne, a v noci je vyloučeno jet skalami, uvidí nás na téhle proklaté planině. A nejhorší by bylo, kdyby se vraceli ve chvíli, kdy bychom právě sestupovali dolů. Pak bychom byli ztraceni."

Rackham se zlostně zatvářil. "Udělali jsme hloupost, že jsme sem vylezli, Illy. Ale kdo mohl něco podobného tušit?"

"Třeba čekají dole v úkrytu?"

"Dole žádný úkryt není. Viděl jste to přece docela jasně. Snad tak jeden muž, snad, skrčil by se za balvanem a nehýbal by se, ale šest mužů se šesti koňmi? Vyloučeno!"

Illy seděl zamyšleně na zemi.

"Slezme tedy dolů," radil. "Jejich návrat bychom jistě zpozorovali i z jiného místa, třebaže bychom před soutěskou neviděli. Vraťme se kus cesty zpátky, kudy jsme přišli."

"To je jediné možné řešení," souhlasil Quinn Rackham, "ale až zítra."

"Proč až zítra?"

"Protože na sestup musíme dobře vidět a za půl hodinky už bude důkladná tma."

Zůstali tedy nahoře. Pokud bylo jen trochu světlo, dívali se směrem, kterým se měla tlupa podle Rackhamova tvrzení vrátit. Ale neviděli nic, až i nejvyšší hroty skal zahalila modravě šedivá tma a v nižších místech se už uložila inkoustová černá stínů.

"Tady máte kus bílého chleba, Illy," pravil Quinn Rackham.

Nastala hvězdnatá noc.

Zaujali místo uprostřed plošinky.

"Můžete spát, Illy, ale moc se nepřevalujte. Tahleta postel je moc vysoká. Možná že je to zbytečné, ale budu vzhůru."

"Ne," zavrtěl Illy hlavou, "budeme se střídat. A abyste mě neoklamal a nenechal spát, budu bdít do půlnoci já. O půlnoci vás probudím."

"Hloupost," utrl se Quinn Rackham.

"Považujete mě za chlapce, Rackhame?"

Quinn Rackham se usmál. "Považuji vás za muže," odvětil a pohodlně se natáhl.

Illy pozoroval hvězdy a naslouchal tichu noci. Stádo dole se uklidnilo, takže k nim nahoru nedolehl žádný zvuk. Noc se vlekla. Když Illy probudil Quinna Rackhama dotekem ruky, Rackham se posadil a vzhlédl k nebi.

"Čtvrt hodiny po půlnoci," řekl vyčítavě.

"Nedovedu to ještě tak dobře odhadnout," zašeptal omluvně Illy. A usnul tak dobře a tvrdě, že si před východem slunce ani hned

neuvědomil, kde je.

"Můžete postrádat snídani, Illy?" zeptal se Quinn Rackham.

"Mohu," odpověděl Illy rozespale.

"Protáhněte se tedy. Je čas sestoupit. Popřípadě sem vystoupíme znovu, až to bude příhodnější. Maltovi lotři jsou asi dost daleko. V téhle chvíli se už možná začali vracet. Dřív ne, protože byla tma. Než sem dorazí, musíme být dole."

Pohled na stádo dole je přesvědčil o naprostém nedostatku hlídačů. Stádo bylo rozptýleno po obou stranách rokle. Několik kusů se toulalo v otevřenější planině, hledajíc s obtíží sporé trsy trávy. Patnáct až dvacet krav prošlo soutěskou a dvě nebo tři vylezly na nízké balvany. Celek budil dojem strašného nepořádku.

"Lezně," řekl Quinn Rackham a vztyčil se.

Dali se do toho. Illymu připadal sestup mnohem obtížnější než výstup. Nohy mu každým okamžikem nebezpečně ujížděly a uklouzávaly. Propast jako by je přitahovala jako nějaký magnet. Musel se pevně přidržovat ostrých výčnělků a úlomků skal, až si rozdrásal dlaně. Když konečně stanuli dole, Illyho ruce krvácely.

"A teď?" zeptal se Illy.

"Teď se dejte vlevo, cestou, kterou jsme přišli. Za pět minut se zastavte a počkejte na mě."

"A vy?"

"Podívám se k soutěsce. Musíme se vystříhat nějaké neopatrnosti. Shora tam není přece jen vidět tak dobře."

Illy to považoval za nebezpečný podnik. Quinn Rackham nikoli.

"Snad tam najdu něco, podle čeho poznám, jak ti chlapíci zmizeli, Illy. Ale teď už jděte. Nesmíme ztrácet čas. Za chvíli přijdu za vámi."

"Půjdu s vámi, Rackhame," řekl Illy.

"Ne," odpověděl Rackham ostře.

Illy se nevzpouzel. Quinn Rackham byl jistě moudřejší a zkušenější.

Rozešli se tedy. Illy Parish se prodral křovisky a prolezl mezi balvany a pak se snažil zjistit říčku, kterou spatřili v malém úseku, když šli sem. Bylo velmi obtížné pamatovat si cestu a Illy se v duchu obdivoval Rackhamovu orientačnímu smyslu. Rozhodl se, že půjde ještě kus cesty a u kulaté skály, kterou viděl v dáli před sebou, chtěl zastavit a počkat na Rackhama.

Když obcházel skalku, zažil největší úlek ve svém životě. Proti němu se vynořil muž, který skalku obcházel opačným směrem.

Překvapení bylo vzájemné, a proto oba mlčky ucouvli. Pohled do strašně hrubé mužovy tváře byl tak úděsný, že Illy zbledl a nemohl ani vydechnout.

"Ať pojdu," vyrazil ze sebe muž, "není-li to Illy Parish!"

Tento chlapík střežil s ostatními devíti tři vchody do skal. Když čekali marně, začali už Ernestu Maltovi spílat starých bláznů, ale přece jen si netroufali opustit svá stanoviště. Marnili čas a mysleli na stáda, která nechali bez dohledu, i na očekávaný příchod mexických překupníků. Obávali se, že zejména stádo u soutěsky, připravené k expedici, se rozptýlí po skalách tak, že je neseženou dohromady ani za čtrnáct dní. Mezi muži se pak našel jeden, který tvrdil, že dokáže jet šest hodin v soutěsce bezpečně i za tmy. Pustili ho, neboť usoudili, že devět jich postačí na zákeřnou vraždu dvou poutníků, kteří nic netuší. Muž, který si troufl jet potmě, zabloudil. Nechal koně stát a pln vzteku lezl přes překážky sám. Nakonec se svalil pod skalisko, aby vyčkal jitru. Probudil se před hodinou.

"Jste Illy Parish?" houkl.

"Jsem Illy Parish," odpověděl Illy pevně, "kdo jste vy?"

"U čerta!" vyrazil muž radostně a revolver mu vyletěl od boku. Rána se hromově odrazila od skalních stěn. Ale nebyla to rána z mužova revolveru, ale z revolveru Illyho Parische. Spoušť mužova koltu se vrátila zpět, zmačknuta jen do čtvrtiny, a muž

vytřeštil oči a pustil zbraň. Kolena se pod ním podlomila. Klesl ztěžka a udeřil se hlavou o skalní výčnělek.

Quinn Rackham letěl jako pták přes balvany. Když doběhl k místu, odkud zazněl výstřel, stál Illy pět kroků od ležícího těla, strnule na ně hleděl a stále ještě svíral revolver.

"Ach." vydechl Quinn Rackham udiveně.

Illy se otočil. Byl bledý jako stěna.

"Je tu ten chlap sám, Illy?"

Byl tu asi sám. Quinn Rackham bystře prohlédl nejbližší okolí, pak převrátil nehybné tělo a poklekl u něj.

"Dostal jí," řekl, "ale mrtev není."

Sebral revolver, který muži vypadl z ruky, a zastrčil jej za košili.

"Bože ..." koktal Illy vyděšeně, "on chtěl ..."

"Ušetřte si řeč, Illy. Je vidět, co chtěl. Aspoň víte, proč vás Ben Rumsey učil střílet. Kdyby neměli revolvery darebáci, nemuseli by je mít ani poctiví lidé, Illy."

Vybral z mužova opasku všechny náboje a schoval si je do kapes.

"Staráte se o náboje," vykřikl Illy zoufale, "ale neměl byste se spíš starat o jeho zranění?"

"Drahý chlapče," řekl Quinn Rackham smutně, "není čas. Ale ničeho se neobávejte. Na jeho zranění taky dojde."

Muž byl zasažen nad levým bokem. Nebylo to lehké zranění, ale když mu Quinn Rackham roztrhl košili, objevil zastaralou jizvu o tři palce výše, která pocházela od rány určitě nebezpečnější, než byla tato.

"Ošetříme ho, Illy. Vezměte ho za nohy, dopravíme ho k řece. Překážet nám nesmí. Necháme ho pak ležet někde stranou, ať už se vyléčí sám. Je to vrah, nezapomínejte na to."

Nesli těžké tělo s námahou a obtížemi neschůdnou cestou k soutěsce. Prošli kolem skály, odkud před chvílí sestoupili, a octli se na okraji rokle, kde se tísnil dobytek. Dva nebo tři kusy před nimi odskákal. Položili muže na břeh. Byl v bezvědomí.

Illy, velmi unaven, si sedl a utíral si pot z čela. Quinn Rackham obratně ošetřoval mužovo zranění pomocí vody a obvazů z roztrhané mužovy košile.

"Opravdu není mrtev, Rackhame?"

"Je živ. Jen na dvanáct hodin usnul. Až se probudí, bude ho to trochu pálit pod žebry. Kulka je venku. To je hlavní. Znáám chlapíky, kteří běhají jako ještěrky s librou olova pod kůží, a vůbec jim to nevadí."

Když muže ošetřil, vztyčil se a obdařil Illyho laskavým úsměvem plným uznání.

"Jste skvělý chlapec, Illy. Ale kdypak se vám vrátí krev do tváří? Doufejme, že nebudete mít v životě takovou smůlu jako já. Nikdy jsem nikoho nevyprovokoval, nikdy jsem na nikoho nezaútočil, a přece střílím každou chvíli. Tady už ale vládnu takové zvyky. Nuže, hlavu vzhůru. Kam s ním?" Rozhlédl se.

"Nesmíme ho položit nikomu do cesty. To, že přišel neočekávaným směrem, znamená, že i ostatní můžou přijít neočekávaným směrem. Zdrželi jsme se s ním hodně, budeme to muset dohnat. Kdyby nebylo vás, nechal bych ho být. Byl bych ho prostě odtáhl někam stranou. Co abychom ho položili tamhle?"

Quinn Rackham mlel o překot, protože se snažil dodat Illymu odvalu. Podařilo se mu to ale jen zčásti. V patnácti letech málokdo postřelil člověka i v téhle divoké části světa.

Všechno se vyvíjelo poněkud jinak, než Quinn Rackham předpokládal. Vzbuzovalo to starosti, i mrzutost, neboť se začalo ukazovat, že bude rozumnější a moudřejší, když všeho nechají.

Illy s povzdechem povstal, aby pomohl odnést bezvládného muže. Ale ještě dřív než ho zvedli, Quinn Rackham si povšiml náhlého a nápadného pohybu stáda.

Narovnal se a pohlédl k soutěsce. Nad hřbety dobytka se tam míhala koňská hlava a nad koňskou hlavou trůnil špičatý klobouk se širokou kruhovou střechou, zdobenou krátkými trásněmi. Mezi kloboukem a koňskou hlavou se ukázal snědý obličej jezdce a trup ve světlém, krátkém kabátci a bílé košili.

"Mexikáni," řekl Quinn Rackham a kopl zlostně do nehybného těla na zemi.

14.

Jezdec v komickém klobouku se prodíral hbitě mezi těžkými těly dobytka a mířil k podivné skupině na břehu říčky. Napínal krk, aby lépe viděl. Ale nepřijížděl sám. Dobytek těsně u soutěsky překotně uhýbal, narážeje bok o bok. Objevila se další koňská hlava a další lidská hlava pod parádním kloboukem. Pak druhá a třetí.

Od místa na břehu říčky, kde stál Illy a Rackham, bylo k strmé a vysoké skále, kterou včera slezli, dvacet pět až třicet kroků. Quinn Rackham nespouštěl jezdce z očí a pak, nepozvednuv ruku od boku, ukázal palcem:

"Vidíte tu díru, tamhle, Illy?"

Illy se podíval naznačeným směrem. Trochu šikmo, směrem k soutěsce, zel do skály černý otvor, ne širší než ramena muže a sotva vyšší než koňský hřbet. Illy jej zahlédl jen na okamžik. Pohybující se těla zvířat, poplašených jezdců, mu zakrývala výhled.

"Je to jeskyně, Illy. Kdybych se dal do běhu, poběžím tam, Illy. A vy se mnou."

"Rozumím," přikývl Illy.

Quinn Rackham tuto jeskyňku objevil teprve při dnešní prohlídce rokle.

Až do té doby neměl o ní tušení, ať už se díval ze skály přímo na ni, nebo se plížil za noci kolem ohně lotrovských kovbojů na jiném místě. Ze stropu a ze stěn kapala voda. Dno tvořila šedivě hnědá, mokrá hlína, promíšená kamením. Sem Maltovi lidé jistě nevstupovali.

Mexický jezdec byl už blízko. Za ním vjelo do rokle soutěskou celkem sedm jezdců. A kdyby se byla v tomto okamžiku objevila na opačné straně Maltova tlupa, byla by se asi situace stala úplně beznadějnou. Naštěstí široký vjezd do rokle zůstal liduprázdný.

"Buenos dias, caballeros," (Dobrý den, pánové - španělsky) řekl jezdec a švihl krátkým bičíkem přes čenich krávu, která se motala v jeho blízkosti.

Quinn Rackham zachoval ledový klid. Illy Parish se vztyčil.

"Je to nemilé," odpověděl Rackham, "ale jestli nemluvíte anglicky, je předem po řeči."

Švihák na koni zakroutil palcem a ukazováčkem, ozdobeným těžkým prstenem, svůj černý knírek pod nosem a blýskl černýma očima.

"Ach," smekl klobouk, "podle pánovy libosti. Pedro Gomez. S kým mám tu čest?"

"Ve službách Parishova ranče," odpověděl Quinn Rackham suše.

Jen dva z ostatních jezdců stanuli opodál za snědým chlapíkem, který se představil jako Pedro Gomez. Ostatní se rozptýlili. Dva vstoupili s koňmi do mělké vody, zbylí kličkovali mezi dobyt看em. Zřejmě měli v úmyslu sehnat trochu dohromady rozběhlé stádo.

"Neznám vás," řekl Mexikán s potměšilým pohledem, "ještě nikdy jsem vás nespátřil."

"Co na tom?" odpověděl mu Quinn Rackham. "Ani já vás nikdy neviděl, a přece si kvůli tomu nenaříkám. Přišli jste odehnat stádo?"

"To je naše práce." Muž ukázal k zemi. "Co je mu?"

"Je raněn," řekl Quinn Rackham.

"Kdo ho zranil?"

"Došlo k tomu v osobním sporu."

Mexikánův poťouchlý pohled prozrazoval, že se za ním skrývá

neupřímá myšlenka. Quinn Rackham, který muže nespouštěl z očí, nebyl udiven. Okolnosti, v nichž se šviháčtí jezdcí octli, se podstatně lišily od těch, na něž byli zvyklí.

"Ale to je náš starý kamarád," řekl Pedro Gomez a ukázal na ležícího prstem.

"Váš?"

Mexikán mluvil líně a slova protahoval. V situacích, jako byla tato, Quinn Rackham nemiloval zbytečné řeči. Počáteční naděje, i když chabá, že se s těmito chlapíky dá rozumně mluvit, rychle zmizela.

Těm, co sháněli stádo, zřejmě dosud nenapadlo, že se děje něco nezvyklého. Pedro Gomez, který byl nepochybně jejich vůdce, se ohlédl a napřímil se v třmenech. Sešpulil ústa, jako by chtěl zapískat. Pohlédl do tváří svých dvou průvodců, kteří stáli pět yardů za ním, rozmyslel si to a obrátil se zpátky.

"Tenhle muchacho (muchacho - chlapec - španělsky) slouží taky na ranči?"

"Ne," odvětil Quinn Rackham, "neslouží mu, ale poroučí mu."

Litoval času, který ubíhal. Maltovi lidé byli už asi na cestě k nim. A señor Pedro, nakupovač kradeného dobytka, neměl jistě svědomí o nic méně pružnější než sám Malt, jeho dodavatel. Úmysly Pedra Gomeze byly určitě nepřátelské, i když Pedro Gomez seděl na koni se vznešeným klidem. Rečmi se patrně jen snažil protáhnout chvíli, aby mohl dobře rozvážit toto neočekávané setkání.

"To je tedy señor Illy Parish," pokývl, "slyšel jsem o něm." Nepochybně byl o tom přesvědčen už od počátku. A protože Illy Parish se určitě neobjevil v těchto místech proto, aby osobně předal překupníkům dobytek, který mu byl ukraden, bylo možno snadno uhodnout výši náklonnosti, která v ušlechtilém srdci vzplála k Illymu Parishovi.

Quinn Rackham tomu napomohl. Jen ďábel věděl, co přinese nejbližší chvíle. Bylo to však nutno uspíšit, protože nebylo vyhnutí.

"Táhněte soutěskou zpátky," řekl proto mrazivě. "Illy Parish si přeje, abyste odtáhli. Dneškem váš kvetoucí obchod s dobytkem končí -!"

Señor Pedro nevěděl, co je s devíti Maltovými muži, věděl jen, co je s desátým, který ležel na břehu říčky. A proto se znovu zatahal za knírek.

"Ale!" mlaskl udiveně.

"Ernesta Malta a jeho darebáky byste marně hledali," dodal Quinn Rackham lživě, "jsou na cestě zpět a každý má na rukou provazy. Rozumíte?"

Do jeho slov zachroptěl hlas muže ležícího na zemi. Otevřel oči, pozvedl hlavu a ztěžka se opřel o ruku.

"To ..." ukázal a opět padl na tvář, "není pravda ..."

"Co říká?" zašklebil se Pedro Gomez.

"Říká nesmysly!" utrl se Quinn Rackham.

"Lže," sténal raněný, "jste to vy, Pedro? Eh. Střílejte! U všech hromů, střílejte!"

"Caramba!" zvolal Mexičan tvrdě.

Ani ostatní nelelkovali. Dva muži za señorem Pedrem pobídlí koně už po prvním slově postřeleného chlapíka. Quinn Rackham uskočil přes ležící tělo, ustupuje před Mexikánovým koněm, který zdvihl přední nohy do výše, poslušen jezdcova vybídnutí. Illy uskočil s Rackhamem a rázem si uvědomil vážnost tohoto dobrodružství. Sáhl po pistoli, ale v Mexikánově ruce se už zaleskla zbraň. Nejrychlejší z nich však byl přece jen Quinn Rackham.

Šlehl blesk a zazněla rána. Señor Pedro Gomez pustil uzdu i revolver a svezl se nazad z koně, který ještě nestačil dopadnout na přední nohy. A řev lidského hrdla byl přehlušen dalším výstřelem jednoho z Mexikánů. Kulka šla do vzduchu. Illy Parish byl naproti tomu úspěšnější. Druhý Mexikán se vrhl po hlavě k zemi

jako sražen palicí. Jeho kůň se vzepjal.

Čtvrtá rána nezazněla, i když už Quinn Rackham tiskl spoušť, určuje kulku třetímu z oněch mexických šviháků. Dostavil se nejpřirozenější důsledek výstřelů, odrážejících se s hromovou ozvěnou od skal: děsný zmatek vylekaného stáda dobytka.

Kůň třetího Mexikána byl povel splašeným tlakem nízkých dobytčích těl a jezdec zmizel v málo záviděníhodné poloze při zemi. Ale ani první ani druhý Mexikán na tom nebyli lépe. Snad jen jeden z nich, v podvědomém pudu sebezáchrany a silami, prchajícími rychle z jeho prostřeleného těla, se snažil odvalit stranou. Illy však zahlédl, jak ho zasáhla kopyta úprkem běžící krávy.

"Pryč odtud!" zařval Quinn Rackham.

A běželi, vyhýbajíce se poděšenému stádu.

Úlek dobytka se přenesl dále. Čtyři zbylí Mexikáni, kteří byli dostatečně vzdáleni a rozptýleni, se dali do křiku. Jeden z nich měl nápad vystřelit. Tím způsobil kolem sebe zmatek a byl strkán sem tam. Illy se jen v posledním okamžiku vyhnul rozruženému býku, který pádil se skloněnou hlavou proti boku koně, jehož sedlo bylo prázdné. Quinn Rackham vytvořil Illymu volnou uličku, opíraje se zády s největším vypětím sil o plece silné krávy. Sám pak přeskočil její hřbet a pádil za Illym. Kličkovali a vyhýbali se, zatímco čtyři Mexikáni zuřivě štváli koně, rozrážejíce vlny dobytčích hřbetů.

Illy nevěděl, jak se nakonec dostal k příkré skalní stěně. Zdálo se mu, že tam byl dostrkán dobytčími zadky, boky i hlavami a dotažen Rackhamovými rukama. Z mexikánských revolverů třesklo ještě několik výstřelů, které zmatek jen zvýšily. Ale podle stěny se už jim běželo lépe. Jen Quinn Rackham byl jednou přiražen valícími se těly, takže jen hekl, až se Illy po něm podíval. Ale rvali se a strkali se, až se dostali tam, kam chtěli. Nízký, úzký otvor ve skále je pohltil.

Illy zprudka šlápl do velké louže, takže voda vystříkla. Quinn Rackham vpadl za ním a Illy se ještě otočil, když Quinn Rackham byl už obrácen ke vchodu a vypálil čtyřikrát do splašeného stáda. Zasažené kusy střelkovaly a zmatek vyvrcholil. Čtyři Mexikáni se octli tváří v tvář nebezpečí života.

Od vchodu do jeskyně se strop zvyšoval, takže Illy mohl stát vzpřímeně. Nalevo i napravo byl dostatek místa. Vzduch byl vlhký a chladný. Pět kroků za vchodem přitímí a po deseti krocích jistě tma. Ale tak daleko se neodvážili.

"Zachránili jsme se," řekl Quinn Rackham, "jste poraněn?"

"Ne," odvětil udýchaně Illy. "Aspoň nic necítím."

Zatím jim tedy nebezpečí nehrozilo. Jejich místo bylo velmi výhodné. Když ustoupili ke straně, žádná kulka je nemohla zasáhnout, naopak, oni sami jí mohli obšťastnit střelce venku, jakmile by se byl objevil. Dobytek v té chvíli ještě s dusotem přebíhal před vchodem, takže jim i takto skýtal dobrou ochranu.

"Nejvhodnější bude, když si stoupneme deset kroků od okraje," řekl Quinn Rackham a jeho hlas se podivně rozléhal ve vlhké prostora.

Udělal tak a pohlížeje k východu, ovládali svými revolvry docela spolehlivě prostor před vchodem. Z Mexikánů se nikdo neobjevoval. Byli totiž dost chytří, aby se drželi mimo dostřel.

"Připadám si jako ve stavu obležení," řekl Illy.

Quinn Rackham neodporoval. "Neměli jsme lepší možnosti," řekl.

Pozorně se dívali ke vchodu jeskyně. Hemžení stáda se pomalu uklidňovalo.

Quinn Rackham mlčel. Místo zbytečných řečí věnoval pozornost tomu, co se dělo venku. Ale mnoho toho neviděl.

Illyho pozornost rovněž neochabovala. Illy si uvědomil s mužnou chabrostí, že hraje o život. Možná že už ani nemá naději na vyvážnutí, ale pak svou kůži neprodá lacino. Protože byli zcela opuštěni hluboko ve skalách, nedoufali ani v neočekávanou pomoc,

nejméně pak v milosrdenství nepřátel. V této vlhké jeskyni jim nemohlo ublížit ani sto mužů. Jediné, zato však velmi vážné nebezpečí se skrývalo v prostém vyhladovění nebo únavě. A nikdo na světě by se o jejich neblahém konci nedověděl.

Stádo se nervózně zastavovalo. Do jeskyně, blízko vchodu, dopadaly mihající se stíny dobytčích těl.

"Něco ti chlapi přece jen musí udělat," přemítal Quinn Rackham. "Teď se asi starají o raněné a zpovídají muže, kterého jste ráno složil. Kdybych teď vyšel ven."

"Chcete odejít?"

"Ovšem." Quinn Rackham nespouštěl oči z vchodu jeskyně. "Kdybych byl sám, nebyl bych běžel sem, Illy. Byl bych se dal na útěk do skal, hned jak jsem uviděl prvního elegána vjíždět do soutěsky. Umím bloudit ve skalách, ale vy to nedovedete. Určitě by nás pronásledovali. Já sám jím zmizím snadno. Vy byste nezmizel, a kdybych se o vás staral, nepodařilo by se zmizet ani mně. Teď vyjdu ven a nechám vám tu všechny tři revoly a celou zásobu nábojů. Pospíším si a přivedu z pastvin pomoc. Vy se ubráníte, budete-li bez váhání a bez milosti pálit po každém, kdo se u vchodu do jeskyně objeví. Tři revoly vám postačí. Chvilku k nabíjení najdete vždycky a tolik mužů, kolik máte nábojů, tu proti vám stát nebude. Do vchodu jeskyně mohou lézt jen po jednom, a to je velká výhoda."

Illy mu naslouchal s vyvalenýma očima. "Zastřelí vás dřív, než uběhnete deset kroků."

"Kdepak. Už jsem zažil hloupější chvíle v životě, než je tahleta, Illy. Zpočátku mě bude krýt stádo a pak - pak už to nebude tak těžké."

"A to chcete jít bez revolveru?"

"Nebudu mít stejně čas ohlížet se a pálit dozadu."

"A co když někoho potkáte?"

"Nikoho, Illy. A když, každému se vyhnu. Není pravým mužem ten, kdo se vždycky staví čelem proti zdi."

"A i když se dostanete na pastviny, střelí po vás první bláznivý kovboj jen proto, aby získal dvě stě dolarů."

"Vždycky budu mít dost času, abych mu řekl svoje."

Illy stiskl rty.

"Musíte si vzít revolver."

Quinn Rackham však zavrtěl hlavou. "Vám určitě prospěje víc," řekl. Dolezl opatrně po čtyřech k otvoru. Právě před vchodem stálo dobytče, které vytrvale bučelo.

"Hej, Illy. Ti chlapi dostali zřejmě nápad. Je nejvyšší čas. Vemte si ty revoly a rychle sem pojdte. Nastavte dlaň. Mám tu náboje toho darebáka."

Illy k němu poklekl. Oba revoly, Rackhamův i ten, který sebrali Maltovu muži, putovaly za Illyho košili. Do kapes si pak Illy nacpal dvě hrsti ukořistěných nábojů.

"Ženu dobytek z rokle, chytráci. Vědí, že nemohou střílet, dokud bude dobytek tady. Jen ať zkusí střílet. Neublíží vám. Stůjte deset kroků vzadu a palte, jakmile něco spatříte. Nejpozději za šestatřicet hodin přijde pomoc. Zatím musíte vydržet."

"Vydržím," řekl pevně Illy.

Bučící dobytče polekaně vykročilo.

"Jsou to ale lotři," zavrčel Quinn Rackham. Ještě naposled se ohlédl. "V příštím okamžiku vylezu ven, Illy. Buďte statečný. Samoty se nebojte. Jakmile vylezu, pusťte do stáda několik ran. Zmatek mi přijde vhod."

A pak už se po čtyřech protáhl jako had, přímo pod těžká kopyta stáda. V příštím okamžiku začal Illy ještě přes jeho paty pálit do dobytčat.

Znovu nárazy, dupot a šilený shon, způsobený mezi zvířaty rachotem výstřelů a skoky raněných kusů. Illy vystřelil plný revolver. Pak ustoupil do tmy a popaměti nabíjel.

Otvorem viděl jen část zmatku venku, ale i podle toho mohl usoudit, že je značný. Výstřely zvenčí nezaslechl. Buď je dupot stáda přehlušil, anebo skutečně nikdo nestřílel. Snad se přece jen Quinnu Rackhamovi podařilo zmizet. Jestliže čtyři Mexikáni hnali stádo k širšímu východu z rokle, byla mezi Quinnem Rackhamem a jimi hradba dobytčích těl, neboť stejným směrem utíkal taky Rackham.

Pohyb stáda se začal usměrňovat. Skutečně je Mexikáni hnali ven z rokle, aby nepřekáželo.

Dlouho se míhaly nohy zvířat kolem otvoru jeskyně jedním směrem. Tak hustě, až oči přecházely. Ale pak změt' nohou slábla. Illymu se otevíral výhled přes říčku až k protější skále. Nohy zvířat na chvíli zmizely a ve větší vzdálenosti se objevilo celé dobytče. Po něm jezdec ve špičatém klobouku. A Illy po něm vystřelil.

Minul, neboť pohyb jezdce byl příliš rychlý. Přeletěli dva další jezdci ještě rychleji, kteří před sebou hnali několik opožděných kusů.

Illyho revolvery dokázaly spolehlivě zabít až k protější skále. A Illy ve své chlapecké duši správně pochopil, že toto je boj na život a na smrt.

Objevil se čtvrtý jezdec. Illy ho očekával. Práskl levým i pravým revolverem současně. Kůň se otočil a zařičel. Jezdec vypálil do otvoru, pobízející zároveň zuřivě zvíře patami, a kulka vyrazila hlínu u Illyho nohou. Pak sletěl Mexikánův špičatý klobouk na zem a jezdec i s koněm zmizeli.

Illy pochopil, že musí mířit přesněji. A jestliže cítil ještě špetku ohledu na životy těchto darebáků, byl teď rozhodnut pálit tak, aby ani jednou neminul. A proto nemilosrdným, přesným výstřelem rozdrtil ruku, která se tiše a opatrně vsunula s revolverem do otvoru jeskyně až těsně u země. Bolestný řev mu projel až do mozku, ale se zaťatými rty a vytřeštěnými očima střežil svůj vlastní patnáctiletý život, tetelící se ve tmě černé jeskyně.

15.

Illy Parish, v jehož žilách kolovala krev pionýrů Západu, získal nebezpečím klid a jeho smysly se zbystřily. Jen v uších mu trochu zvonilo, neboť výstřely uvnitř skalní prostory zněly ohlušivě. U otvoru se válel namodralý dým, čpící stělným prachem. Vnikal Illymu do chřípí dráždivou vůní boje. Vzbuzoval spravedlivý hněv a odhodlání nedat se.

Co se vlastně venku dělo? Illy měl dojem, že je uzavřen v kleci, kolem níž se plazí hadi. Jednoho z těchto lotrů zastřelil Quinn Rackham. Druhého pak Illy. Třetího povalilo valící se stádo dobytka. Možná že se mu poštěstilo z jejich kopyt vyvážnout. Čtvrtému však Illy roztránil ruku, když se ho snažil v jeskyni odstřelit. Venku tedy ještě číhali tři nebo čtyři další, kteří byli schopni útočit. Byli skryti vlevo od otvoru jeskyně. Žádný z nich se neodvážil přeběhnout na protější stranu, prostorem, který ovládaly Illyho revolvery.

Rozhostil se klid. Jen občas pronikly do jeskyně zmatené, prudké a nesrozumitelné hlasy.

Jestlipak se Quinnu Rackhamovi podařilo zmizet? Illy na něho myslel nejenom z důvodů vlastního prospěchu. Quinn Rackham nesměl podlehnout v tomto svém životním zápase, pakliže byla ještě jaká spravedlnost na světě.

Zatím se Quinn Rackham skutečně nemusel obávat o život. Podél skalní stěny se šťastně protáhl, a když ho Mexikáni zahlédli, byl už daleko. Skočil mezi skály, vydrápal se někam vzhůru a zase se svezl dolů. A tak než se jezdci prodrali na koních mezi dobytčím k východu z rokle, mohl se jim už vysmát.

Situace byla taková: Jestliže se chlap, kterého Illy postřelil,

hýbal aspoň trochu, pak vůdce Mexikánů se nehýbal vůbec, a o nic lépe na tom nebyl druhý muž, jemuž střela projela hrdlem, takže byl na místě mrtev. Třetí sténal bolestí, ohmatávaje si nohu, rozdrčenou těžkým kopnutím pádícího býka. Muž s roztržitou rukou, z níž mu crčela krev, pobíhal podél stěny a zuřivě klel. Dva se pustili na koních za Quinnem Rackhamem, ale po chvíli zůstali stát. I když s nevolí, museli si přiznat porážku. Dva muži, kteří se rozjeli za Rackhamem, se vrátili.

"Je pryč," řekl jeden z nich španělsky. "Běžel zřejmě pro pomoc. Uděláme nejlíp, když se vrátíme soutěskou."

Současné však pochopili, že pomoc Illymu nepřijde hned tak brzy.

"Pokusme se tedy o toho muchacho."

"Jak?" hádali se.

Maltova tlupa se přece musí vrátit. Rozhodli se, že ještě chvíli setrvají na místě a postarají se o raněné.

Vypálili několik ran k otvoru. Kulky, pokud vletěly dovnitř, se neškodně odrazily od tvrdého kamení. Illy rány neopětoval, protože neměl jistý cíl. Zůstal však klidný.

Quinn Rackham spěchal bez odpočinku vpřed. Na únavu nemyslel. Po půl hodině našel opuštěného koně, který patřil Maltovu muži. Ten ležel na dně rokle s ranou nad bokem. Quinn Rackham se rozmyslel, jestli má vyskočit do sedla. Neudělal to. S koněm by musel zvolit směr podél řeky a to přinášelo nebezpečí, že by se mohl setkat s Maltovou tlupou. Nechal koně stát a vydal se na cestu s cílem najít místo, kde zanechali s Illym svoje koně včera ráno. Cesta to však byla daleká.

Tři zdraví Mexikáni nasbírali suché větve v rokli a pak rozdělali blízko vchodu do jeskyně oheň. Když oheň vzplál, přistrkovali hořící dřevo dlouhými větvemi přímo před otvor. Ale dým netáhl do jeskyně, stoupal podle stěny vzhůru a Illyho příliš nedráždil.

Sundal klobouk a nabral z louže vodu. Vyšplíchl ji na oheň, který zasyčel a pohasl. Tři muži před jeskyní pochopili, že Illyho z jeskyně nevykouří, a dostali vztek.

Radili se, křičeli a nadávali. Statečný muchacho v jeskyni byl zticha.

Opět začali bláznivě střílet, ale přitom si dávali dobrý pozor, aby se nestali terčem Illyho revolveru. Ale Illy zas jen mlčel.

Maltovi muži u Psí skály se rozhodli, že budou jednat podle svého uvážení. Na širé kamenité planině se nikdo neobjevoval. Sešli se a rozhodli se k návratu. Dva z nich vyjeli ke stádu v údolí a sedm ostatních zamířilo k soutěsce. Jestli Ernest Malt mluvil pravdu, pak se Illy Parish s Quinnem Rackhamem dostali do skal už dávno jinudy.

V tlupě zavládl zmatek a nejistota. Zmocňovala se jich rychle a mlčky. Malt by si možná věděl rady, ale nebyl tady. Pochopili, až když přijeli do rokle. Asi ve stejnou dobu nasedal Quinn Rackham, na smrt vyčerpaný namáhavou poutí, na koně. Pobídl ho ihned k rychlému běhu. Druhý kůň běžel chvíli za prvním, pak se zastavil, chvíli se díval za bláznivě letícím jezdcem a zase se vrátil.

Illy podle křiku Mexikánů vytušil, že se venku něco děje. Maltova tlupa předpokládala, že tu už Mexikáni jsou a že je muž, vyslaný napřed, uvítal. Nepředpokládala však, že je najde v tomto stavu.

"Nevykouříme ho, demonios. Je zalezlý jako myš!"

"A Quinn Rackham?"

"Ten utekl."

Vypadalo to zle. Bill Griff, podle všeho nejstarší z těch darebáků, se poškrábal na bradě.

"Pitomci," zahučel, "proč jste ho nechali utéct?"

"Teď je nás deset. Snad se nám to povede."

"Táhněte k čertu," štěkal na ně Bill Griff, "táhněte k čertu!"

Chvíli hovořili, ale Illy neslyšel, o čem se radí. Výsledek se však dostavil brzy.

Někdo se blížil k otvoru. Illy z něho nespouštěl oči a prst měl pevně přitisknut ke spoušti svého koltu. Neviditelný muž se zastavil a po chvíli zvolal:

"Halo! Je tam Illy Parish?"

Illy neodpověděl.

"Povídám, hledá se Illy Parish! Vylez ven, chlapče, došlo tady k nějakému nedorozumění. Jsme tu. My. Hoši z vašeho ranče!"

"Ukažte se tedy!" houkl Illy.

"A vy po mně střílíte."

"Předstupte s rukama nad hlavou!"

Bill Griff se ohlédl po ostatních, kteří se s otevřenými ústy tlačili za ním.

"Nic se vám nestane, Illy Parish!"

"Vystupte, ať vás vidím!"

Bill Griff sebral všechnu odvahu a stoupl si na dvacet yardů od otvoru s rukama nad hlavou. Díval se do černé jeskyně, ale nic neviděl. Illy ho však viděl velmi zřetelně.

"Jak se jmenujete?" zaznělo z jeskyně.

"Jsem Bill Griff, váš kovboj."

"A teď zase rychle zmizte, Bille. Jedna. dvě."

Chlap uskočil a oči mu blýskaly vztekem. "Nenachytil se," řekl někdo tiše.

"Pak tedy počkáme," zařval Bill Griff k jeskyni. "Jestli nám nevěříte, pošleme pro někoho, komu věříte víc než nám. Tohle je nedorozumění, hrome, copak to nechápete? Střilíte tu po lidech jako pominutý. Všecko tohle spískal Quinn Rackham, darebák. Tihle gentlemani z Mexika chtěli pomoci spravedlnosti. Chtěli zadržet Quinna Rackhama, ale pěkně to dopadlo. Slyšel jsem o vás, že jste rozumný chlapec. Ale jak vidím, tak nejste."

Illy se nezdržel zlostného úsměvu nad chlapovou výřečností.

"Jestli Quinn Rackham něco spískal," odpověděl, "pak to spískal vám. Můžete čekat, když chcete. Gentlemani z Mexika a vy jste jedna sebranka!"

"Cože? Pro všechny svaté! Paseme váš dobytek, Illy Parish."

"V kamenitých roklích, na hranicích?"

Zmlkli.

"Jsi pitomec," řekl Bill Griff raněnému muži z tlupy, který ležel celý bledý na břehu. Patnáctiletý smrad střílil líp než ty. Polez, pse!"

Muž neodpověděl. Bylo mu bídě.

Mexikáni, navztekaní svou porážkou, navrhovali nájezd na jeskyni. Projíždět kolem otvoru a pálit ustavičně dovnitř. Maltova tlupa však uvažovala, jestli by nebylo lepší zachovat si čistý štít. Hrát si na nevinátka. Ale štít už byl pošpiněn ranním útokem na Illyho a pak nešťastným postavením stáda u soutěsky. Nevěděli, co Illy už viděl na vlastní oči. A nebylo ani vyloučeno, že Quinn Rackham přivede pomoc. Aby to ďábel spral!

Když bude ten spratek mrtev, pak se dá lidem snadno nalhat, že ho má na svědomí Quinn Rackham. Quinn Rackham má na pastvinách špatnou pověst.

Všechny stopy by mohly být včas zahlazeny. Stačilo, aby se zmocnili Illyho jeskyně. Jenže Illyho jeskyně byla zatím nedobytná.

"Nájezd - kdo se nebojí!"

O nějakou kulku v mase nebylo nikdy nouze. Ale to se dalo vydržet. V prudkém pohybu by to byla opravdu jen náhoda, kdyby střela z jeskyně někoho zasáhla. Kdyby byl uvnitř Quinn Rackham, bylo by to něco jiného, protože Quinn Rackham byl střelec. Ale tenhle spratek? K smíchu!

Smích jen trochu trnul na rtech při pohledu na Mexikánovu rozdrcenou ruku.

"Muž za mužem," rozkázal Bill Griff, "a těsně kolem otvoru."

Každý at' vypálí dvakrát."

"S námi nepočítejte," řekl jeden ze zbylých Mexikánů, když viděl, že jde do tuhého.

Seřadili se podél stěny. Vytáhli bouchačky. Jejich oči sršily hněvem.

Bill Griff se ohlédl a pobídl svého koně. Koňské zadky vybočily. V nepravdělných skocích se řada sedmi jezdců pohnula a pak se tryskem rozjela.

Kmitl se stín. Zvenčí zahřměly dva blesky, jeden zevnitř. Kmitl se druhý stín a třetí. Každý vyslal oheň a uviděl oheň proti sobě. Na Illyho rameno se sesypalo střelami vyražené kamení. Štěpina odstřelené žuly ho zranila do tváře. Dým vytvořil clonu, rozráženou žlutými záblesky výstřelů, nepravdělně a rychle se rozsvěčujícími za ohlušujícího třesku ran. Pátý stín. Illy střílel obouručně, bez míření, neboť na to mu nezbyval čas.

Pálil jen do otvoru. A pátý stín se převrhl, šestý vzepjal koně. Nevystřelil, protože se musel vyhnout nahromaděným tělům koní před sebou. Motal se před otvorem a stal se snadným terčem Illyho revolveru. Sedmý stín strhl svého koně a divoce se vracel. Illy stiskl spoušť, pak druhou. Oba kolty byly prázdné.

Jeden vsunul do pouzdra na boku, druhý za košili. Pálil ho tam jako rozžhavená ocel. Z třetího revolveru však už vystřelit nemusel, protože jezdec zmizel.

Palbu a rámus vystřídalo ticho. Před otvorem vyčnívala nehybná lidská noha. Illy si setřel krev, která mu tenkou stružkou stékala po tváři.

Uvědomil si, že musí zbraně znovu nabít.

Dva tři náboje mu upadly na zem. Noha, trčící před otvorem, zmizela, neboť někdo bezvládné tělo odtáhl. Illy byl rád, že se na ni nemusí dívat.

Zmocnila se ho únava a toužil si sednout. Ustoupit do tmy a ztratit se v ní. Ale musel zůstat a vytrvat.

Ticho netrvalo dlouho. Ozvaly se zuřivé hlasy.

"Pryč!" řval Bill Griff vztekle, "ten prokletý parchant je tam jak v pevnosti!"

"Třeba tam leží, třeba taky něco slízl."

Illy neležel, ani nic neslízl. Stál ztěžka, ale stál. Aby je o tom přesvědčil, vypálil.

"Joe a Martin to koupili. Mají dost."

Tři Mexikáni na neklidných koních stáli na protější straně. Bill Griff na ně zavolal, aby přijeli. Ale jim se do ničeho nechtělo. V jeskyni nebyl, jak se jim zdálo patnáctiletý kluk, ale sám čert.

Ale nakonec přece jen přijeli, aniž Illy po nich vypálil. Už měl dost pohledu na lidi, kteří se střemhlav káceli ze sedel.

S Billem Griffem v čele se tlupa řtila dolů soutěskou, k hranicím. Zběsile prchala. Čas letěl. Slunce se už sklánělo k obzoru. Než by Illy Parish vystřelil všechny náboje, nebo vyčerpáním zemdlel, přišla by jistě pomoc z pastvin, přivolaná Quinnem Rackhamem.

Illy však i nadále stál ve střehu s třemi nabitými revolvéry, protože přesně nevěděl, co se venku děje, a byl nedůvěřivý i k těm několika slovům, která zaslechl.

Vrokli někdo bolestně sténal. Úpění doléhalo do jeskyně nesnesitelnou ozvěnou. A Illy sám byl na konci sil.

Usedl na mokrou zem. Díval se ven, opíraje těžké kolty o kolena. Hlava mu třeštila.

Ale pak sténající muž umkl a dva nebo tři kusy dobytka se vrátily. Illy uviděl tele, které vstoupilo předními nohama do řeky, zvedlo hlavu a dlouze bučelo.

To, aniž věděl proč, mu vrátilo rovnováhu pobouřených smyslů.

Když Quinn Rackham ujel polovinu vzdálenosti dělicí ho od Psí skály, padla na kraj tma.

Quinn Rackham se však nezastavil, aby si odpočinul.

Záhy ho zahalil soumrak a na nebi se rozzářily první hvězdy.

Rychlé nárazy koňských kopyt zvonily o kamenitou půdu planiny.

Quinn Rackham ujel zpáteční cestu za mnohem kratší dobu, než kterou potřeboval s Illym k cestě do skal.

Kůň vydržel běžet celou noc. Quinn Rackham byl zkušený jezdec, a proto volil nejvýhodnější tempo. Psí skálu minul po půlnoci. Pak zahrnul velkým obloukem doleva, a jakmile se objevil první šerý přisvit dne, zmínil jízdu.

Tady už začínaly pastviny, i když jejich tráva byla ještě chudá. Zatím však koldokola vládlo hluboké ticho a beznadějná samota. Dálky se ještě halily v černavé závoje ustupující noci. Rozervané vrcholky skal, jimž vévodila Psí skála, čněly do stále ještě studené tmy.

Quinn Rackham sestoupil z koně a přiložil ucho k zemi. Neslyšel nic. Poprvé ve svém životě pocítil úzkost. Měl strach o Illyho život a vyčítal si jeho zoufalou situaci.

Napadlo ho, s kým by se mohl setkat. Leda jen s několika pastevcí, hlídajícími roztroušená stáda. Možná však, že se po Illyho stopách už vydala výprava. Nebylo vyloučeno, že ji vedl sám Ernest Malt. A co šerif a jeho vyhláška? Na ranči jistě nepochybovali o tom, že zamířil ke skalám.

Výprava tu tedy už možná někde byla, jestliže už ovšem nevjela do skal, zatímco Quinn Rackham odbočil a jel značnou oklikou k ranči. Podél řeky se nedalo do skal vyjet. Nedaleko Psí skály to bylo možno jen třemi vchody, které až donedávna střežili Maltovi lidé. Quinn Rackham se octl v trapných rozpacích. Zdlouhavé pátrání výpravy ve skalách by mohlo zavinit Illyho zkázu. Nebylo ani vyloučeno střetnutí s tlupou Maltových zlodějů, kteří se bůhví kde potloukali. Ze všech úvah byla jen jedna jediná logická a správná, totiž že Illymu je třeba co nejrychleji pomoci. Co kdyby ty lotry napadlo zavalit otvor do jeskyně kamením? Nejlepší by tedy bylo, kdyby uvědomil pastviny o tom, co se děje ve skalách, neboť na vidinu výpravy se nemohl spoléhat. A tak se Quinn Rackham znovu rozjel.

Kůň, přece jen už poněkud vyčerpaný, znovu napjal svaly. Den svítal. Výhled se prohluboval a rozšiřoval. K posledním stádům už jistě nebylo daleko.

Před východem slunce spatřil Quinn Rackham na obzoru tmavou, přelévající se skvrnu. Bylo to stádo a pět hochů jezdilo kolem a hnalo stádo za ranního chladu na čerstvější, nespasenou travu.

Quinn Rackham se k nim pustil přímým cvałem.

Spatřili ho. Přestali si všimnout stáda a všechnu pozornost věnovali jemu. Volal už zdálky a mával rukou. Jistě ho spatřili. Prudce k nim dojel, svíraje boky koně jenom koleny. Paže měl vztyčeny vysoko nad hlavu. Jakmile ho poznali, zvedlo se proti němu pět revolverů.

Ale bylo to zvláštní: Quinn Rackham, d'ábel s rukama nad hlavou! Ale nikoho z těch pěti ani ve snu nenapadlo, že by bylo pouzdro Rackhamova revolveru prázdné, a Quinn Rackham se s tím nechlubil.

"Potřebuju pomoc!" vykřikl, než se vzpamatovali, "pro Illyho Parishe!"

Opravdu to vypadalo tak, že nemá chuť se s nikým střílet. Taký dlouhá a namáhavá jízda na něm zanechala znatelné stopy.

"Co je s Illym Parishem?"

"Brání se Maltově zlodějské tlupě. Bojuje o život. Copak je vás tu opravdu tak zatraceně málo?"

Podívali se na sebe.

"Je nás pět," zahučel jeden z nich.

"Potřebuju dvacet mužů."

"Co mluvíte o Maltově zlodějské tlupě?" Nedůvěřivě se mračili, ale několik Rackhamových slov, naplněných opravdovostí, jim

nastínalo skutečnost.

"Vy jste unesl Illyho Parishe z ranče, Rackhame ..."

"Ne," odvětil prudce, "jenom jsem ho vyzval, aby se o Maltově lumpárně přesvědčil na vlastní oči. Hrome, copak zůstane celý kraj věčně slepý?"

Řekli mu, aniž se stále ještě zbavili nedůvěry, že tudy projelo třicet jezdců pod vedením Bena Rumseye. Poptávali se. Toto stádo střežilo původně devět hochů. Ben Rumsey vzal s sebou čtyři na západ.

"Na západ," řekl Quinn Rackham, "ale to je právě na opačnou stranu."

"Dostihněte je. Byli tu před třemi hodinami."

Rackhamovi sklesly ruce.

"S tímhle koněm? Půjčte mi čerstvého a odpočatého."

Váhali.

"Říkám vám pravdu," dodal naléhavě, "nevěříte-li mi, pojedťte někdo se mnou. Ale když mi ihned nevyhovíte, koně si vystřelím!"

Tomu uvěřili. Quinn Rackham přelétl očima jejich koně.

"Sestupte." ukázal na jednoho. "Ano, vy!" Označený kovboj mrzutě uposlechl.

"Kdo jede se mnou?"

"Nikdo," odvětil jeden a zadržel ostatní pohybem ruky. "Jestli mluvíte pravdu, pak vás nemusí nikdo hlídat. Jestli pravdu nemluvíte, zbavil byste se brzy nepohodlného strážce"

Quinn Rackham popojel s koněm a pak skočil ze sedla do sedla.

"Tím směrem?" zeptal se pak a mávl rukou.

"Ano."

Vyrazil. Nebyl to však tak znamenitý kůň jako ten, na němž přijel. Ale byl čerstvý a jevil chuť do běhu.

Quinn Rackham mu dodal ještě víc chuti. Po půl hodině se opět přiblížil ke skalám, ale Psi skála už dávno zmizela vzadu. Místy jel trávou, místy po holé půdě. Ben Rumseyova výprava se vzdalovala opačným směrem. Protože neměla určitého vodítka, musela hádat a hádala špatně.

Quinn Rackham je dohonil za půldruhé hodiny.

Opakoval svůj způsob u honáků: křičel a mával rukama. Jenomže teď místo pěti revolverů mu zamířilo na srdce třicet, nehledě na několik pušek.

Ben Rumsey k němu popojel.

"Ať nikdo nestřelí, Bene!" řekl Rackham. Rumsey mlčel.

"Slyšíte? Ať nikdo nestřelí. Nesu důležité zprávy!"

Všichni obrátili koně k němu. Quinn Rackham měl ruce nahoře.

"Zprávy o Illy Parishovi?"

"Ano," přisvědčil a začal chvatně ličit situaci.

"Jedete špatně. Musíte vjet do skal u Psa a dát se vlevo k řece.

Podle řeky je tam asi šest hodin volné jízdy. Tři, když si pospíšíte. Ke Psi skále dojedem za čtyři hodiny, pojedeme-li přímo. Celkem tedy sedm hodin. Od této chvíle musí tedy Illy Parish vydržet ještě sedm hodin!"

"Dobrá," řekl Ben Rumsey.

"Jakmile narazíme na stádo před roklí."

"Nechte ruce nahoře, k čertu!"

"Proč?"

"Nechte ruce nahoře," Ben Rumsey mřil velkým revolverem, "hej, MacGille a Smithe! Vemte si na starost tohoto chlapíka!"

Dva jezdci se poslušně protlačili ostatními. Jak projížděli kolem Bena Rumseye, převyšovali ho o celou hlavu.

"Blázníte, Bene?" zvolal Quinn Rackham hněvivě, snaže se přimět koně, aby couvl.

"Jestli blázním," odvětil Ben Rumsey, "pak vy jste bláznil dřív. Konečně si vyrovnáme účty, Rackhame! O spravedlnost nemějte obavy. Nebojte se ho, hoši. Kde máte revolver, Rackhame?"

"Nechal jsem ho Illymu."

"Měl jste nechat celého Illyho na ranči. Tohle vám neodpustím.

Vždyť je to ještě kluk, blázne jeden. Co vás napadlo tahat ho s sebou za zloději stád?"

Stařík byl rozzlobený.

"Za mnou," zvolal Rumsey, "trefíme tam i bez vás, Rackhame. MacGille, dobře mi na něho dávejte pozor. Šetřte kulkami a nezabíjejte ho. Jen mi ho dobře opatrujte. Spoutejte ho lasem."

Na třicet jezdců přeletělo kolem Rackhama. MacGill, chlap jako hora, svíral levicí uzdu Rackhamova koně a v pravici držel těžký kolt, jímž mířil Rackhamovi na prsa. Druhý chlapík, o nic menší, se podezřele šklebil.

Quinn Rackham jen s pokřiveným úsměvem pokrčil rameny.

"MacGille," řekl po chvíli, "pamatuju se na vás."

Jezdci mizeli v oblacích prachu.

"Odepni laso," zavrčel MacGill.

"K čemu to?" řekl druhý.

MacGill neodpověděl. Vzal od Smitha laso a zasunul revolver do pouzdra. Uměl rovněž pohotově střílet a navíc obávaný Quinn Rackham byl neozbrojen.

"Hoši," řekl Quinn Rackham, "mějte rozum. Když mě svážete a odvedete pryč, moc špatně mi posloužíte. Radši se pomodlete za Illyho."

MacGill však jen mlčky skládal laso a Smith se pořád šklebil.

"Zavedl jste mladého Parishe do kaše, Rackhame, a zbaběle jste ho v ní nechal."

"Pitomče," utrl se Rackham, obrátiv se opět k MacGillovi, "a vy, starý kamaráde, nestrašte s tím hloupým provazem. Chci se vrátit do skal."

"Půjdete však na ranč," zahučel MacGill.

"Pro dnešek tam nemám co pohledávat. Dobrák Ben by mohl ve skalách leccos poplést. Byla to od něho hloupost, že mě nevzal s sebou."

Lehce stiskl boky svého koně a kůň zvolna vykročil.

"Stůjte, Rackhame. Špacírování máte zakázané."

Přiměli koně ke kroku a jeli těsně vedle něj.

Quinn Rackham se zastavil u okraje mělkého dolíku. "Kromě toho," pokračoval, "mě přece nechcete hodit svázaného před správce Malta? To bych opravdu viděl nerad. Kde je vůbec teď Malt?"

"Spatřili ho na pastvinách. Možná taky, že je doma, kdoví? Dejte sem pracky, Rackhame!"

"Okamžik. Jedem my tři ke skalám, nebo na ranč?"

"Na ranč. Je to rozkaz Bena Rumseye."

"Ben Rumsey vám nemá co poroučet."

"No, nemá, ale o to se nestarejte."

"Ernest Malt je váš správce a jedině ten vám může poručit. Co když vám rozkáže, abyste mě s ním nechali o samotě?"

"Nežvaňte hlouposti."

"Vidím," řekl Quinn Rackham starostlivě, "že opravdu nemohu vyhovět vašemu srdečnému pozvání."

A v témž okamžiku srazil prudkou ranou obrovitého MacGilla ze sedla do dolíku. MacGill zařval, dopadnuv na hlavu, a Smith vytrhl revolver. Rackhamův kůň udělal prudký skok. Smith nevystřelil, neboť Rackham ho popadl za botu a vyhodil ho ze sedla. Vzápětí vyrazil Quinn Rackham vzniklou mezerou mezi koňmi a z dolíku za ním šlehl naprázdno rána.

Když se Smith převalil do přijatelnější polohy a MacGill vyskočil rychle z dolíku, sahaje po uzdě vzpínajícího se koně, ujížděl už Quinn Rackham v bezpečné vzdálenosti. Oba naskočili na koně a vyrazili za ním.

Rackham letěl podél skal. Jen málokdy se ohlédl. Náskok, který získal, si stále udržoval. Zvětšil se jen nepatrně, když oba muže za ním napadlo střílet. Ale po několika ranách toho nechali, protože jejich střelba se mýjela letícího cíle a jen je to zdržovalo v jízdě.

Avšak toho rána projížděl ještě krajinou Shepherd, který až

dosud marně hledal Malta. Ernest Malt se objevil tu a tam a zprávy, které o sobě zanechával u jednotlivých skupin pastevců, určitě lhaly. Shepherd netušil, co se děje. Jen pochopil to, že Ernest Malt hraje po pastvinách šalebnou hru a že mu bude jen na prospěch, když se doví o řečech paní Rackhamové, z nichž Jimu Deveyovi vstávaly sporé vlasy na hlavě.

Shepherd tedy uviděl jezdce, ženoucího bláznivě koně podél skal. Spatřil i dva jiné jezdce, kteří se bezpochyby snažili onoho prvního jezdce dohnat. Shepherd se díval na ně kolmo k jejich směru. Kdo jiný by to takhle přechal po planině než Quinn Rackham?

Shepherd bodl koně do slabin, ale tu ho již spatřil Quinn Rackham.

Zabočil znatelně vlevo, těsněji ke skalám, ale jeho manévr Shepherdovi neušel. Tak jak Shepherd jel, byl by určitě vjel Rackhamovi do cesty. Quinn Rackham před ním uhýbal a snažil se včas dostat za místo předpokládaného setkání. Jak však Shepherd Quinna Rackhama znal, nepamatoval se, že by si Quinn Rackham za podobných okolností uvolňoval cestu jinak než revolverem. Co to tedy znamenalo?

Quinn Rackham štl koně k nejvyššímu výkonu. Taky Shepherd, který byl navztekaný nad svým dosavadním bezútešným blouděním, popoháněl koně v sebevražedném tempu. MacGill a Smith, oba jezdci těžké váhy, vypadli poněkud ze hry. Hlavní zřetel upínal Quinn Rackham na křížování své dráhy s drahou Shepherdovou, které už poznal.

Ještě víc uhnul ke skalám. Dál už to však nešlo. Terén se tady bortil a lámal. Psi skála čněla vpředu k nebi.

Quinn Rackham proletěl dřív. Shepherd křížoval jeho dráhu prudkým letem deset yardů za ním. Napřáhl ruku s revolverem a vystřelil. Quinn Rackham, zasažen ze strany, se nahnul v sedle doleva a bezděčně strhl uzdu, takže kůň klopýtl.

Shepherd vypálil podruhé. Jeho kůň však byl už příliš daleko, takže se Shepherd nemohl v sedle dostatečně otočit. Přitáhl uzdu, kůň se postavil na zadní nohy a otáčel se na místě. Zatím Quinn Rackham, který se udržel v sedle, zvíře vyrovnal a pokračoval v jízdě. Shepherd vystřelil ještě dvakrát. Pak se kolem něj přehnali MacGill a Smith.

"Dostal ji!" zařval na ně Shepherd.

Viděli to, ale všichni se tímto setkáním trochu zdrželi. Jejich koně tancovali kolem sebe a trvalo chvíli, než opět vystřelili daným směrem. Quinn Rackham jel před nimi a lehce v sedle vrávorál.

"Dostal ji!" zuřil Shepherd, "co nevidět sletí z koně!"

Ted' už jel v čele skupinky. Řval a neustále střílel z revolveru.

Quinn Rackham ji opravdu dostal. Pod levé rameno, když mu kulka, vypálená šikmo zezadu, projela masem. Ale jel stále dál. Jel s pocitem, že je nabodnut na ostrý kůl.

"Nemá revolver?" křičel Shepherd radostně, "opravdu nemá revolver? To je tedy znamenité!"

MacGill na něho něco křičel, ale Shepherd si toho nevšímal. Pomalu, ale jistě doháněl Rackhama. Quinn Rackham vletěl mezi balvany. V zádech cítil jistou smrt.

Ještě dokázal vyštvat koně po ohromném, šikmém balvanu, který však končil náhle nad hlubinou. Shepherd vyjel na útes za ním, třebaže mu bylo jasné, že snad jen slepec by se tam vydrápal, neboť odtamtud nebylo úniku.

Shepherd se ohlédl. MacGill a Smith se měli každým okamžikem vynořit. Tu vypálil dvě vzteklé rány. Ale Quinn Rackham už vteřinu předtím spadl z koně.

"S Quinnem Rackhamem je konec," řekl Shepherd, když za ním dojeli oba jezdci.

"Protože by bylo do nebe volající tahat paní Rackhamovou do věznice," řekl šerif Jim Devey na Parishově ranči, "a kromě toho je její výpověď velmi závažná, zůstane tady."

"Vaše moudrost je obdivuhodná," odpověděl Mr. Stubbley, který měl strach, že taky jeho pošlou do vězení.

Protože tu nebyl nikdo jiný, zdál se být Jim Devey nejdůležitější osobou.

"Poslyšte, šerife," oslovil ho Nat Murphy, "Stepherd zmizel."

"Stepherd? No a co na tom?"

"On je správcovým důvěrníkem. Správce odjel sám a Stepherd taky odjel sám. Ti dva, podle toho, co říkala paní Rackhamová ..."

"Přísně to vyšetřím," řekl Jim Devey důležitě, "do toho se mi neplet'te, Murphy."

Paní Rackhamovou bylo vidět málo. Když se jí někdo právě na něco nezeptal, pak o sobě neřekla ani slovo.

A tu se náhle objevil Ernest Malt. Černý a unavený.

"Sám ďábel ví, kam toho chlapce zatáhl," nadával. "Jel jsem marně. Myslím, že ani Ben nic nedokáže."

"Chtěl bych vám něco říct, Malte," obrátil se na správce šerif.

Ernest Malt se na něho úkosem podíval, ale uposlechl.

"Co říkáte tomu, co tu mluvila ta babka?"

"Co bych tomu říkal," odsekl Malt. "Jste osel, Jime."

Jim Devey se neurazil. Jen se poškrábal za uchem.

"Nemusíte mi hned nadávat, Malte. Můj úřad mi velí, abych se vás zeptal. Víte přece, že si vás jinak moc vážím."

"Jděte k čertu s tím vaším úřadem, který vám něco velí, Jime!"

To, co tu plácáte, vám velí jen ten váš vyschlý mozek!"

Ernest Malt plál zlostí, jejíž důvod Jim Devey neznal.

"Nezlobte se, Malte, ale Stepherd, váš přítel ..."

"Jak může být pasák krav mým přítelem?"

"Tak tedy není vaším přítelem, je něčím jiným, ale Stepherd odjel. Prý za vámi, aby vám řekl, co tu povídala matka Quinna Rackhama. Aby vás jako varoval, víme?"

"Kdo to tvrdí?"

"Nekřičte, prosím vás. Nikdo to netvrdí. Ale Nat Murphy se domnívá."

"Zavolejte Murphyho!" Ale pak sám rázně vykročil ze dveří a Jim Devey, krotký jak jehně, vyšel za ním.

"Murphy!"

"Co je?" zeptal se Murphy mrzutě.

"Co jste to nazval šerifovi do uší, hlupáku?"

"Kdo?"

"Vy!"

"No ..." vytácel se Murphy, "pořád jsme si něco povídali, to je pravda."

"O mně?"

"To taky."

"O Stepherdovi?"

"O Stepherdovi taky. Ví, co vás mrzí, ale řekněte nám sám, Malte, kam Stepherd jel tak spěšně, a bude to."

Správce Malt nepokládal za svou povinnost vědět, kam si jezdí lidé z ranče, když mají volno.

"Řeknu vám něco jiného, Murphy. Drby a klepy tu netrpím. Proto si sbalte svých pět švestek a zmizte. Večer vás tu už nechci vidět. Jste propuštěni!"

Jenže Nat Murphy se rozhodl, že se nedá.

"Poslouchejte," řekl, "já jsem člověk spravedlivý, i když vy umíte líp střílet a jste chytřejší. Když šlo o to chytit Quinna Rackhama, nechal jsem si od něho prostřelit zánovní klobouk a zanedlouho nato jsem vás poslal Rackhamovi na krk. Teď se karta trochu obrací, jenomže já zůstávám spravedlivý. Matka Rackhamová je už stará osoba a takové osoby si už těžko lži vymýšlejí."

"Jakže?" zasyčel Ernest Malt.

"Z ranče se nehnu," pokračoval Nat Murphy. "Neumíte tu zavést

pořádek, šerife? Podle mého hloupého rozumu by se měla i ta vyhláška odvolat. Jestli je Quinn Rackham proti vám v právu, musíte mu dát možnost, aby to řekl otevřeně a veřejně. Já neříkám, že jste lotr. Ale jste-li, ukáže se to brzy."

Ernest Malt se otočil. Na tohohle chlapíka měl vždycky dost času. Situace nevypadala nijak zle. Malt především spoléhal na úspěch své tlupy u Psi skály, zatímco sám byl na hony daleko.

"Chci si promluvit s tou bábou!" rozkázal.

Matka Rackhamová klidně opakovala to, co už řekla předtím. Jim Devey byl jak na trní. Ale Ernest Malt se nerozčiloval. Zatímco se tady víceméně hloupě klábosilo, děly se daleko odtud věci, které správcovo postavení upevňovaly.

"Jste zaslepena mateřskou láskou," odsekl Malt, "a proto nevidíte, že váš syn je obyčejný darebák. Kdybyste se smířila se skutečností, udělala byste líp. Takhle vás konečný důkaz zabije."

"Konečný důkaz," odvětila, "zabije vás."

Tvrzení paní Rackhamové, že Illy odešel s jejím synem dobrovolně, se skoro všeobecně věřilo. Ze všech stran se hučelo do Jima Švestky, že Quinn Rackham nenávidí Ernesta Malta, a ne Illyho Parishe, a tak se chvílemi až zdálo, že Jim Švestka nadřazuje správci Maltovi, i když se zapřisahal, že chce zjednat pořádek a dát průchod spravedlnosti.

"Uvidíme," zahrozil Ernest Malt, "jak věci dopadnou, jestli se ten darebák dostaví za týden do Buildingu, jak tvrdí."

V duši však tajně doufal, že se Quinn Rackham nedostaví. Na ranč nedošly žádné kladné zprávy. Ernest Malt se nevzdaloval z ranče, neboť by musel vysvětlit, kam má namířeno. Až teprve příjezd Stepherda, kterého doprovázeli MacGill a Smith, vyvolal velký shon.

"Quinn Rackham je mrtev!" volal Stepherd, jako by se zbláznil.

"Zastřelil jsem ho. Kde je šerif? Dostanu dvě stě dolarů!"

Bleskurychle se rozletivší zpráva dolehla i k uchu paní Rackhamové, která právě něco kutila v kuchyni. Upustila z rukou nádobu a strnule zůstala stát. Chtěli jí pomoci, ale sama po chvíli vyšla ven, mezi hlučící muže.

MacGill se podrážděně hádal. "Zadržel ho Ben Rumsey spolu s námi. Stepherd je hlupák!"

"Já ..." vrčel Stepherd, "já ho dostal, když těm pitomcům upláchl. Prostřelil jsem mu hřbet. Dolarý jsou moje!"

Paní Rackhamová se protlačovala zástupem. Ustupovali s jakousi úctou před její drobnou, suchou postavou.

MacGill se díval zavile do Stepherdových očí. Hádali se už cestou na ranč. Teď hrozilo nebezpečí, že jejich hádka vyvrcholí. Ale oba zmlkli, když se objevila stará žena.

"Quinn Rackham je mrtev?" zašeptala.

"Ano," odvětil Stepherd a zpitvořil svou surovou tvář.

Zdálo se, že se paní Rackhamová zhroutí, ale nestalo se tak.

"Kdo ho zabil?"

"Paní Rackhamová," řekl Stepherd náhle v rozpacích.

"Ptám se, kdo ho zabil?"

"Kdo? Já! Ale bylo by mi milejší, kdybyste se na to zeptala tady MacGilla nebo Smitha."

Paní Rackhamová se domnívala, že hrubský Stepherd je kovboj jako každý jiný. V podstatě to byla práce Ernesta Malta, ale Malt tu nebyl a marně se po něm rozhlížela.

"Jak se to stalo?" zeptala se pevným hlasem.

Muži kolem mlčeli, když to Stepherd vykládal. Jejich zraky se neupíraly na něho, ale na staříckou matku, která obdivuhodně zachovávala klid. MacGill Stepherdovu zprávu doplnil. Tvrdil, že Stepherd se unáhlil. Ben Rumsey nakázal, aby Quinna Rackhama nezabíjeli. Byli by to dokázali právě tak dobře jako Stepherd, který teď požaduje dvě stě dolarů.

"Spadl na konec do tůně, protože už nevěděl, kam jede. Dívali jsme se, jestli se ještě vynoří, ale zůstal už tam, matko

Rackhamová. Smiřte se s tím. Jaký život, takový konec."

Stála a mlčela.

"Kde je ta tůň?" zeptal se Nat Murphy.

MacGill mu popsal místo a Nat Murphy se rozpomněl.

"Znám to místo," přikývl, "odamtud ho ale sotva už vylovíme, paní Rackhamová. Jsou tam víry a voda běží spodem. Už dávno ho odplavila po řece."

Rozestoupili se a paní Rackhamová se beze slova otočila k odchodu. MacGill a Shepherd se znovu pustili do hádky a Jim Devey poletoval mezi nimi. Utišilo se to, teprve když Ernest Malt vzkázal pro Shepherd. Ale i pak měli MacGill se Smithem co vyprávět. O Benu Rumseyovi a jeho lidech, kteří spěchali na pomoc Illymu, který bojoval s jakousi mexickou tlupou lupičů.

Matky Rackhamové, když kráčela zpátky k domu, si v přívalu těchto novinek nepovšiml nikdo kromě Mr. Stubleye, vyjeveného jako sova, která se probudí v pravé poledne.

"Paní Rackhamová," řekl rozčileně, když ji uchopil za paži, "váš nešťastný syn."

Paní Rackhamová k němu vzhledla stařeckýma očima. Mr. Stubley se až zachvěl pod jejím bolestným pohledem.

"Pojďte sem, pane Stubleyi," řekla tiše.

"Nepotřebujete nějaké kapky na posílení srdce, paní Rackhamová?"

"Ne," odvětila. "Buďte zticha. Quinn není mrtev."

Patrně se zbláznila. Ohlížela se, jestli nikdo neposlouchá.

"Děj se vůle Páně," zabrebtal Mr. Stubley, neboť se domníval, že takováto řeč jí přijde vhod.

"Vůle Páně se děje," odvětila, "přes všechnu zlobu, nenávist a úklady. Quinn není mrtev."

Quinn Rackham měl ve skalách skrýš. Jeho matka se dobře pamatovala, že o tom mluvil. Voda tu skrýš maskovala. Stačilo vrhnout se střemhlav dolů a vír všechno odnesl na druhou stranu. Tak to Quinn říkal. Tam, kde podle Shepherdovy domněnky našel smrt, našel ve skutečnosti záchranu.

A matka Rackhamová o tom byla pevně přesvědčena.

18.

Teprve dál na jih tvořila řeka hluboké kaňony. Při okraji pohoří byla jen prudkým tokem, většinou mělkým, jen s málo tůňemi, jež vznikly tam, kde naplnila prostor mezi skalami, nebo kde narazila na nepropustnou překážku. Proto se její směr bizarně obracel. Vyvěrala daleko, vyšla ze skal a nalezla podle nich cestu k jihu. Tam někde kdysi lidé navrtali její koryto a svedli část vod potokem až k Parishovu ranči. Odtud pak velkým obloukem k dřevěnému městu Buildingu a dále svažující se půdou opět k řece. Tento potok byl krví pastvin. Do té doby se pastvinám říkalo step.

Stalo se, že řeka naplnila nehlubokou prohlubeň, a vymílajíc ustavičnými nárazy slabou skálu na její jedné straně, posléze ji protrhla a část vody se od té chvíle hrnula ponořenou branou za skálu. Za skálou si našla cestu středem malinkého údolíčka, do něhož vtékala jako z děravé nádoby. Když pak proběhla několik desítek yardů, dostala se ven mnoha úzkými, zohýbanými skulinami a klikatě se vrátila k mateřskému toku.

Kdysi vyjel Quinn Rackham z nějaké příčiny, nebo náhodou, na rozlehlý, hladký balvan a jeho kůň sklouzl. Zřít se i s jezdcem do volně se točícího víru, dva yardy pod okrajem balvanu, a hloubka ho stáhla. Ve víru se dvakrát obrátil a byl bez úrazu vyvržen do kotlinky, ze všech stran uzavřené. Voda sem naplavila prst a na prsti se ujala bujná tráva. Od vody, tekoucí podél, se zdvihaly znenáhla svahy několik yardů vysoké. V čele stála příkrá skalní stěna, z níž vyvěral mohutný sloup vody. Naproti se černaly nahromaděné balvany, nebo snad rozpukaná hornina, kudy voda unikala.

Quinn Rackham, který se už smířil se svým koncem, vylezl z vody

a vystoupil po bočním svahu. Když stanul nahoře jako na hřebenu hradeb, spatřil pod sebou hladkou stěnu, příkřejší než kterákoli střecha, ale našťastí nízkou. Vrátil se pro koně vyvedl ho na hřeben a přiměl ho k sestupu. Kůň sjel jako po skluzavce. Quinn Rackham pak sjel za ním.

Všechno si ze všech stran prohlédl a seznal, že celek je jakýmsi nízkým, podlouhlým kuzelem, jehož hrot je uražen a vyvrtán. Zvenčí se do kužele nebylo možno dostat pro sráznost stěn, zvláště když náhodný poutník k tomu nebyl patřičně vyzbrojen. Rovněž bylo nesmyslné chtít se tam vyšplhat. Ale Quinn Rackham to považoval za znamenitou skrýš a odvážil se dalšího skoku s koněm z balvanu a cesty pod hladinou, aby se o tom přesvědčil. Dopadlo to tak jako poprvé, jen kůň se lehce poranil na noze.

Quinn Rackham později navštěvoval toto místo podle potřeby a pouze jednou zjara, když sněhy vysoko v horách roztály a řeka se rozvodnila, se mu utopil kůň a sám jen taktak vyvázl životem.

Ted' tu ležel ve vysoké trávě, na kost promočený a se zavřenýma očima. Kůň zůstal na balvanu venku a Shepherd s MacGillem a Smithem ho odvedli.

Quinna Rackhama mučivě roztřásl chvějivý chlad. Neodvažoval se otevřít oči, neboť všechno se s ním bláznivě točilo, až chvílemi pozbýval vědomí. Hukot dopadající vody, který ho jindy uklidňoval, pronikal mu do uší jako strašlivý rachot hromu. Měl dojem, že toto burácení nevydrží a že se zblázní. Jak ležel, vysoké slunce mu vysušovalo rychle vodu z šatů, ale zimomřivé chvění, které se zmocnilo celého jeho těla, nepolevovalo. Levá paže mu zmrtvěla, kulka pod lopatkou bodala a pálila. Když ho přepadl záchvat kašle, objevila se mu na rtech krev.

Milosrdná mdloba obestřela konečně jeho smysly, které zaznamenávaly spíše nesnesitelnou trýzeň než skutečnou bolest. Quinn Rackham nevěděl, jak dlouho to trvalo. Prudká bolest ho přivedla k vědomí. Pozvedl hlavu. Zrak se mu zkálil a zkresloval okolí. Voda se valila u jeho boku. Quinn Rackham jí viděl tisíckrát víc, než jí skutečně bylo. Znovu pozbyl vědomí a znovu se probudil. Pohlédl na svou bezvládnou levici. Otékala až k zápěstí a v rameni i v lokti mu klouby znehýbněly. Když se pokusil rukou hnout, pocítil krutou bolest a před očima se mu zatmělo. A tak střídavě při smyslech a v hluboké mdlobě nedovedl už rozeznat, má-li tmu jen v očích, anebo zda se už snesla noc.

Jednu chvíli namáhavě natáhl pravici, aby nabral trochu vody a svažil si vyprahlé rty. Taky se pokusil zchladit si ránu vodou, ale vyčerpal se tím tak, že znovu upadl do mdlob. Pokaždé když ztrácel vědomí, domníval se, že přichází smrt. Ale pak se opět probudil s olověnou tíhou v celém těle a znovu zakoušel nekonečné chvíle krutých bolestí. V jedné takové chvíli, kdy se jeho smysly potácely mezi vědomím a mdlobou, ucítil na čele podivný dotek.

"Kdo je tu?" vypravil ze sebe s námahou.

Byl to Nat Murphy.

"Dneska byste mi nedokázal prostřelit můj zánovní klobouk, co?" halekal Murphy. "No, ale zaplat' pámbu, že se ještě aspoň hýbáte." Popadl Quinna Rackhama a odtáhl ho stranou. Konečně ho Quinn Rackham poznal a trhaně vyslovil jeho jméno.

"Ted' se vám uleví," řekl Nat Murphy, z něhož crčela voda, "tady se opřete ramenem. Tak. Můžete dýchat?"

"Můžu," vydechl Quinn s námahou.

"Tady máte trochu kořalky. Polkněte doušek. Umřete tady v té díře, nebo neumřete, co?"

Quinn Rackham znovu zavřel oči. Chladivý obklad a doušek pálenky mu udělaly dobře. Cítil se nesmírně unavený a slabý, ale tělo se mu už tak bláznivě nehoupalo mezi nebem a zemí.

"Jste těžší o ten kus olova," řekl Nat Murphy. "Rána se zavřela. Otevřte ústa."

Každý tep oslabeného srdce vysílal Quinnu Rackhamovi do úst

trochu čerstvé, pěnlivé krve z poraněných plíc.

"Tak," hekal s námahou, "jak jste se sem dostal?"

"Jako vy. Tak jako vy. Dírou pod vodou. Ale nevím, jestli jsem vám něco platný. Ten zatracený Shepherd. Co?" naklonil se k jeho uchu, "co říkáte? .Revolver? Jděte k čertu! Nač potřebujete revolver?" Znovu mu dal napít kořalky.

"Ale že vás dostal, co? Shepherd vyprávěl, kde jste zmizel. Prý jste své matce vykládal něco o své skrýši. Vzpomněla si na to. Nikdo neví, že tu jsem, kromě jí a toho obrýleného Stubleye. Svázal jsem dvě lasa a zaklesl jsem je za kámen. Držel jsem se jich a vlezl jsem do vody."

Opřel Rackhama tak, aby se mu lépe sedělo. Snažil se porozumět slůvku, které přecházelo přes Rackhamovy rty.

"Illy? Illy je doma, aspoň doufám. Potkal jsem celou výpravu i s Benem, když se vraceli. Nic jsem jim o vás neřekl. Není třeba, aby se to rozneslo, když se nemůžete dobře hýbat. U soutěsky našli dva mrtvé Mexikány a jednoho z našich, kterého prý prostřelil Illy. Ten chlap se utopil. Ležel obličejem v mělké vodě. Jinak nic. Správce se na ranči mračí. Tam je vůbec zmatek. MacGill přinesl zprávu od vás že Illy střílí z nějaké jeskyně po zlodějích dobytka. Malt tvrdí, že o žádném zlodějství nikdy neslyšel a že to vyšetří. Sed'te, hrome! Proč se plašíte? Illy říká, že Malt ty zloděje vedl. Ale těžko mu to může dokázat, když ho při ničem nechytil."

"Já ho viděl, Murphy."

"Moc se nenamáhejte a klidně sed'te. Illy taky ví, že jste ho viděl. Illy se po vás moc sháněl. Illy je chlapík. Vyvodí důsledky z toho, že po vás Shepherd střelil. Jde jen o to, jestli tu neumřete, Quinne. No, ale snad ne, snad se to zlepší."

Naklonil hlavu, aby uslyšel Rackhamův šepot.

"Ne," zavrtěl hlavou, "Illy neví, že jste tu. Ani já jsem nevěděl, když jsem je potkal, co je s vámi. Illy myslí, že jste mrtev. Papír nemám. Co byste chtěl teď taky psát? Hrome, už abychom toho žvanění nechali. Nevypadá to s vámi dobře. Obrýlený Stubley musí sem, aby vám vytáhl kulku ze zad. Snažte se moc nehýbat. Vede odtud nějaká cesta kromě tím vodovodem?"

Quinn Rackham mu to vysvětlil s vypětím všech sil a Nat Murphy viděl, že dopravit těžce raněného Rackhama odtud je zcela vyloučeno.

"Tu kořalku si tu nechte. Chcete revolver? No dobrá. Ale myslím, že vám bude houby starý platný."

Quinna Rackhama Murphyho zprávy rozčilily tak, že dýchal rychleji a těžce. Maltově tlupě se tedy asi podařilo včas uprchnout přes hranice. Quinn Rackham, přesto jak mu bylo zle, by se byl Murphyho vyptal rád na spoustu dalších věcí, ale viděl, jak už sjíždí po zadku z hřebenu skrýše, doprovázeje svůj akrobatický výkon pustým klením.

Murphy se oklikou vrátil k obrovskému, plochému balvanu, pod nímž vířila voda. Vytáhl a odepjal lasa, jichž se přidržoval, když lezl předtím s malou dušičkou do černé hloubky. Chvilí hledal koně a pak, ještě celý mokrý, vyskočil do sedla a pobídl koně k prudké jízdě. Na ranč musel jet přes velký kus planiny a napříč pastvinami skoro celý den. Zbytek toho dne už k tomu nestačil a Nat Murphy tedy nastavil noc. Proto dojel na ranč pozdě v noci a nemohl se hned dovědět, co je nového.

Do rozednění moc nechybělo. Nat Murphy se rozhodl vyčkat. Situace se změnila a na Quinna Rackhama, i když panovala domněnka, že je mrtev, se už pohlíželo jinak. Nicméně Nat Murphy, který viděl, že moc správce Malta je stále velká, se rozhodl, že si svou novinku nechá pro sebe.

Stranou, u jedné z dřevěných kůlen, stála trpělivě šerifova fordka. Nat Murphy zahnal koně do ohrady a vlezl do fordky. Natáhl se na zadní sedadla, nohy položil na volant a usnul tvrdým spánkem spravedlivých.

Den, který předcházel této noci, byl ovšem naplněn výjimečným ruchem. Přesné rozdělení každodenní obvyklé práce a pořádek, vždy pevně vedený správcem Maltem, se změnil ve zmatek, kdy každý jednal podle své vůle. Muži nasedali na koně a vyjížděli vstříc výpravě Bena Rumseye, aby se dověděli víc, než kolik jim mohli říct MacGill a Smith. Ernest Malt nekřičel, ani neporoučel. Nechal věcem volný průběh a přemýšlel o své vlastní situaci.

"Tak se mi zdá," zastavil ho v jednu chvíli šerif Jim Devey, který byl značně vydešený, "že jsme se dopustili omylu."

"Jakého omylu?" zamračil se Ernest Malt hrozivě.

"S Quinnem Rackhamem," řekl Jim Devey zoufale. "Nikdo tu už nevěří, že zavraždil starého Parishe."

"Švestko," zahučel Ernest Malt, "to všecko je zásluha Illyho, toho bláznivého kluka. Kdo jiný zabil Lewise Parishe, když ne Quinn Rackham? Byl jsem to snad já?"

Jim Devey se tetelil.

"Kdo tvrdí něco takového, Malte? Nechte to stranou. To krádež dobytka, o němž se mluví."

"Odpovídám snad za darebáctví pastevců? Jestli je na tom něco pravdy, důkladně to vyšetřím. Ale teď táhněte po svých, Jimmy."

Jim Devey váhal. Nikdo nebyl svědkem jejich rozmluvy a nemohl se tedy podívat drzosti, s jakou Ernest Malt jednal se zástupcem zákona.

Ernest Malt měl jedinou starost. Jestliže byl Quinn Rackham mrtev, záleželo jen na mužích, kteří tvořili zlodějskou tlupu a kteří možná padli aspoň zčásti do rukou Benovy výpravy. Jejich výpovědi by mohly přivést správce do úzkých. A proto Ernest Malt se skrývanou, ale velmi značnou netrpělivostí očekával další zprávy, připraven odrazit ránu, ať by přišla z kterékoli strany.

Zprávy skutečně dostal, i když neočekávaně. Na ranč totiž přicválali dva muži. Byli to ti, kteří opustili hlídku u Psi skály a odebrali se ke stádu v údolí u řeky, zatímco sedm ostatních zamířilo k soutěsce. Tam je překvapil příjezd Ben Rumseyovy výpravy. Quinn Rackham je ovšem znal jako členy Maltovy tlupy a byl by to okamžitě ohlásil, ale s výpravou nebyl, a tak si oba chlapi s úspěchem zahráli na nevinátka a nechali výpravu odjet dál do skal. Pak se tajně vydali po jejich stopách, stali se svědky Illyho odchodu z jeskyně a hned nato se co nejdříve rozjeli k ranči.

"Dobrá," řekl, "jste chlapíci. Illy Parish se vrátí ze skal tak hloupý, jak hloupý se tam rozjel."

Illy patrně slyšel od Rackhama, že stádo v údolí u řeky tvoří Maltovu zásobárnu, ale sám se tam nedostal. Ben Rumsey se to od Illyho nepochybně doví, ale dva pastevce u stáda na zpáteční cestě nenajde.

"Ben s Illym se podle toho vrátí asi kvečer," řekl Ernest Malt, "a proto musíte zmizet."

Bylo jim to jasné a tak se dlouho na ranči nezdržovali. Zase odjeli, aniž si jich někdo příliš všiml, a se správcem se dohodli na místě, kde se budou potloukat a očekávat další.

Ernest Malt se uklidnil. Nebylo proti němu svědků a všechno teď záviselo jen na drzosti, které měl dostatek.

Jim Devey musel slíbit Stepheřdovi dvě stě dolarů, třebaže MacGill zuřivě protestoval a tvrdil, že o tom rozhodne Ben Rumsey. Ernest Malt informoval Stepheřda o návštěvě dvou lotrů a Stepheřd tedy věděl, kde je má hledat, kdyby jich bylo zapotřebí.

Paní Rackhamovou ani Mr. Stubleye nikdo nespátl. Seděli spolu mezi lahvičkami a knihami a čas jim velmi pomalu ubíhal. Po pravdě řečeno, Mr. Stublej projevoval mnohem větší neklid než paní Rackhamová.

Pozdě odpoledne se přihnal jezdec.

"Už jedou!" volal.

Hrůtku lidí, kteří zbyli na ranči, se shlukla kolem něj. Jim Devey se kolem nich důležitě ochomýtal, aby slyšel, co jezdec

vypravuje. Slyšel jen to, co Ernest Malt věděl už několik hodin, totiž že zlodějská banda uprchla přes hranice. Stádo od soutěsky ženou chlapci zpátky. Dva lotři z údolí u řeky prý zmizeli.

"Malte," řekl po chvíli Jim Devey, "měl byste se o to trochu starat jako správce. Vládne tu takový dojem, jako byste s tím měl něco společného."

"Čekám na majitele," odsekl Ernest Malt ironicky, "je třeba se s ním domluvit."

Přijel Illy. Ben Rumsey jel po jeho boku a za nimi houf jezdců.

Zdalo se, jako by Illy Parish nedávnými zkušenostmi rázem dospěl v muže. Bylo to vidět na každém jeho pohybu. Vešel do domu důstojně a s úmysly, jejichž rozhodnost se zračila v jeho pohledu.

Ben Rumsey, anděl strážný, kráčet s ním. Nenastal hluk, ani se neozvaly výkřiky překvapení. Všichni stáli tiše, neboť Illy svým vystupováním dával najevo, že považuje situaci za velmi vážnou.

Vešel do kanceláře. Klobouk hodil na stůl a Ben Rumsey udělal totéž.

"Zavolejte mi správce!" přikázal Illy úsečně.

Když Ernest Malt vstoupil, pohlédl na tři velké revoly, z nichž jeden vězel v Illyho pouzdrě a dva za jeho opaskem.

"Sundejte klobouk!" řekl Illy.

Ernest Malt s úšklebkem poslechl. Hodil černý klobouk na stůl k ostatním dvěma. Illy Parish však smetl klobouk na zem.

"Zdá se," řekl Ernest Malt, "že vás vaše dobrodružství poněkud rozladilo."

"To taky," odpověděl Illy chladně, "ale hlavně poučilo."

Ben Rumsey zavřel dveře před nosy zevlounů a vrátil se do pokoje.

"Můj otec určil, že nemáte být nikdy ze služeb ranče propuštěni!"

"Zajisté," odpověděl Malt, "protože pochopil lépe než vy, co pro váš majetek znamenám."

"Dobrá. Přání mého otce je mi zákonem." Ernest Malt pokrčil rameny.

"Měli bychom si vysvětlit, co vlastně ..."

"Není třeba nic vysvětlovat."

"Odpusťte, ale je, a velmi třeba. Quinn Rackham."

"Přeji si, abyste mlčel. Co víte o zlodějích mých stád?"

"Až do dneška jsem nevěděl nic."

Illy přimhouřil oči.

"Co víte o smrti mého otce?"

"Jen to, co jste slyšel už dávno."

Pohled myších očí Ernesta Malta byl pevný. Rovněž tak Illyho. Ernest Malt věděl, že proti němu nejsou důkazy, a taky Illy to věděl.

"Můžete jít, Malte."

"Promluvme si," řekl Malt a postoupil o krok kupředu.

"Není o čem. Jděte!"

Správce vrhl vzteklý pohled na Bena Rumseye, ale ten mlčel. Illy Parish ukazoval mlčky ke dveřím. Ernest Malt popadl svůj klobouk a vyšel ven.

Muži u dveří se roztoupili. Vzadu stál Shepherd, který z Maltova nasupeného pohledu ihned vyčetl, že byl ponížen a že se vzteky nezná. Ale než se Shepherd stačil zašklebit, zavolal ho Ben Rumsey pootevřenými dveřmi do kanceláře.

Shepherd musel vylíčit, jak to bylo se smrtí Quinna Rackhama, a nezapomněli zavolat i MacGilla a Smitha. MacGill se hlavně handrkoval o dvě stě dolarů a dožadoval se dobrozdání Bena Rumseye. Ben Rumsey se dal slyšet, že rozhodnutí o tom náleží jedině šerifovi, ale MacGill sám že by zasloužil spíš dvě stě ran bičem než dvě stě dolarů.

V Illyho tváři se objevila beznaděj, když s Benem osaměl. Po chvíli oba rozmrzle vstali, aby zašli za paní Rackhamovou. Stařenka však nijak zoufale nevypadala. Když s ní promluvili, Illyho oči zahořely. Několikrát opakovaným dotazem se ujistil,

že se paní Rackhamové nic nezdálo. Její syn skutečně vykládal cosi o skrýši, jejíž vchod byl pečlivě zamaskován vodou. Tou dobou Nat Murphy už jistě věděl, co je na tom všem pravda, a Illy měl chuť se za ním rozjet. Ale na Rumseyovu radu zachoval navenek klid a rozhodl se, že počká na Murphyho návrat.

Nat Murphy neztrácel čas. Jakmile noc zšedla natolik, že jeho vstup do domu nemohl být nápadný, vylezl z fordky a zaklepal na příslušné dveře. Paní Rackhamová vyslechla jeho zprávu a hned ho nabádala k činům.

Probudili Mr. Stubleye, který se vyznal v lékařství, a když celý rozespálý konečně pochopil, co od něho žádají, vyděsil se a mával rukama.

"Já že bych měl skočit do vody a podplavat? Vyloučeno! Na místě bych zemřel. Takovým kouskům jsem se nikdy neučil."

"Vezmu provazy," cloumal jím Nat Murphy, "a vytáhnu vás po svahu. Nepolezete do vody."

"Provaz se přetrhne a já si zlámu vaz."

"Kdybych tahal vola," zasyčel Nat Murphy, "tak by se snad provaz mohl přervat, ale vy tak těžký nejste."

Mr. Stubley konečně pochopil, že tomuto dobrodružství neujde, a zoufale se vytácel. Ale nakonec souhlasil: "Jen pohled na vás, paní Rackhamová, mě k tomu donucuje. Jestlipak je tohle údělem člověka, který sem přijel jako instruktor? Domníval jsem se, pane Parish, že dnes budeme pokračovat v etymologickém rozboru Homéra."

"Počkejte," vyskočil Nat Murphy, "dobře jste mi s těmi písemnostmi připomněl, že Quinn Rackham chce papír a tužku. Přibalte ho k těm svým nástrojům, Mr. Stubleyi. A hněte se už konečně!"

Mr. Stubley se hýbal, ale neúčelně, a dalo jim práci, než jeho pohyby usměřili.

"Jak se tam ale dostaneme?" vzpomněl si, "nikdy jsem neseděl na koni."

"Šerifovou fordkou," řekl Illy bez rozmyšlení. "Promluvím s šerifem."

Jim Švestka, který úzkostlivě čekal pořádnou melu, až se Illy setká se správcem, čekal marně. Jen se dověděl, že Illy Parish nemá proti Maltovi dostatek důkazů. A teď vyvaloval oči, když slyšel o Quinnu Rackhamovi.

"Což o to, benzín mám," přikyvoval. "A že nemám nikomu nic říkat? Toť se ví. To jsou mi věci, panebože! Shepherd si počká na těch dvě stě dolarů."

Zdalo se, že Quinn Rackham získává právo, aby se hájil. Jimu Švestkovi bylo stále jasnější, že nařčení z vraždy vyšlo jediné od Ernesta Malta a že není podloženo ničím jiným než Rackhamovou údajnou nenávistí vůči Lewisi Parishovi.

"Šerife," řekl Illy a sevřel Jima Švestku za loket, "buďte upřímný. Určitě by nedošlo k uveřejnění té vaší vyhlášky, kdybyste tak slepě nepodléhal správci, co?"

"Cože?" vyjekl Jim Devey. "Co to mluvíte?"

"Čím vás má koupeného, šerife?"

"Správce? Ničím. Co je tohle za řeč, pane Parish? Všichni věřili tomu, že Quinn Rackham zabil vašeho otce. A ještě dnes. vždyť Ernest Malt, dlouholetý služebník tohoto ranče. A vůbec, to jsou řeči. Jestli Quinn Rackham potřebuje pomoc tak nutně, jak tvrdí Murphy, pak ..."

Jim Devey naložil Murphyho a vyděšeného Mr. Stubleye s jeho lékařskými instrumenty, přiměl fordku k ztřeštěným skokům a po chvíli zmizel s děsným rámusem na trávě pastvin. Paní Rackhamová stála a modlila se. Illy nevyrušoval paní Rackhamovou v jejím tichém zamyšlení a vrátil se k obytnému domu.

Slunce vycházelo. Přichystali se k odjezdu. Illy neskrýval, kam jedou, jen pomlčel, že s nimi jede taky Mr. Stubley. Illy, který ještě donedávna věřil, že je Quinn Rackham mrtev, znovu

ožil pomyslením, že ho budou moci zachránit. Už proto, že bude korunním svědkem proti Maltovi. Quinn Rackham musí zůstat naživu! Illy nenáviděl Ernesta Malta tak hluboce, že se chvílemi své nenávisti až lekal.

Ernest Malt se objevil na koni, celý v černém. Udílel nějaké rozkazy a jezdci se míhali kolem něj. Když to Illy zpozoroval, vykročil rázněji.

Ernest Malt se podíval na Illyho, když stanul před ním, z výšky svého sedla a utrl se: "Co mi chcete? Mám spoustu práce."

"Jakou?"

"Jakou? Jako byste to nevěděl!"

Ernest Malt byl úmyslně nevlídný a nabroušený. Avšak Illy stál před jeho koněm jako přibitý a jezdci se mu zmateně vyhýbali nebo zastavovali.

"Malte," řekl Illy energicky. "Už nejste mým správcem!"

"Co?" houkl na něho Malt a předklonil se, jako by neslyšel.

"Přestal jste být mým správcem," opakoval Illy Parish. "Dnešním dnem přejímá vaši funkci Ben Rumsey."

Ernest Malt se udiveně ohlédl. Ben Rumsey přijížděl k nim, klátě se v sedle.

"Co je to za nesmysl? Zapomněl jste na poslední vůli vašeho otce, Illy Parish?"

"Naopak, neustále na ni myslím," odvětil Illy, "a podle ní taky zůstanete ve službách ranče. Ale ne jako správce. Závěť mého otce neříká, že tu musíte zůstat jako správce. Zbavuji vás tohoto místa. A pověřuji vás dohledem nad ohradou jalovic!"

Obrátil se k odchodu. Ernest Malt, sledován vyjevenými pohledy několika kovbojů, potlačil kletbu.

"Bene." zvolal sípavě.

"Copak?" řekl Ben s bohorovným klidem.

"Tenhle kluk mě právě poslal k jalovicím!" Ben Rumsey mávl rukou.

"Nenadávejte mu kluků," řekl, "a ani mně nemusíte nic vysvětlovat. Já už o všem vím. Hoši, za mnou. Slunce leze jako brouk a práce stojí!"

Všichni obrátili koně za Benem Rumseyem a Ernest Malt osaměl. Bledý jako smrt sevřel pažbu svého revolveru. Díval se za Illym Parishem, který odcházel, aniž se otočil.

19.

"To štěně vás dostalo, Malte," posmíval se Maltovi Shepherd.

Malt pobíhal vztekle z místa na místo. "To je lumpárna, to je proti právu."

Existovalo tu víc protiprávních věcí, ale Shepherd je správci nepřipomněl.

"Já a hlídat ohradu s jalovicemi! Něco takového se svěruje odjakživa blbcům a mrzákům! To je zjevná urážka, Shepherd!"

"Velmi zjevná, řekl bych."

Illy Parish se však nebál a zpovzdálí sledoval zuření bývalého správce Malta.

"Plat bývalého správce Malta se snižuje na pět dolarů týdně."

"Do večera ať je vyklizen správcovský byt do posledního hřebíku. Ernest Malt se přestěhuje do třetího baráku, kde si může vybrat z šesti volných postelí."

"Ernestu Maltovi se zakazuje používat koní."

"Jakékoli zanedbání služebních povinností má obvyklé následky, kromě výpovědi."

Tyto rozkazy se bleskurychle rozšířily. Vyvolávaly údiv i úšklebky. Správce Malt byl najednou úplně na dně. Illy Parish si našel cestu, jak Malta potrestat. Ale všichni tušili, že krádeže dobytka nejsou hlavní pohnutkou Illyho nenávisti. Illy Parish byl přesvědčen, že Ernest Malt zabil jeho otce. A to se šeptalo od úst k ústům. Nahlas to však neřekl nikdo, neboť bylo vůbec něco takového možné?

"Nechci ho vidět," řekl Illy Parish před Benem Rumseyem, "doufám, že po tom všem odejde. Jsem přesvědčen, že mu nekřivdím. Krádeže mu může Quinn Rackham dokázat, vraždu však ne. Já ale vím, že mého otce zavraždil a proč ho zavraždil. Malt to nikdy nepřizná. A nikdo ho nepotrestá."

Stepherda pak všichni pokládali za Maltova spojence. Ale zatím se proti němu nezakročilo. Protože nebyly důkazy proti správci, nebyly ani důkazy proti Stepherdovi.

Ale brzy se rozkřiklo, že Ernest Malt se z ranče nehne. Prý se sháněl po šerifovi. Mluvil něco o soudní žalobě. Hrozil a tvářil se uraženě. Se založenýma rukama přihlížel, jak mu tři kovbojové stěhovali jeho svršky z domu. Odmítl jít k ohradě jalovic a převzít dohled. Proto mu byl ihned zastaven týdenní plat.

Až dosud nezatoužil Malt po vlastním koni. Teď když musel chodit pěšky, se rozhodl, že si koně opatří. Dal Stepherdovi peníze, aby mu nějakého koně sehnal v okolí. Ale na ranči si toho všimli a Illy se to včas dověděl. Zakázal, aby se mu kdokoli k této službě propůjčil, a Stepherd musel výlet do okolí odložit na později. Navztekaný Ernest Malt se pak sám vydal k Buildingu, neboť bez koně nelze na Západě existovat, a na ranči nastalo jisté uklidnění.

Illy Parish a Ernest Malt stáli proti sobě jako dva úhlavní nepřátelé. A ozvaly se i hlasy, které varovaly před Maltovou silou. Ernest Malt však nevěděl, že Quinn Rackham žije. Kdyby to byl věděl, byl by se už asi nevrátil. Jestliže byl kdysi Rackham zmrskán pro krádež jediného koně, v jehož sedle chtěl navštívit svou nemocnou matku, jak by se asi posuzovalo zašantročení celých stád hovězího dobytka?

A tak se Ernest Malt vrátil, hrdě vzpřímen na novém koni. Projel dvorem a utábořil se za ohradou. Podle zvyklostí kraje neměl nikdo právo ho z pastvin vyhnat. Ale tu dobu už Mr. Stublej velmi horečně pracoval se svými lékařskými instrumenty na záchraně Rackhamova života.

Šerifova fordka stála daleko, protože se nedokázala vyškrábat na balvan. Šerif teď spal v jejím stínu.

Život Quinna Rackhama byl v sázce. Aby mohl být zachráněn, musely se spojit fyzické schopnosti Nathana Murphyho a duševními schopnostmi Mr. Stubleye. Jestliže Stublej při pohledu na točící se vír, do něž se měl Murphy vrhnout, omdlél, houpal se zase žaludek Nathana Murphyho při pohledu na obratné řezy blýskavých nástrojů v Rackhamově mase. Nat Murphy se rozčiloval, když pomocí lasa vytahoval nemotorného Stubleye s jeho vakem po příkré stěně skryše, a Stublej se právě tak rozčiloval nad nemotorností Murphyho, který rozčilením nerozeznával kleště, jimiž se měly podchytit cévy, od nůžek.

Nat Murphy našel Quinna Rackhama v bezvědomí. Stublej ho však důkladně přivedl k vědomí už prvním řezem svého nože. O nějaké narkóze nemohlo být ani řeči, a Mr. Stublej tedy řezal do živého. Quinn Rackham měl doslova rozkousané rty bolestí, když ho po skončení operace obrátili na bok, a vůbec o sobě nevěděl. Mr. Stublej se potil a Nat Murphy klel, až se hory zelenaly. Vyoperovaná kulka ležela na malé, lesklé misce.

"Jestli nám nezemře," poznamenal Mr. Stublej, "budeme moc tvrdit, že se operace podařila."

Vyhnal Nathana Murphyho ze skryše, protože potřeboval vhodné kusy dřeva na podložení Rackhamovy levé paže. Když se Murphy zvedal, zapletl se do nekonečného pruhu gázy a málem upadl.

Kvečeru ještě seděli u raněného. Taky Jima Deveye vytáhli po příkré stěně, aby se podíval na Rackhama. Šerif pak zase odešel, aby se uvelebil u své fordky. Mr. Stublej prohlásil, že budou muset zůstat u raněného celou noc.

Noc trávili střídavým bděním a téměř mlčeli. Byla to první noc, kterou Mr. Stublej strávil pod širým nebem, ale pomlčel o tom. Jen ráno přiznal, že nezamhouřil ani oko. Než vyšlo slunce,

postěžoval si na zimu a pobíhal, aby se zahřál.

"Je vidět," poznamenal Nat Murphy, "že ani já bez vás, ani vy beze mne bychom tu nic nepořídili."

Po východu slunce Mr. Stublej řekl, že mají vyhráno, třebaže se Nat Murphy divil, jak to ví.

"Zanedlouho se probudí a já budu moct odejít. Vy tu zůstanete, Murphy," dodal a řekl Murphymu, co bude muset udělat. Nat Murphy byl zprvu celý vyděšený, ale pak všechno pochopil.

Po chvíli se Quinn Rackham skutečně probudil. Byl bledý a oči vpadlé. Ale přece jen jim mohl dát na srozuměnou, že se cítí lépe, než ho znovu obestřely mrákoty.

"Počkejte ještě," ozval se Nat Murphy, "chtěl papír a tužku. Třeba nám řekne, k čemu to chtěl."

"Poslední vůle už nepřichází v úvahu," odušil ospale Mr. Stublej, který si skládal nástroje. Nat Murphy se rozzlobil.

"Na něco jste opravdu hrozně hloupý, Mr. Stubleyi. Zdá se mi, že o nějakou poslední vůli vůbec nejde."

Dověděli se to až po poledni. Mr. Stublej sice důrazně protestoval proti tomu, aby se s raněným mluvilo o papíru a tužce, ale Nat Murphy prohlásil, že Quinn Rackham není žádná pápěrka.

"Říká," oznamoval, když přitiskl ucho k Rackhamovým ústům, "jak dlouho prý potrvá, než se bude moct zase hýbat?"

"Asi šest týdnů," odvětil Mr. Stublej bez rozpaků a Nat Murphy se znovu sklonil.

"Je to prý moc dlouho," řekl, "nemůžete slevit?"

"Ani vteřinu," opáčil Mr. Stublej hněvivě.

Pak musel psát na papír slova, která šeptem sděloval Quinn Rackham a která Nat Murphy hlasitě tlumočil.

"Prý to podepíše, Mr. Stubleyi!"

"Proboha, jen ať se nehýbe!"

Ale Quinn Rackham přece jen podepsal, třebaže podpis dopadl neslavně. Ale tím se značně vyčerpal a znovu omdlel. Mr. Stublej zle huboval.

"Teď můžete jít," řekl Nat Murphy, "ale to lejestro neztraťte!"

Mr. Stublej ještě Murphymu udělil několik pokynů, řekl, že sem pošle nějaké potraviny, a nakonec řekl: "A teď mě pojdte spustit po té skále. Ten příchod sem je nejstrašlivější."

"Švestka se dostal dolů docela dobře," odvětil Nat Murphy.

"Dostanete se taky. Co byste říkal tomu, kdybyste sem musel lézt vodou?"

Vystoupili na okraj.

"Bohužel, provaz jsem zapomněl dole," řekl Murphy a mírně Mr. Stubleye postrčil. Mr. Stublej s divokým řevem usedl na zadek a jel.

"Tak vidíte," zvolal za ním Murphy, "jste tam i bez provazu!"

A zmizel, takže Mr. Stublej už stačil zahrozit jen do prázdna.

Šerif Jim Devey měl už čekání po krk. Proto Mr. Stubleye uvítal s úlevou.

"Utáhl jsem zatím šrouby," řekl, "a dolil jsem z kanystru benzín. Taky jsem spravil duši a přimáznul čepy. Vyčistil jsem karburaci a chystal jsem se umýt karosérii."

Natočil motor. Mr. Stublej, který už seděl vzadu, se začal viditelně natřásat.

"Z pěti set devadesáti koní," pravil Jim Devey, naslouchaje starostlivě hromovým výstřelům, "jich běží nanejvýš čtyři sta. Ale zbytek přijde k rozumu co nevidět."

Vlezl za volant a fordka se rozskákala o závod s lučními kobyilkami. Na ranč dojeli o půlnoci.

"Dva lidé," řekl Mr. Stublej ohmatávaje se, "prožili dnes velké utrpení. Quinn Rackham a já!"

"Můj stroj je dobrý," odvětil Jim Devey a rozetřel si rukávem popel doutníku na vestě, "ale vy máte špatné ledviny. To je to."

Za ohradou vystrčil hlavu Ernest Malt, kterého probudil rachot

fordky. Odkud to přijel Jim Švestka a kde byl tak dlouho, vrtalo mu hlavou. Po chvíli odhodil pokrývku a vstal, aby to zjistil.

Dodatek k odpovědi na vyhlášku
Neočekávané události mě donutily, abych odložil svou obhajobu o šest neděl. Dostavím se do města Buildingu 17. srpna o desáté hodině dopolední. Illy Parish přestal být mým rukojmím, zaručuje mi však svou osobností svobodné slovo. Ostatní rozhodne veřejný soud.

Quinn Rackham

20.

Ernest Malt zjistil jen to, že chladič šerifovy fordky, trpící nedostatkem vody, je celý rozpálený. Ale ráno si mohl přečíst Rackhamův veřejný dopis, který mu Jim Devey strčil pod nos.

Zachoval klid, třebaže se celý třásl vzteky i strachem.

"To je podfuk," řekl. "Quinn Rackham je přece mrtvý!"

"Žádný podfuk," odvětil šerif nejistě, "byl jsem na pastvinách v záležitostech svého úřadu a Quinna Rackhama jsem viděl. Skočil mi takhle před kola, zdvihl ruku a ..."

"Kde se to stalo?"

"Na pastvinách. Ale vám to houby pomůže."

"Je raněn?"

"Má ruku v obvaze. Proto odložil schůzku."

Jim Devey si oddechl, když Ernest Malt odešel, aniž ještě něco řekl. Veřejný dopis Quinna Rackhama se rozletěl po kraji a všichni teď dávali pozor, co udělá Ernest Malt.

Ernest Malt vsedl na koně a vyjel tryskem.

"Zmizel," řekl Jim Devey starostlivě, "a už se nevrátí."

Ernest Malt jel do Údolí starců. Tam se potloukali zbylí dva muži z jeho rozehnané tlupy. Elearney, zvaný Elly, a Roby Plunkett.

"Quinn Rackham se tu někde vylizuje z ran, které mu uštědřil Shepherd," řekl jim. "Budu vás potřebovat."

"Už toho máme po krk," odsekl Elly nevrle. "S kšeftem je konec. Rozhodli jsme se s Plunkettem, že zmizíme taky za hranice, dřív než nás tu oběsí."

"Podaří-li se vám dostat Rackhama líp, než se to povedlo Shepherdovi, dostanete každý tři sta dolarů a pak můžete táhnout k čertu!"

"Rackham je raněn?"

"Podle všeho vážně." To byla šance. Chvíli dumali.

"Rackhama máme plné zuby. Ale jak na to, Malte? Poradíte nám něco chytřejšího než hlidku na Psí skále."

"Vím jen to, že Rackham žije, pitomci! Troufáte si najít potmě ohradu pro jalovice na tom proklatém ranči?" Přikývli.

"Sto kroků za ohradou směrem na západ stojí osamocená dřevěná bouda. Tam vás budu po půlnoci očekávat. Koně zaženete do ohrady. Jejich počet se tam neustále mění, takže si těch vašich nikdo nevšimne."

"Posíláte nás do pasti, Malte. Vlezeme do boudy, někdo nás tam zahlédne a bude s námi zle!"

"Nikdo vás nenajde, protože tam nikdo nesmí."

"Proč by nesměl?"

"Protože to je můj byt, Plunkette. Nebo to spíš bude můj byt, dneškem počínaje."

Navztekaně jim vysvětlil, jakou práci mu Illy za souhlasu svého poručníka přidělil.

"To se zas správi," bručel, "jen trpělivost. A držte huby. Tři stovky pro každého je snad dost za trochu trpělivosti, ne? S lumpem, který je škrábnutý, si snad poradíte? Patrně je s ním Nat Murphy, protože záhadně zmizel. Ale Murphyho se nebojte. Jste rychlejší než on. Musíte mi být nablízku. Zatím ještě

nevím, jak to provedeme. Ale něco už vymyslím."

Zranění Quinna Rackhama bylo nepochybně velmi těžké, protože se ho ani neodvážili dopravit na ranč. A pak ten ubohý podpis na dodatku k odpovědi! Text psala ruka, která byla zvyklá psát, a takovou ruku tu měl jenom Mr. Stubbley!

Ernest Malt se vydal na zpáteční cestu. Vjel do dvorce s hrdou, uraženou a nepřístupnou tváří.

"Chtěl bych mluvit s Illym Parishem," řekl Benu Rumseyovi.

Illy však nebyl přítomen. Odjel s dvěma nejlepšími střelci na pastviny. Střelci se zřejmě obávali o Illyho bezpečí, ale Malt pochopil i cíl tohoto výletu, i když nevěděl, že oběma střelcům bylo pod přísným trestem zapovězeno mluvit s bývalým správcem. Taky Jim Devey odjel. Prý do Buildingu, aby ze sudu v garáži doplnil zásobu benzínu.

Kromě toho se měl postarat o to, aby vyhlášky s vyobrazením Quinna Rackhama zmizely a byly vydány jiné, prohlašující ty první za neplatné. Proto se taky Shepherd zlobil a McGill smál. Najednou, jako zázrakem, bylo zřejmé, že důkazů proti Quinnu Rackhamovi jako vrahovi je právě tak málo jako proti Ernestu Maltovi.

"Ostatně," řekl Ernest Malt, "s vámi mohu mluvit právě tak dobře jako s Illym."

"Jde jen o to," odvětil Ben Rumsey, "o čem chcete mluvit."

Ernest Malt si chtěl pohovořit o boudě u ohrady pro jalovice.

"Jak mě informoval jeden z mých přátel, Bene, nesmím odmítnout úkol, který mi byl uložen, jestliže nechci prohrát celý spor."

Ben Rumsey zvědavě pohlédl na Malta.

"Chcete se soudit, Malte?"

"Ovšem," zalhal Malt.

"Jak myslíte," odsekl Ben Rumsey.

"Je to klukovina a starý Parish to určitě takhle nemyslel."

"Snad ne."

"To se rozhodne. Zatím tedy budu hlídat jalovice. Jsem přesvědčen, že zadostiučinění nedá na sebe dlouho čekat. Jen ať Quinn Rackham přijde sedmáctého srpna. Možná že Illy toho dne pochopí, jakého omylu se dopustil. Jenomže já nemám chuť spát pohromadě s kovboji, a proto mi propůjčte tu boudu u ohrady. Nastěhuju se do ní. Budu aspoň blíž svému pracovišti."

"Klidně se tam nastěhujte," odvětil Ben Rumsey, "ale kvůli tomu jste nemusel mluvit tak dlouho. Myslím si jenom, že vám ta bouda na důstojnosti nepřidá."

Quinn Rackham, jemuž se už vedlo lépe, byl rozmrzelý z toho, že tolik lidí už vědělo o jeho úkrytu, třebaže Illy tvrdil, že Ben Rumsey vybral jen dva muže, kteří teď čekali venku. Nat Murphy, který Illyho vytáhl lasem po příkré stěně, se dokonce dal slyšet, že Illy měl vůbec zůstat doma a nevydávat se ze zvědavosti až sem.

"Víme starého čerta, co je s tou zlodějskou bandou. Třeba ani přes hranice neuprchla, anebo se už zase dávno vrátila. Někde se tu potlouká, a já abych si vykoukal oči, jestli sem někdo cizí neleze."

"Jestliže ho nemůžeme dopravit na ranč," řekl Illy, "můžeme aspoň kolem skryše rozestavit hlídky."

Ale proti tomu byl i Quinn Rackham.

"Chtěl bych," řekl tiše, "zůstat nevěstný až do sedmáctého srpna."

"Proč?" zeptal se Illy.

"Protože sedmáctého srpna budu už schopen zase střílet."

Zřejmě měl na mysli souboj s Maltem. Nat Murphy přikyvoval s pochopením, i když dost ustaraně, a Illy, který viděl, že Quinna Rackhama stále ještě stravuje horečka, mlčel.

"Nevíte," dodal ještě Quinn Rackham drkotaje zuby, "jak je to pro vás důležité, Illy." Zabalili ho do přikrývky a Nat Murphy měl při ruce i chinin ze zásob Mr. Stubbleye. Illy vyhověl

Rackhamovu přání a zanechal mu jeho revolver. Rackham blábolil cosi o tom, že jakmile bude mít zase dost sil, začne ihned cvičit střelbu, aby byl na setkání s Maltem připraven.

"Z Ernesta Malta." hekal, "vystřilím pravdu o smrti vašeho otce ..."

Třebaže mu oči hořely horečkou, dívaly se rozumně. Horečka nic neznamenala. Mr. Stublej ji ostatně prorokoval předem.

"Pozdravujte mou matku, Illy. Poděkujte jí, neboť bez ní bych už byl možná mrtev a spravedlnost pro vás a pro vašeho otce taky."

Ale pak mu Nat Murphy přísně zakázal dál mluvit, neboť si vzpomněl na rozkaz Mr. Stubleye.

21.

Daleký kraj byl vzrušen událostmi na Parishově ranči. Mluvílo se o zlodějích dobytka, o smrti starého Parishe, o ponížení dosavadního správce, o smělosti Illyho i o tvrdošijnosti Quinna Rackhama. Ze všeho toho však největší zájem byl upřen na vyvrcholení starého sporu mezi Ernestem Maltem a Quinnem Rackhamem, mistry kultů.

Každý věděl, že Malt nemusí mít strach z Rackhamovy výpovědi o krádežích dobytka. Taky Quinn Rackham si toho byl vědom a snažil se získat druhého, závažnějšího svědka, nejdříve v osobě starého Parishe a pak v osobě jeho syna. Jestliže však byl Ernest Malt skutečně darebák, pak byl darebák velmi mazaný, protože se pokaždé dovedl svědků obratně zbavit.

Podle falešné zprávy Jima Deveye Quinn Rackham projížděl volně přerůi a dopis odevzdal šerifovi při náhodném setkání. Ale Ernest Malt byl přesvědčen o něčem jiném, i když si nevzpomněl na skrýš, jejíž vchod kryl vodní vír. Spíš se domníval, že Quinna Rackhama strhl proud doleji a tam někde ho vrhl na břeh a Rackham se pak někam odplížil. Záhadou zůstávalo, jak se o něm Jim Devey dověděl.

Ernest Malt si byl dobře vědom, že Rackhamovou smrtí by byl klidnější a spokojenější. Vždyť to byl právě Quinn Rackham, který byl vinen všemi dosavadními nesnázemi a plně si tedy zasloužil trochu olova do těla. Ale jestliže Ernest Malt přemýšlel, jak by dostal Quinna Rackhama, taky Quinn Rackham si lámal hlavu, jak by usvědčil Ernesta Malta z vraždy starého Parishe. Zdálo se to být téměř neřešitelné, ale Quinn Rackham přece jen doufal, že se mu to podaří.

V kraji nikdo nevěřil, že by některý z těch dvou očekával sedmáctý srpen nečinně a bez příprav. Pod uraženě hrdým čelem správce Malta, který s klidem střežil jalovice v ohradě, vířila spousta nejrůznějších myšlenek. Dával je však najevo jen tak, jak se to hodilo k jeho plánům.

"Jak se vede Quinnu Rackhamovi?" zeptal se například, když se náhodou potkal s Mr. Stubleyem.

Mr. Stublej samozřejmě dělal, jako by o ničem nevěděl.

"Quinn Rackham je blázen," řekl Malt. "Proč se skrývá? Ať klidně přijde a podá na mě žalobu. Ale myslím si, že vůbec neprijde. Tak je to."

Ben Rumsey vysílal po pastvinách až daleko k horám několikačlenné hlídky, protože si myslel, že zbytky zlodějské tlupy se tu někde potloukají. Tak jako Illy Parish, i on by byl nejraději viděl, kdyby se Quinn Rackham léčil na ranči. A jestliže Mr. Stublej nechtěl o přepravě Quinna Rackhama na ranč ani slyšet, pak chtěli alespoň obklíčit Rackhamovu skrýš spolehlivými lidmi, kteří by Rackhama hlídali, aby se ho nikdo znovu nepokusil připravit o život. Ale Quinn Rackham byl proti tomu, na šerifovy otázky neodpovídal, odkazoval ho na sedmáctý srpen a jen se spokojoval péčí Nathana Murphyho.

Rackhamovo odolné tělo se rychle zotavovalo. S Murphym už rozmlouval bez větších obtíží. S podivnou tvrdošijností trval na

tom, že spravedlnost musí spát tak dlouho, dokud se mu nepřestane ruka chvět a zrak nezíská někdejší ostroti.

Dřevěná bouda u ohrady pro jalovice měla už tři obyvatele, i když se každý domníval, že tam bydlí Ernest Malt sám. Plunkett a Elly se do ní nastěhovali jedné temné noci a Ernest Malt našel vždy nějakou příležitost, jak jim sehnat něco k jídlu. Oba muži se chovali velmi tiše, takže jejich přítomnost v boudě nikdo nezpozoroval. Malt chodil s drzým klidem po ranči a ani nehnul brvou, když se někdo přiblížil k boudě příliš blízko. Zato jeho hosté vytahovali kolty desetkrát denně, připraveni prostřílet se na svobodu, kdyby to bylo třeba.

"Aby hrom do vás, Malte!" láteřili, "sedíme tu jako na bedně s dynamitem. Kdy to skončí?"

Ernest Malt dával hlavně pozor na Deveyovu fordku, v níž šerif jezdil neustále z města na ranč a z ranče zase do města, a pak na Mr. Stubleye, kterého často zastavoval.

"Kdypak zase ovážete toho vašeho raněného?" zeptal se ho jednou.

"Jakého raněného?" vytácel se Mr. Stubley.

"Netvařte se, že o ničem nevíte. Vím dobře, jak byl Rackham zraněn. Někaké zkušenosti mám taky. Když je někdo postřelen a pak operován, je zapotřebí ho aspoň párkrát převázat."

"To je," naletěl Mr. Stubley Maltovi, "ale dejte mi s tím pokoj. O ničem nevím!"

Ernest Malt ho nechal jít. Týž den však Ben Rumsey Mr. Stubleye požádal, aby správci už příště na žádné dotazy neodpovídal.

"Až příště pojedete k Rackhamovi, Mr. Stubleyi, zajistíme si Malta tady na ranči. Vy se pak pokusíte Rackhama přemluvit, aby zanechal svého tajnůstkářství. Nebezpečí není velké, ale přesto to působí značné starosti."

Ani Illy ani nikdo jiný se už skrýši nepřiblížil. Illy postrádal jakékoli informace, třebaže starou paní Rackhamovou denně ujišťoval, že je s Quinnem všechno v pořádku.

Tu se na ranči objevil celý udýchaný Jim Devey, vestu celou zamazanou od popele z doutníku: "Quinn Rackham se už může kdekoli objevit, aniž by mu hrozilo nějaké nebezpečí."

"Odkládá to," poznamenal Illy mrzutě.

Plunkett a Elly opustili jednou v noci s patřičnou opatrností Maltovu boudu a rozjeli se ke skalám. Ernest Malt je poslal, aby vypátrali Rackhamovu skrýš, protože oba muži začali ztrácet nicneděláním klid a nervy. Byli pryč čtyři dni. Pátou noc se vrátili, protože je hlavně lákala vidina šesti set dolarů.

"Ani stopa po něm," hlásili vztekle.

"Hned jsem si myslel, že to bude zbytečný výlet," odvětil nevrle Malt. "Jen trpělivost přináší ovoce, hlupáci!"

Jejich situace však byla skutečně nezáviděníhodná. Náhoda je mohla prozradit. Dvou přespočetných koní v ohradě si mohl někdo snadno povšimnout, i když se tu každý staral o své zvíře a nevěnoval pozornost, kolik kamarádů a na čem odjelo nebo přijelo. Jakýsi dohled nad koňskou ohradou náležel do nynější působnosti bývalého správce, což Malta přece jen trochu uklidňovalo. Tvrdil, že pod svícem bývá největší tma. Přesto oba chlapi zažili řadu velmi trapných chvil.

Zanedlouho však Ernest Malt bystře poznal, že se Mr. Stubley chystá odjet. Když pak fordka skutečně odjížděla, byl zavolán do kanceláře pro výplatu. Ben Rumsey ho v kanceláři zdržel velmi dlouho a Malt si to nechal klidně líbit. Beztak se potom dověděl od Plunketta a Ellyho, že viděli, jak Mr. Stubley se šerifem zamířili k pastvinám.

Maltovi taky neušlo, že po celý den kdosi pozoruje jeho boudu u ohrady pro jalovice, a Malt o těch očích dobře věděl. Večer zatemnil okénko v boudě kusem hadru a dbal o to, aby se jeho stín, vrhaný petrolejkou, co chvíli objevil na hadru. Pak požádal Plunketta, aby ho vystřídal. Plunkett vrhal stín a Malt, celý v černém, se nenápadně vyplížil z boudy.

Bez velkých obtíží si vypůjčil jednoho z koní a vydal se na cestu po pastvinách.

Jel tak, aby koně zbytečně neunavil, celou noc a k poledni, se sluncem v zádech, se zastavil. Proti němu přijížděla šerifova fordka.

To už bylo na okraji vyprahlé planiny. Nedaleko odtud se pásala stáda dobytka.

"Buďte pozdraveni," řekl Malt.

Jim Devey, který byl překvapen Maltovým objevením, zapomněl vyšlápnout spojku, takže mu motor zhasl.

"Hrome!" zaklel. "Který čert vás sem přines.!"

"Jenom starost o zdraví přátel a neodolatelný pud tuláka," odvětil Ernest Malt jedovatě. "Odkudpak, Švestko?"

"A kam vy, co?" zeptal se Jim Devey srdnatě.

Nazvat ho otevřeně Švestkou si v celém kraji troufl jen Ernest Malt. Jim Devey to slyšel nerad, ale z kdovíjakého důvodu neprotestoval.

"Mr. Stublej podniká výlety autem," řekl Malt jízlivě, "kdepak jste vzal tu odvahu světit se jeho fordce, Mr. Stubleji?"

To Jima Deveye rozkatilo.

"Nemáte hlídat u jalovic, Malte?"

Ernest Malt jen přimhouřil své myší oči.

"Chlape," řekl s ledovým klidem, při němž se Mr. Stublej zachvěl, "taky že jsem u jalovice, protože kdyby měla jalovice v hubě váš doutník, nebyli byste k rozeznání. Mám k vám prosbu."

Jim Devey se neodvážil pohlédnout na Mr. Stubleye, který stál za ním.

"Jakou prosbu, k čertu?"

"Abyste obrátil ten svůj vehikl a zavezl mě ke skrýši Quinna Rackhama."

"Zbláznil jste se?"

"Mr. Stubleji." Ernest Malt se postavil ve třmenech, "hledali jste snad ve skalách houby?"

"Ano," zakoktal Mr. Stublej.

"Obyčejně tam žádné nerostou, ale vy jich zřejmě vezete plný kufr. Ukažte mi nejlepší exempláře."

Mr. Stublej se začal tetelit a Jim Devey plival přes dvířka.

"Nemíním moc dlouho prosit. Taky půjdu na houby. Jistě mi ukážete to místo, kde rostou. Tak se mi zdá, Švestko, že zapomínáte na vděčnost, kterou jste mi povinován. Neradil bych vám, abyste dočista zapomněl. Uškodil byste si."

Jim Devey se na něho dlouze zadíval a pak si ještě jednou odplivl. Vylezl z fordky a vytáhl natáčecí kliku. "Budiž!" řekl.

"Šerife!" zvolal Mr. Stublej.

"Nechte mě," odsekl šerif.

Strčil kliku do jakési díry vpředu a prudce zatočil. Stroj poskočil proti němu. Šerif si znovu odplivl a zalezl za volant, aby vyndal rychlost. Nespěchal a černý jezdec na koni ho bez netrpělivosti pozoroval.

"Chcete tedy vědět, kde je Rackhamova nemocnice, Malte? Nehledě k tomu, že se dopouštíte násilí vůči představiteli zákona ..."

"Zodpovím si to, Švestko!"

"Nehledě k tomu," opakoval Jim Devey, "odpovídáte plně za všechno, co hodláte podniknout. Neodporuju vám, protože jste popřípadě ve své divokosti schopen."

Ernest Malt ho polekal náhlým skokem svého koně.

"Co hodlám podniknout?" rozkřikl se, "už mám dost těch komedií! Ať vyleze Quinn Rackham ze své díry a přesvědčí vás, že nezabil Lewise Parishe a že já jsem zlodějem dobytka. Jen špatné svědomí vyhledává tmu, Švestko. Stojím tady proti vám na slunci. Ale Quinn Rackham se skrývá. Nuže, kupředu!"

Jim Devey měl dojem, že Ernestu Maltovi neujede. Rezignovaně sevřel volant, mocně zatroubil a pak se rozjel. Velkým, nepravdělným obloukem se otočil zpět ke skalám. Ernest Malt

pobídl koně a vyrazil za ním.

"Šerife," řekl Mr. Stubbley, "šerife."

"Necloumejte mnou," zuřil Jim Devey, "a spolehněte se na mou mazanost."

Mr. Stubbley mlčel. To Jima Deveye dopálilo.

"Považujete mě za pitomce? Ještě se budete divit. Zavezeme ho jinam. Co tomu říkáte? Slyšíte? Co vy na to?"

"Nic," zabručel Mr. Stubbley.

Jeli. Jim Devey šlapal na plyn, co měl sil, ale Ernest Malt se držel statečně za nimi. Blíž nemohl pro modrý dým, který fordka trousila za sebou.

Pak se zastavili. Slunce už hluboko pokleslo.

"Dál s tím nemůžeme," řekl Jim Devey.

"Vaše chyba," odvětil Ernest Malt, když je dostihl. "Já můžu. Jděte přede mnou pěšky. A buďte zticha!"

Ale po chvíli taky sestoupil, neboť Jim Devey vlezl mezi velké kameny a začal sestupovat po rozervaném svahu k řece. Takhle se plahočili skoro hodinu. Mr. Stubbley jen hekal a věčně se otáčel, neboť v patách měl Ernesta Malta. Jim Devey se občas obrátil na Mr. Stubbleye o radu, kudy dál.

"Tudy, Mr. Stubbleyi? Jsem rozčilen."

"Snad," hekal jen Mr. Stubbley zoufale. Ernest Malt mlčel.

Konečně našel Jim Devey vhodné místo v zátočině řeky, valící se pod nimi mezi dvěma kolmými skalami. Z hlubin stoupal chlad.

Jim Devey byl bledý a oči mu svítily.

"Když tam skočíte," řekl Maltovi, "vím vás potopí a vrhne vás dírou na druhou stranu. Tam za tou skalou je kotlinka, kde leží Quinn Rackham. Ničeho se nebojte. Cesta byla už mockrát vyzkoušena. Ledaže by u Rackhama seděl Nat Murphy s revolverem v ruce."

Ernest Malt se zadíval dolů. Jim Devey zamrkal na Mr. Stubbleye, ale Mr. Stubbley nepochopil, že v příštím okamžiku se mají dát oba na útěk, aby zmizeli v bezpečí, než by se Ernest Malt z vody vyhrabal.

"Nat Murphy," poznamenal Malt, "mi dělá starosti. Mohl by se poplašit, třebaže nemám žádné nepřátelské úmysly. Ale mám nápad."

"Jaký?" zeptal se Jim Devey zklamaně.

"Skočíte tam přede mnou," řekl Ernest Malt jakoby nic,

"a ohlásíte mou návštěvu." Jim Devey, uchopený pevně za rameno, divoce vykřikl a ztratil nedopalek svého doutníku.

"Nikdy jsem tam neskočil, Malte," houkl trhaje sebou, "to není nic pro mé nervy."

"Tedy Mr. Stubbley?"

Mr. Stubbley se už hnál zpáteční cestou vzhůru.

"Eh," řekl Ernest Malt a pustil šerifovo rameno. "Tady to tedy není, co? Ale kde jinde by to mohlo být, Švestko, ne-li tam, kam Quinn Rackham spadl po Shepherdově ráně? Děkuji vám," dodal a poklepal mu na záda. "Má zvědavost je ukojena."

Pak se pustil vzhůru opíraje ruce o kolena, aby si ulehčil v nepohodlné chůzi. Jim Devey lezl jako ve snách za ním. "Vaše neupřímnost mě bolí," ušklíbl se Malt, "a víte dobře, že kdybych chtěl, mohl bych vás okamžitě zničit."

Vzal koně za uzdu, ale do sedla nevyskočil.

"Unavil jsem se jízdou, Jimmy. Svezte mě. Kůň poběží za námi sám."

Udivený Jim Švestka se nezmohl na slovo. Ernest Malt sám zavolal na Mr. Stubbleye, který by se snad ani nezastavil, když už se jednou splášil.

Ernest Malt se poprvé v životě uvelebil na sedadle vedle Jima Deveye. O koně se nestaral. Celou cestu mlčel, ponořen v myšlenky. Sněšla se tma a Jim Devey chvíli něco montoval na reflektorech. Teprve k ránu dojeli k cíli. Na Maltovo přání zajel Devey obloukem k ohradě a blikající reflektory ozářily muže, který se tam povaloval, zatímco všichni ostatní už spali.

"Hlídáte boudu?" zvolal Ernest Malt.

"Kdo se ptá?" zeptal se muž.

"Já," odpověděl Malt. "Mizerně hlídáte."

Spěšně vlezl do boudy. Elly a Plunkett ho už netrpělivě očekávali. Minulou noc brzy zhasli světlo, jak jim Malt nakázal. Za dne bylo nápadné, že obyvatel boudy nevychází ven. Klepali na dveře a Plunkett odpovídal mrzutým mručením. To sice uspokojilo lidi venku, ale oba darebáky uvnitř naplňovalo strachem.

"Odvažná hra je nejlepší hra," zašklebil se Malt, "ostatně brzy to budete mít z krku."

Začali se radit. "Tam a tam," vysvětloval jim Malt, "sázím svou hlavu na to, že se nemýlím. Vy sami si musíte zvolit nejlepší způsob. Přivažte jeden druhého na lano a obhlédněte to tam. Nejste děti, Murphyho šetřit nemusíte. A nevracejte se dřív jak za šest dní. Na takovou věc je to spousta času. Když mi přinesete důkaz, šest stovek bude vašich!"

"A když se to nepodaří?"

"Pak vás vem čert! Pro mne za mne ať si třeba Quinn Rackham zůstane naživu, já se jeho jazyka ani revolveru nebojím. Jenomže vy budete každý o tři stovky lehčí."

"Máme vyrazit už teď?"

"Samozřejmě. Nejdřív však vyjdu ven já. Zaměstnám toho pitomce venku, jestli tam ještě je. A pamatujte si: za šest dní tady. A pozor!"

Ernest Malt vyšel z boudy. Strážce byl na svém místě. V hlavní budově se rozsvítila tři okna.

"Poslyš," oslovil Malt stráž, "za tu dobu, co už nejsem správcem, je tu zmatek nad zmatek. A teprve dnes jsem objevil místo, kde se skrývá Quinn Rackham. Kdekdo si myslí, že mu chci ublížit, a zatím chce ublížit on mně."

Strážce mu nenaslouchal příliš ochotně, přestal však věnovat pozornost boudě, takže Plunkett s Ellym se mohli vyplížit ven. Když byl Malt přesvědčen, že už jsou pryč, popřál strážci dobrou noc a odešel.

Jim Devey a Mr. Stubley probudili Illyho a Bena Rumseye. Ernest Malt ví o Rackhamově skrýši!

"Ale asi ví," hekal Jim Devey, "že nic nesvede, protože se vrátil s námi."

Illy vyšel ve tmě na dvůr, ale zastavil se, když slyšel Malta, jak rozmlouvá se strážcem. Počkal, dokud Malt neodešel.

"Nebyl jste dost pozorný," řekl mu vyčítavě. "Jak vám mohl zmizet?"

Hlídač pokrčil rameny. "Sám dobře nevím. Měl byste sem ještě někoho poslat, jsem asi slepý."

Za chvíli vyrazila ke skalám skupinka mužů s Illym v čele. Ernest Malt o ní věděl, ale nedělala mu starost. Jen ať si cestují sem a tam kvůli tomu Rackhamovi, beztak to skončí tak, jak bude chtít on.

Illyho výprava dorazila ke skrýši dřív než Elly s Plunkettem, neboť jela přímo a nemusela se skrývat. Ernest Malt to předpokládal a všechno ostatní přenechával osudu.

Když Nat Murphy uslyšel volání, vylezl na okraj skrýše jako na hradby a hulákali na sebe s Illym Parishem: "Vede se mu dobře, jenom říká, že ho ještě nemůžeme spustit odtud dolů. Chcete sem? Hodím vám provaz."

"Neházejte," odpověděl Illy, "jenom Rackhamovi vyřídíte, že to je od něho nerozum. Malt o téhle skrýši už stejně ví. Nechám tu dostatek lidí, a nemůže-li Rackham ještě ven, počkáme do zítřka, ale na ranč ho dopravit musíme."

Nat Murphy zmizel, ale po chvíli se znovu objevil.

"Máte jít k čertu," vyřizoval. "Když prý Malt ví, tak ať ví! Rackham nemá ještě náladu bavit se se šerifem. Nevrátí se prý na ranč jako bezmocný mrzák, ale jako zdravý a schopný mužský. Malt mu nic neudělá."

"Přemluvte ho, Murphy," volal Illy, podrážděn Rackhamovou umíněností.

"Zbytečně bych se namáhal," řval Nat Murphy, "a tady to není nijak špatné. Tloustnu."

Illyho průvod se tedy zase vrátil.

Ernest Malt skutečně nevypadal nebezpečně. Zatímco byl Illy pryč, onemocněl. Nedokázal ani pozřít sousto a nařikal si na žaludek. Mr. Stubley ho po celý den ošetřoval, takže měl dokonalé alibi. Šestáho dne kvečeru pokorně vzkázal, že nepohodlné lůžko v boudě ho zabije, takže na zákrok Mr. Stubleye směl strávit noc v domě, ačkoli mu nevěřili a někdo ho měl neustále na očích. Této šesté noci Elly a Plunkett, držíce slovo, vlezli tajně do boudy, kterou nikdo nehlídal. Ráno pak Ernest Malt poděkoval za péči a ošetřování a řekl, že už se cítí líp. Vrátil se do boudy a ke své radosti tam našel své dva kumpány. Natáhli ruce a řekli si o šest set dolarů. Quinn Rackham a Nat Murphy prý byli zcela spolehlivě mrtvi.

22.

"Chci důkazy," řekl Ernest Malt, zajímaje se radostí.

Něco měli. Především klobouk Nathana Murphyho, prostřelený kdysi Quinnem Rackhamem v Údolí starců. Ernest Malt si tenkrát klobouk prohlédl a dobře si zapamatoval, jak byl prostřelen. Nebylo pochyb, že má v rukou skutečně Murphyho klobouk. Dál to byla kožená manžeta, chránící zápěstní klouby před zvrtnutím. Byla pobita mosaznými cvočky, sestavenými v písmena Q. R. Nikdo se dobrovolně nerozloučí s podobnou věcí a tak Malt jen spokojeně pokyvoval hlavou.

"Jak jste to provedli?" zeptal se.

Slídili prý v okolí, pak hodili laso do výše a zaklesli smyčku za výstupek kolmé skály. Vyšplhali se nahoru a pohlédli dolů. Proti nim hučel proud a kdesi pod nimi voda utíkala z kotliny. Quinn Rackham se tam povaloval s Nathanem Murphym. Byli znamenitým terčem a tak je prostřileli jako řešeto. Pak slezli a odvážili se skočit do víru. Ponechali si klobouk a manžetu. Mrtvoly vytáhli na okraj a svrhli je po příkré stěně. Pak je odvěkli dál do skal. Bylo to nutné, neboť čím později bude vražda objevena, tím lépe pro vrahy.

Nelhal. Ernest Malt nezjistil v jejich vyprávění jedinou nesrovnalost. Vyplnil proto dva šeky na mexickou banku, kde měl peníze uložené.

Dostat oba podařené mládence z boudy nedalo mnoho práce. Stačilo, aby Ernest Malt boudu provokativně opustil a procházel se někde jinde. Stráže ho sledovaly a Elly s Plunkettem tajně z boudy zmizeli. Pak tryskem ujížděli nocí k hranicím a Ernest Malt, jemuž se začal vyhýbat i Shepherd, zůstal z celé tlupy sám, klidný a pevně přesvědčen o svém konečném vítězství. Jen dbal na to, aby nikam ani na chvíli neodešel a byl stále na očích ostatním.

Matka Rackhamová netrpělivě počítala dny, zbývající do sedmáctého srpna. Doufala, že ten den přestane být její syn psancem.

Jim Devey svolával osobně veřejný soud, který se měl skládat z pěti nejstarších rančerů a přirozeně z početných zástupů, které se daly očekávat a jejichž mínění se v tomto kraji plně respektovalo. Dřevěný Grand hotel byl až po střechu nácpan hosty, kteří přepláceli ceny špinavých pokojů. Právě před hotelem se měl soud konat a z oken patra se nabízela znamenitá vyhlídka.

Ale ještě předtím došlo ke zmatku, s nímž Ernest Malt počítal. Vyšlo totiž najevo, že Nat Murphy a Quinn Rackham ve skryši nejsou.

Na vraždu nikdo nepomyslel, Ben Rumsey se spíše domníval, že

Quinn Rackham se už natolik zotavil, že opustil úkryt a že Nat Murphy ho následoval. Quinn Rackham měl odjakživa bláznivé nápady, poznamenal Ben Rumsey, a taky paní Rackhamová to jen potvrzovala.

Skrýš se stala cílem zvědavců, jichž táhly celé zástupy přes Parishův ranč. Skoro všichni si dopřáli vzrušujícího skoku do víru a tak bylo o zábavu postaráno. Skočit, potopit se v rozkošném pocitu bezmocnosti do tisíce bublinek, nechat se zatočit a táhnout neviditelnou silou, a nakonec dopadnout s měkkým převalením do naplaveného písku koryta, to bylo něco, co tu ještě nebylo!

Sedmnáctý srpen se blížil, a po Quinnu Rackhamovi a Natu Murphym jako by se zem slehla. Dokonce se ozývaly hlasy, které pochybovaly, že se Quinn Rackham sedmáctého srpna vůbec objeví. Tahle zvěst přirozeně vyšla od Ernesta Malta, který teď chodil s výrazem důstojné, uražené hrdosti.

Jednoho dne si vyžádal rozmluvu s Illym.

"Žádám o den dovolené," řekl, "na sedmáctý srpen. Musím si něco vyřídit v městě."

"Dobrá," odpověděl Illy krátce.

Ernest Malt, jist si sám sebou, si založil podle svého starého zvyku ruce na prsou.

"Když bych se dokázal ospravedlnit před Quinnem Rackhamem tak," řekl, "že i vy sám byste došel k přesvědčení, že mi bylo ukřivděno, vrátil byste mi pak místo správce?"

"Ano," řekl Illy s pevným pohledem, "jenže vy to nedokázete!"

Když Ernest Malt odcházel, odcházel s myšlenkou, že jen ze zvláštní milosti a z ohledu na vlastní bezpečnost je Illymu Parishovi dovoleno žít.

Illy ve skutečnosti prožíval hluboký neklid. Z vyučování Mr. Stubleye teď sešlo, neboť Illy měl v hlavě jiné, důležitější věci.

"Bene," říkal, "co myslíš, jak to dopadne?"

A Ben jen krčil rameny.

Přišel sedmáctý srpen. K smrti unavený Jim Devey přijel časně zrána na ranč a naložil do své fordky Mr. Stubleye a paní Rackhamovou, jejíž bohatá kytka na svátečním čepci se za jízdy povážlivě kymácela. Pomalu ujížděli k městu a Jim Devey troubil tak strašlivě, až se lidé sbíhali a zvířata plašila. Nad dřevěným městem se válely mraky prachu.

"Tuto starou ženu neobtěžujte, zevlouni," rozčiloval se Jim Devey, když vylezli z fordky. "Posad'te se sem, paní Rackhamová, a Mr. Stubley bude tak laskav a dojde vám pro občerstvení."

Mr. Stubley si už přivykl zabývat se zcela odlišnou činností, než k jaké byl původně přijat na ranč. Drsní muži do něho bezohledně strkali a vráželi a hučeli kolem něho, až se mu točila hlava. Nebyl zdaleka tak klidný jako paní Rackhamová, která nemluvila a mlčky seděla na židli v koutku saloonu s rukama sepjatýma na stole. Hrdlo však měla stažené úzkostí.

Ernest Malt vyjel z ranče sám, černý od hlavy k patě a pečlivě vykartáčovaný. Budil větší pozornost než paní Rackhamová. Nikoho si nevšímal, protlačil se do saloonu a usedl tak, že viděl na matku Rackhamovou. Paní Rackhamová se na něj dívala upřeně a Mr. Stubley se roztržitě vrtěl vedle ní. Ernest Malt našel v sobě tolik drzosti, že potřásl povážlivě hlavou, ale stařenčin pohled se ani na okamžik neodvrátil, takže Malt byl nakonec nucen dívat se jinam. Přitom se mu udělalo lehce nevolno.

Illyho Paríše a Bena Rumseye zastihl první úsvit tohoto památného dne daleko na pastvinách. A vycházející slunce se dotklo jejich obnažených hlav u mohyly Lewise Paríše.

"Zdá se," řekl Ben Rumsey, když odtamtud odjížděli, "že dnes se ještě tvůj otec nedočká spravedlnosti, Illy. Den odplaty určí vyšší moc, než je moc Quinna Rackhama."

"Ale kde je vůbec Quinn Rackham?" řekl Illy, dívaje se do dálky po pastvinách.

Několik kovbojů hlídalo jednotlivá stáda. Pokud se s nimi Illy a Ben Rumsey setkali, všichni litovali, že nemohou být v městě. Jen MacGill toho nelitoval. Objížděl stádo, vzdálené pět mil od mohyly, a vesele si pohvizdoval.

"Dovím se to stejně," řekl, "a byl bych rád, aby se Malt už na ranč nevrátil. Mám takový dojem, že dnes bude Maltův konec. Jestli se Quinn Rackham vrátí do vašich služeb, musíte mi dovolit, abych se s ním popral. Ušetřil mi nedávno pěkný hák do nosu."

V devět hodin zrána vzduch už žhavěl slunečním žářem a několik hochů na šerifovu žádost narovnálo velký stůl před Grand hotelem, který vyšinuli z místa hrnoucí se lidé.

"Kruh!" řval Jim Devey, který sám sebe jmenoval hlavním pořadatelem, "utvořte kruh! Před stolem musí zůstat volné místo!"

Ve tři čtvrti na deset zasedlo za stůl pět rančérů. Po jejich pravé straně usadil Jim Devey paní Rackhamovou, vlevo se uvelebil Ben Rumsey a Illy Parish. Ernest Malt vyšel ze salonu a zůstal stát opodál. Jeho příchod ztišil hluk zástupu, udržovaného v patřičné vzdálenosti řetězem silných mužů, kteří se drželi za ruce. Slunce pálilo, ale velký stůl byl dosud ve stínu Grand hotelu, v jehož oknech se tísnila hlava na hlavě.

"Quinn Rackham tu není," poznamenal jeden z rančérů, když pohlédl na hodinky, "je za pět minut deset."

Jim Devey horlivě pobíhal kolem stolu.

"Účelem je," sípal udýchaně, "aby Quinnu Rackhamovi byla dána možnost obhájit se proti podezření z vraždy Lewise Parishe. Quinn Rackham o tuhle možnost sám požádal a veřejnost mu vyhověla s ohledem na spravedlnost, na kterou má každý právo."

"Jenže on ji asi zaspal," poznamenal úctyhodný rančér.

Jen Ernest Malt znal příčinu Rackhamovy nepřítomnosti. Ale pomlčel o ni.

"Trvá stále podezření na Quinna Rackhama?" volal Jim Devey. A Ernest Malt hlasitě odpověděl:

"Ano."

Tím obrátil na sebe pozornost všech přítomných. Volným krokem obešel velký stůl a obrátil se k divákům, do nichž pražilo slunce.

"Gentleman," řekl, "já první jsem obvinil Quinna Rackhama z vraždy Lewise Parishe. A jsem o jeho vině přesvědčen dodnes. To říkám i před jeho staříčkou matkou. Hledal jsem spravedlnost pro muže, jehož jsem měl rád a jemuž jsem poctivě sloužil, a dostává se mi nevděku od jeho syna. Odpouštím mu, neboť podlehl intrikánství Quinna Rackhama. A možná že i Quinn Rackham podlehl nešťastnému omylu, když mě obvinil z krádeže dobytka. Lituji jeho nepřítomnosti, která na něj ostatně vrhá špatné světlo, neboť jsem doufal, že tváří v tvář si vysvětlíme všechno, o čem tu jde. Ale takhle ..."

Starý rančér zamrkal na své hodinky.

"Deset," řekl. "Zahájili jsme to přesně."

A Illy Parish povstal. Nejmladší z rančérů a dokonce nejmladší ze všech přítomných.

"Odpovím vám za Quinna Rackhama," řekl.

"To však," otočil se Ernest Malt, "nebude mít žádnou váhu ..."

Ale jak se drze díval do Illyho jasných očí, proběhla dosud tichým zástupem vlna vzrušení. Přes hlavy tisíců se mužů se nesly nejasné výkřiky a volání. Ernest Malt odtrhl od Illyho pohled a zadíval se k zástupu.

"Quinn Rackham přichází! Udělejte místo pro Quinna Rackhama!"

A Quinn Rackham prošel hradbou těl, která se na okamžik rozevřela a opět se za ním zavřela.

Levou paží i s ramenem měl ovázanou, byl bledý a vyhublý, ale jeho oči hořely energií a krok měl pevný. Zastavil se tři yardy před stolem. Zdálo se, že nevnímá nikoho jiného než Ernesta Malta.

Pozdravil smeknutím širáku. Jim Devey, šerif, přiskočil se židlí, neboť Quinn Rackham byl přece jen raněný člověk. Ale Quinn Rackham jeho gesto odmítl a zůstal stát.

23.

Paní Rackhamová povstala, vztáhla ruce a židle za ní se překotila.

"Díky Bohu," zahučel Ben Rumsey.

Ernestu Maltovi se náhle zatmělo před očima.

Plunkett s Ellym ho tedy ohavně podvedli. Quinn Rackham nebyl mrtev. Zřejmě odešel ze skryše ještě před jejich příchodem, na místě zůstala jen Rackhamova manžeta s monogramem. Ano, Rackhamovi chyběla na levé ruce! A Nat Murphy nepochybně klobouk ztratil, když pomáhal Quinnu Rackhamovi uniknout ze skryše. Klobouk pravděpodobně odnesla voda.

"Čert vem děravý klobouk," myslel si třeba Nat Murphy. Ale co záleželo teď na tom, jak se to stalo. Hlavní věcí bylo, že Quinn Rackham přišel.

Ernest Malt se ovládl. V mžiku spolkl vztek a zklamání, které ho div nezadusily. Ještě nikdy nevyhodil tak idiotsky šest set dolarů! Sebral všechny síly a rozhlédl se. Viděl, jak se Quinn Rackham sklání nad svou matkou a slyšel řev stovky hrdel, který vděčně kvitoval toto shledání syna s matkou. A nejenom to. Když Quinn Rackham znovu posadil svou matku na židli, obrátil se k Illymu Parishovi a oba si pevně stiskli pravice. Znovu propukl řev zástupu.

Jim Devey si otřel špinavým rukávem oči. To bůhvíproč dopálilo Ernesta Malta tak, že se mu nalily spánky krví.

"Šerife," zasyčel do všeobecného hluku.

"Nu," zahučel Jim Devey, "je to dojemné."

Řetěz silných mužů se opíral zády o mačkající se dav. Teď už ne Malt, ale paní Rackhamová se dívala nejhrději ze všech. Zvedla hlavu, pokrytou čepcem s květinovým trsem, a nad ní stál její vysoký, štíhlý syn.

"Při zdraví své matky přísahám," pravil daleko se rozléhajícím hlasem, "že nejsem vinen smrtí Lewise Parishe."

Rozhostilo se hrobové ticho.

Quinn Rackham položil svou zdravou ruku na matčino rameno a paní Rackhamová na ni položila ruku. Oči se jí zalily drobnými slzami.

Ernest Malt cítil svou porážku. Pokrčil jen rameny a založil ruce na prsou.

Spousty očí sledovaly Quinna Rackhama, který třemi kroky stanul před černým správcem.

"Erneste Malte!" řekl.

Ernest Malt mlčel.

"Za poslední dva roky jste zcizil přes tři tisíce kusů hovězího dobytka, které patřily Parishovu ranči. K tomu vám napomáhalo deset mužů, kteří se teď rozprchli, a jedenáctý Shepherd, který sloužil vašim zájmům víc než zájmům ranče. Lewis Parish měl na vlastní oči spatřit vaše darebáctví, ale neviděl nic, protože byl zastřelen, a vy tvrdíte, že mou rukou. Taky Illy Parish, jeho syn, měl vidět, a neviděl, neboť jste se doved o to postarat. Není proti vám svědků kromě Boha a mě, ale Bůh ještě mlčí a já sám nestačím. Doufám jen v boží pomoc, neboť jste dobrý střelec. Máte svůj revolver v pořádku?"

"Mám," řekl Malt ledově.

"Dobrá. Vyzývám vás!"

Na to se všeobecně čekalo, jenže to přišlo až příliš brzy.

"Místo!" řvali muži, "místo!"

Quinn Rackham se však otočil k Ernestu Maltovi zády. "Dva dobré koně," zvolal, "Ernest Malt a já vyřídíme svou záležitost u mohyly Lewise Parishe."

Řetěz mužů se roztrhl. Jim Devey si čtyřikrát odplivl nad

zbytečností svého soudního tribunálu.

Současně se rozběhlo sto mužů, aby přivedlo dva nejlepší koně pro dva nejlepší střelce celého kraje.

24.

Nikdo je nedoprovázel. Souboj na kolty nepotřebuje svědků.

Pravidla neexistují, všechno záleží jen na výsledku, a ten je věcí zručnosti a obratnosti a pohotovosti. Vyhledky však byly pro Quinna Rackhama bídné.

"Malt se vrátí. Rackham tam zůstane. Je raněn a zesláblý."

Dřevěné město ještě nezažilo takové vzrušení. Když Illy s Benem Rumseyem odváděli paní Rackhamovou, stěží se protlačili.

"Jedte napřed," řekl Quinn Rackham, "jste zrádce. Kdybych jel vpředu já, mohl bych třeba náhodou někde z koně sletět." Ernest Malt mlčky pobídl koně. Byl přesvědčen, že střelecká jistota a schopnost Quinna Rackhama je ta tam, neboť bylo na něm vidět, že se jen s vypětím vůle drží na nohou. Quinn Rackham nicméně cvičil ve skalách za Murphyho asistence celý týden a z dvaceti ran devatenáctkrát zasáhl kamínek, který Nat Murphy vyhodil do vzduchu.

Když se Quinn Rackham dozvěděl, že Ernest Malt zjistil polohu jeho skrýše, vyzval Murphyho k odchodu. Ani trochu nepodceňoval Maltovo chytráctví. A byl tak jako tak rozhodnut, že za pár dní odejde do skal, kde se chtěl procvičovat ve střelbě do drobných terčů. Nat Murphy mu velmi obětavě pomáhal při sestupu a pak se vydal pěšky k pastvinám, aby sehnal koně, zatímco Quinn Rackham na něj čekal uprostřed skal. Nat Murphy se cestou málem střetl se dvěma Maltovými chlapíky, slídícími kolem skrýše. V poslední chvíli uskočil stranou tak kvapně, až ztratil klobouk. Chlapí našli klobouk, ale Murphyho ne. A Murphy uznal za moudřejší nehlásit se ke svému majetku.

Proto zalezli s Quinnem Rackhamem ještě hlouběji do skal. Počítali dny, Nat Murphy povážlivě vrtěl hlavou a teprve ke konci lhůty nabýval trochu naděje.

Ted' tedy nadešla rozhodná chvíle.

"Rychleji," pobízel Quinn Rackham Malta, "jestli chcete na svou smrt ještě vidět."

Přímá cesta z městečka k mohyle nevedla přes Parishův ranč, ale čtyři míle stranou. Pastviny začínaly za potokem, který bylo nutno přebrodit. Dál už se tu a tam objevovaly temné skvrny stád, ale jen jednou či dvakrát se k nim oba jezdci přiblížili víc než na čtvrt míle. Kovbojové, kteří o ničem nevěděli, se za nimi rozjížděli, ale Quinn Rackham na ně volal, aby se vrátili ke stádům. Jen Ernest Malt mlčel. A nebylo těžké domyslet si proč.

Slunce vystoupilo na nejvyšší bod své dráhy a začalo klesat. Daleko vpředu na sytě modrém nebi svítil vrcholek Psí skály. Ernest Malt hnal koně, bodaje ho patami do slabin. Ani jednou se neohlédl. Jen upíral zrak po mírně zvlněné rovině, pátraje po mohyle Lewise Parishe. Ten malý, kulatý kopeček, postavený z kamení, ho nikdy neděsil. Ernest Malt byl mužem tvrdé povahy.

Konečně se přiblížili ke Psí skále, která čněla vpravo od nich. Slunce se téměř vodorovně opíralo o mohylu. Podvečer byl vlahý, nažloutlý a tichý.

Ernest Malt zastavil koně tak blízko, že si mohl přečíst neobratně vytesaný nápis na jednom z kamenů. Ale nevšímal si nápisu. Všímal si Quinna Rackhama, který se zastavil za ním. Od tohoto okamžiku bylo nutno dávat vzájemně pozor na sebemenší pohyb. Oba sestoupili z koní.

Quinn Rackham postoupil na šest kroků k Ernestu Maltovi, nespouštěje z něho oči, ani nedbaje na bolest pod lopatkou, která se znovu ozvala.

Šikmo dopadající slunce neoslepovalo jednoho ani druhého.

Svítilo s ubývající silou ze strany, barvíc výrazně šedivé kameny mohly proti šedajícímu východu. Kolem dokola leželo nesmírné ticho.

Mezi sluncem a muži se pásli koně. Od jejich nohou se táhly dlouhé, černomodré stíny. A Ernest Malt náhle ucítil jeden z těchto stínů na tváři. Stín, který na okamžik Quinna Rackhama zmátl, neboť mu v něm zmizela Maltova tvář, podnítil naopak Malta k činu. Jen nepatrně pohnul koutkem sevřených rtů, když vtom jeho pravice bleskurychle sjela k pažbě revolveru.

Ernest Malt byl nesporně rychlejší a přesnější v uchopení koltu než kdokoli jiný, kromě Quinna Rackhama. Quinn Rackham viděl, jak se stín koně blíží jako černá nestvůra a jak leze po Maltově černé postavě. Ale protože slunce v tomto jejich náhodném postavení ozařovalo Quinna Rackhama zleva a jeho pravice zůstávala ve stínu, nebyla Maltova výhoda příliš značná. A žádný seberechlejší film by byl nezachytil jejich až ďábelsky rychlé, současné pohyby. Ticho bylo rozerváno dvěma ranami, které třesly v téměř okamžiku. Dva temně žluté, kratičké záblesky vyšlehly proti sobě. Blížší kůň uskočil.

Ernest Malt stál. Jeho revolver však byl pryč.

Quinn Rackham ještě nikdy nevypálil tak mistrovskou ránu. Kolik času potřebuje hlaveň koltu, aby se zdvihla o čtyři palce do vodorovné polohy, o tolik předstihl Quinn Rackham Ernesta Malta. Kulka narazila na hřbet Maltova revolveru, vyvrátila mu zbraň z ruky, zatočila s ní a odmrštila ji na zem tři yardy za Maltovými zády.

"Vrahu Lewise Parishe," řekl Quinn Rackham, svíraje kolt v pravici, "třesou-li se vám údy, padněte na kolena!"

Údy Ernesta Malta se však nechvěly. Jen palec ho bolel, jak ho udeřila vyletělší zbraň. Zato se však třásl vzteky. Stál tu bezbranný proti revolveru, který dovedl vypálit a zasáhnout s téměř absolutní přesností. Zaťal zuby, otočil se a zaklel.

"Odstupte!" přikázal mu Quinn Rackham a zastrčil vlastní zbraň do pouzdra.

Nebylo vyloučeno, že by Ernest Malt neměl někde schovaný druhý revolver, a Quinn Rackham s tím taky počítal. Ale Malt neměl podle všeho nic. Aspoň neudělal žádný podezřelý pohyb.

Quinn Rackham zvedl jeho zbraň z trávy, obrátil ji v ruce a zle se usmíval.

"Tímhle jste tedy zavraždil ubožáka, který teď" odpočívá tamhle," řekl a ukázal k mohyle. "Jak je vám asi, Malte? Dnes půjdete k čertu, ke svému starému kamarádu. Chyťte!"

Revolver se otočil ve vzduchu a dopadl Maltovi k nohám.

"Tak ho zvedněte, hrome! Je v pořádku. Ještě sto let bude spolehlivě střílet. Pokuste se o mě znovu, vrahu Lewise Parishe!"

"Vy jste vrah!" zařval Ernest Malt a řval proto, aby překřičel svou úzkost.

Quinn Rackham pohodil hlavou, upozorňuje ho znovu na zbraň, ležící v trávě.

Ernest Malt se shýbl. Trvalo mu to velmi dlouho, než nahmatal rukou zem, neboť se přitom upřeně díval na Quinna Rackhama. Pak sevřel kolt za hlaveň.

Sotvaže jej popadl, Rackhamova pravice se vymrštila. Nemohl předpokládat nic jiného, než že Ernest Malt vystřelí od země. Vystřelil. Ale ještě předtím ho něco bodlo do svalů nad loktem a srazilo mu to ruku úderem do kosti. Kulka proletěla Rackhamovi nad hlavou. Vysoko, a někde daleko zapadla do trávy.

Ernest Malt s výkřikem vyskočil. Ještě držel kolt, ale jeho prsty se už rozevíraly a zbraň znovu dopadla do trávy. "Dost!" řval, "dost!"

"Přiznáváte se, že jste vrahem Lewise Parishe?"

"Blázne! Táhněte do pekel, nebo mě zabte! Prohrál jsem. Vzdávám se."

"Máte ještě levačku. Vezměte si tu svou neškodnou pišťalku do levačky."

Levou rukou si Malt držel loket a šklebil se bolestí.

"Jděte ke všem čertům!" řval. "Chcete mě donutit, abych se přiznal. To je šílenství. Nikoho jsem nezabil!"

Vykročil. Snad ke svému koni, ale Quinn Rackham mu zastoupil cestu.

"Jestli vlezete do sedla, srazím vás jako šišku z borovice, Malte!"

"Vlezu, Rackhame! Chcete se stát podruhé vrahem? Mám ruce nahoře."

Pokusil se nasednout, ale zasténal bolestí. Quinn Rackham mu vecpal hlaveň koltu do žaludku a přiměl ho, aby ustoupil.

"Seberte revolver!" rozkázal mu.

Ernest Malt jen stál a šklebil se. "Nenaletím vám jako pitomé tele, Rackhame. Jestli mě chcete zavraždit, udělejte to hned. Jste takový blázen, že by vašemu svědomí stačilo, že držím zbraň? Nevemu ji do ruky, Rackhame. Má levačka by snad stačila na jiného, ale ne na vás, jako by vaše nestačila na mou pravačku. Už jsem tedy řekl, dost, a ani se nehnu!"

Quinn Rackham mu střelil pod nohy. Ernest Malt s klením uskočil.

"Lumpe!" Při další ráně sebou škubl.

"Řekl jsem, abyste sebral revolver, Malte!"

"Ne!"

Quinn Rackham s úsměvem, zkřiveným zlostí, vypálil ještě další dvě rány. Opakoval svůj starý žert s kloboukem. Malt cítil, jak mu kulky hvízdly těsně nad hlavou a proletěly jeho černým kloboukem.

"Jste vrahem Lewise Parishe, Malte. Přiznejte se!"

"Chcete ze mne dostat lež?"

"Pravdu, Malte!"

Quinn Rackham znovu vypálil a Malt se ani nepohnul, neboť pohnout se jen o krok by znamenalo vletět přímo do rány. Ale tu se stalo něco nepředvídaného. Rackhamův kolt cvakl naprázdno.

Ernest Malt vytřeštil oči. Quinn Rackham pohlédl na svou zbraň a ve tváři se mu objevilo zděšení. Kolt přece nikdy neselže. Kolt je nejspolehlivější zbraní ze všech. Jenže Rackhamův kolt byl prázdný!

Po výstřelech a křiku obou mužů se rozhostilo hrobové ticho. Quinn Rackham zřejmě předtím zkoušel ještě naposledy svůj kolt a zapomněl jej pak dobít.

Ernest Malt zapomněl na své zranění a bleskurychle zvedl se země revolver. Z hluboka se nadechl a z hrdla mu zazněl zvířecí, táhlý zvuk.

"Quinne Rackhame! Ďáble!"

Quinn Rackham zaťal zuby. Celý bledý jen neznatelně pokrčil rameny.

"Dobrá," řekl. "Mám teď jen o něco větší jistotu, že zemřu, než jste měl před chvílí vy."

Ernest Malt se rozhlédl. Po hřbetě pravé ruky mu strůžkou tekla krev.

"Máte pravdu, protože já se nebudu stydět vás odprásknout."

"Tak jako jste se nestyděl oddělat starého Parishe, Malte."

"Ano. Jako starého Parishe. Docela tak!"

Kolem dokola nikdo nebyl. Ernest Malt se divoce rozesmál.

"Když chci, aby se mi někdo přiznal k vraždě, Quinne Rackhame, pak musím rozvážit okolnosti, za nichž to požaduji. Před chvílí to okolnosti nedovolovaly. Teď to dovoluji. Je mi vás líto, Rackhame, a nechci, abyste se setkal s Lewisem Parishem v nebi jako nevědomý pitomec, kterému by musel starý Parish teprve vykládat, kdo mu to udělal. Byl jsem to já, kdo ho oddělal. Já, Quinne Rackhame! Slyšel jste dobře?"

"Slyšel," řekl Quinn Rackham.

"A tady v trávě je vaše poslední místo. Sám donesu zprávu

o vašem zhebnutí na Parishův ranč. Co na to řeknete, Rackhame?"

"Jen to," řekl Quinn Rackham, "že spravedlnosti bude přece jen učiněno zadost, Malte!" A v příštím zlomku vteřiny prostřelil Maltovi pěst.

Ve zpitvořené tváři Ernesta Malta se objevil nepopsatelný úžas. S třemi přeraženými prsty a dírou v dlani zíral na Quinna Rackhama, neboť jen velmi pomalu si uvědomoval Rackhamův trik. Quinn Rackham nechal prázdnou jen jedinou ránu ve svém revolveru a uměl toho využít v pravý okamžik.

"Hej, Malte, otočte se! Něco leze z hrobu Lewise Parishe!" Malt s námahou otočil hlavu. Na vrcholku hromady kamení se skutečně objevila hlava, vynořující se z nitra mohyly. Ernest Malt zavřel oči a svezl se na zem.

"Všecko jsme výborně slyšeli!" řekl Nat Murphy a seskočil dolů. "MacGille, polezte ven z té díry!"

Za několik hodin na to, když Quinn Rackham, bledý a vysílený, ale usmívající se, dlel ve společnosti své šťastné matky na Parishově ranči, přihrkala nejvyšší rychlostí Doveyova fordka.

"Děkuju vám za takový úkol," hulákal už zdaleka, "ale Ernesta Malta už k soudu nedopravím. Visí totiž na stromě!"

Illy Parish a Ben Rumsey ho popadli a cloumali s ním.

"Cože? Byl oběšen?"

"Oběšen!" třásl se Jim Devey. "Vyrvali nám ho z rukou a vytáhli na strom."

"Kdo proboha?"

"Kdo." Jim Devey pokrčil rameny: "Soudce lynč."

Ben Rumsey se zachmuřil.

"Byl jste vždycky slabý ve výkonu svých povinností, šerife. Měl jste tomu zabránit!"

"Nemohl jsem," dušoval se Jim Devey, sinalý jako měsíc. "Soudci lynči neujede ani má závodní fordka!"

Když se uklidnil, řekl, že je to takhle vlastně lepší. Ernesta Malta by stejně nic jiného nečekalo.

"Byl to velký darebák," odplivl si pietně a rozmazal si popel z doutníku na vestě.

"A přesto jste ho chránil," poznamenal káravě Illy.

"Ne," odtušil Devey, "tomu musíte rozumět jinak. Koukněte se tamhle na mou fordku. Radši bych nežil, než kdybych musel žít bez automobilu. Automobil je má smrtelná vášeň. Ernest Malt to věděl a půjčil mi na něj, no a to vám říká vše. Dneska je už zřejmé, proč to udělal. Myslel, že bude mít šerifa v hrsti. Dojednali jsme si, že mu zaplatím, jak jen budu moci. Ale nešlo to, rozumíte, můj plat byl malý a Malt ode mne neviděl ani cent. Tu a tam jsem sice něco našetřil, ale vždycky se ukázalo, že musím objednat pár barelů benzínu nebo novou gumu, prostě ta mrcha stála peníze. No a proto, rozumíte, jsem jednal s Maltem mírně a občas mi směl říkat i Švestko, což nikdo jiný nesmí. Ale řekněte sám, slevil jsem mu někdy něco? Slevil jsem něco?"

Illy Parish odpověděl jen neurčitým pohledem.

"Hlavní je," říkal pak Jim Devey, nešetře svůj hlas, "že smrt Lewise Parishe je pomstěna. A vy si už dáte dobrý pozor, aby vám někdo kradl dál váš dobytek."

Několik mužů daleko na pastvinách kladlo do mohyly kameny, které Nat Murphy s MacGillem vytahali, aby si udělali pro sebe v mohyle místo. Nat Murphy i MacGill byli pak velmi dlouho vyhledávání a museli neustále vyprávět o oné veliké věci, jakou ještě nikdy nikdo v celém kraji neviděl a už asi neuvidí a neuslyší, jak viděli a slyšeli oni.

Stepherd záhadně zmizel. Ale nikdo se po něm nesháněl.

"Dvojnásobný plat a místo předáka," řekla paní Rackhamová svému synu, "není špatná věc pro tebe, hochu. Poděkuj za to Illymu Parishovi a snaž se, abys ze služeb tohoto ranče nemusel být nikdy propuštěn."

Quinn Rackham se usmál do jejích očí, naplněných láskou a

ověnčených spoustou vrásek.

"S tímhle jsou na ranči jen špatné zkušenosti," řekl, "a tak se na mě nesmíš zlobit, že to nepřijmu."

Mr. Stubley zůstal na ranči, když mu bylo zaručeno, že teď bude opravdu vzdělávat Illyho Parishe a nedělat nic jiného. A Nat Murphy, když si sehnal trochu peněz, si vyběhal právo ohradit někdejší Rackhamovu skrýš plotem. A teď tam stojí neděli co neděli, a kdo má chuť skočit si do víru, musí předem zaplatit do pokladničky pět centů.

Proto se taky po kraji proslýchá, že Nat Murphy si zamýšlí v dohledné době zakoupit z těchto příjmů vlastní ranč a zdravit se s Illym Parishem jako jeho soused.

Konec